חינם! KILLER CD INSIDE!



Martie Friedman
עשה מנוי ל-M.H.
מה איתך?

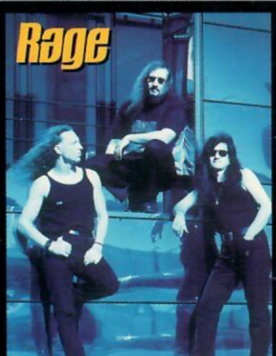
METAL HAMMER

גליון מס' 4
המחיר 24.90 ₪ כולל מע"מ.



Blind Guardian

Nightwish • Bonfire
Betrayer • My Dying Bride
W.A.S.P. • Soilwork • Pegazus
Domine • Iced Earth





2 פוסטרים ענקיים

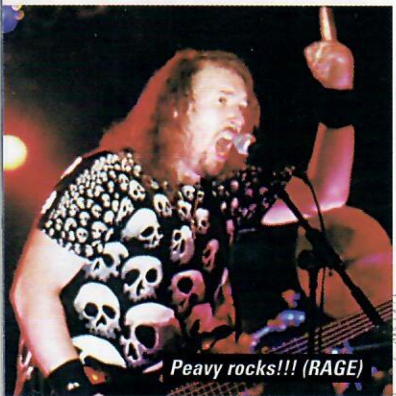
Metal Hammer Israel Vol.4
644042000



מבצע לקוראי METAL HAMMER ב-MUSIC CENTER
10%
הנחה
על כל המוצרים
LINE6
BRIAN MOORE
העתיד כבר כאן!
מגברים מבוססי תוכנה המאפשרים לגיטריסט לנגן ב-16 צלילים של מגברים מפורסמים ובאותו מגבר.
מיוזיק סנטר
Music Center
Brian Moore
גיטרות עבודת יד
Custom Made
בסטנדרט הגבוה ביותר.
WARWICK
TACOMA GUITARS
פיק-אפים
במיוזיק סנטר ProShop תמצאו את שתי חברות הפיק-אפים הטובות בעולם: DiMarzio ו-EMG
כבלים
כבל מס' 1 לגיטרה ובס, כלי נגינה אלקטרוניים ואולפנים.
העילית בגיטרות הבס
כלים מדהימים ביופים ובצלילם, עצים אקזוטיים, אלקטרוניקה מתקדמת.
POD
PreAmp+מולטי אפקט להקלטות direct והופעות.
היחיד מסוגו בעולם, מאפשר אותן פונקציות כמו במגבר Line 6 בחבילה קטנה וקומפקטית.
חדש בישראל!
מגוון רחב של גיטרות אקוסטיות קלאסיות תוצרת ארה"ב.
METAL HAMMER מבצע בלעדי לקוראי
850 600
ש"ח כולל מע"מ
גיטרה קלאסית תוצרת ספרד
IGUAZU CASTELANA
850 650
ש"ח כולל מע"מ
גיטרה חשמלית
Cupid ST-20M
250 180
ש"ח כולל מע"מ
גיטרה קלאסית
BESTLER
1790 1100
ש"ח כולל מע"מ
אורגן
YAMAHA PSR-225
2230 1560
ש"ח כולל מע"מ
מערכת תופים כולל מצילות
POWER BEAT PS-5000
625 450
ש"ח כולל מע"מ
מגבר לגיטרה
Cupid PL-10
מבצע בלעדי לקוראי METAL HAMMER
מיוזיק סנטר
Music Center
מיוזיק סנטר: רח' פריימן 20 א.ת. הישן ראשון לציון טל: 03-9561740, פקס: 03-9675190



true metal brother - Johnny Stoj (PEGAZUS)



Peavy rocks!!! (RAGE)



Bruce Dickinson

גליון מס' 4

METAL HAMMER

ISRAELI TRUE METAL FORCE

מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, יריב פרלמוטר,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
אבי שחר, שי ברקוביץ',
ניר שילוני, איתי קרש, תומר ליבוביץ'

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondents
Asaf Bar Lev
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
בולוס Metal Heart

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר

מנהל מכירות והפצה
דניאל קורוגודסקי

עיצוב גרפי
NoamRaw

עריכה לשונית
רינה חבר

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:metal_hammer@mail.com

המערכת אינה אחראית
לתוכן המודעות

מנכ"ל
גארי שניידר

מזכירת המערכת
גלי כרמלי-שרים

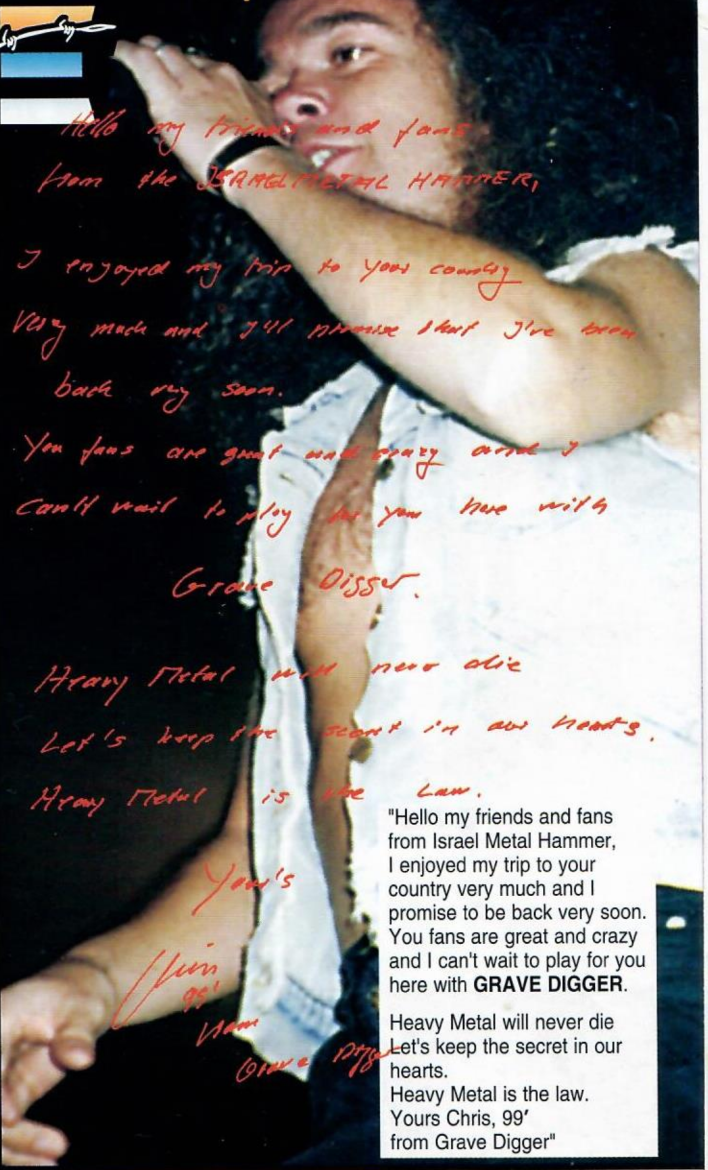
Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel

Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:metal_hammer@mail.com
http://visit.to/MetalHammerIsrael

Heavy Metal Is The Law!

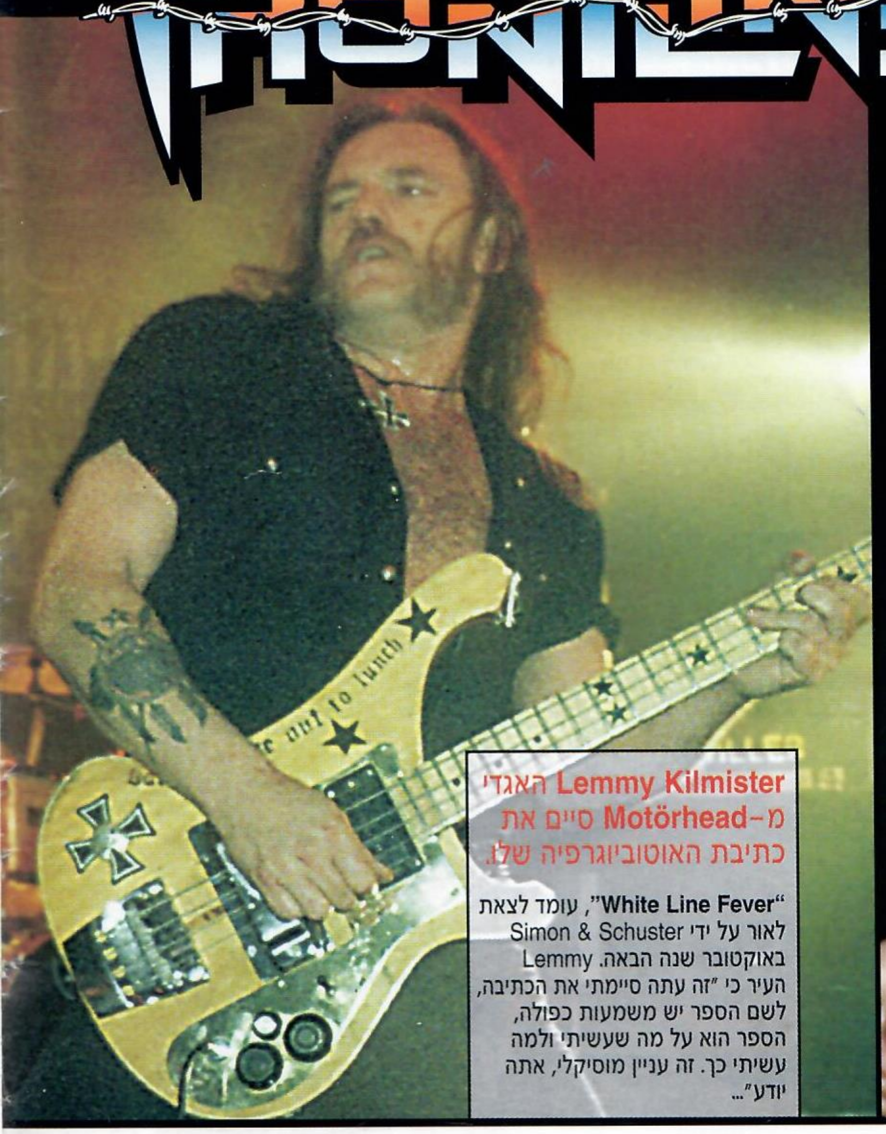
FRONTLINE

Uncle Reaper Will Be Back!!!



"Hello my friends and fans
from Israel Metal Hammer,
I enjoyed my trip to your
country very much and I
promise to be back very soon.
You fans are great and crazy
and I can't wait to play for you
here with **GRAVE DIGGER**.

Heavy Metal will never die
Let's keep the secret in our
hearts.
Heavy Metal is the law.
Yours Chris, 99'
from Grave Digger"



Lemmy Kilmister האגדי מ-Motörhead סיים את כתיבת האוטוביוגרפיה שלו.

"**White Line Fever**", עומד לצאת לאור על ידי Simon & Schuster באוקטובר שנה הבאה. Lemmy העיר כי "זה עתה סיימתי את הכתיבה, לשם הספר יש משמעות כפולה, הספר הוא על מה שעשיתי ולמה עשיתי כך. זה עניין מוסיקלי, אתה יודע"...



חדשות באתר הרשמי של Judas Priest
(www.judaspriest.com)

הלהקה עובדים באולפן על אלבום חדש עם חברת תקליטים חסרת שם (אז אחרי הכל זה לא Atlantic). הלהקה מקווה לספק קטעים מהמוסיקה ואת שמות השירים בקרוב, כמו כן נאמר כי אין להם שום קשר לסרט שיצא בקרוב-"Metal God". הציטוט "חברת ההפקות קנתה את הזכויות לראיון שעשינו לאיזה עיתון - ואנחנו לא קשורים לזה - אין לנו שום שליטה על מה שקורה בסרט - למרות שהם לקחו את הרעיון הבסיסי מהראיון הם יכולים ליפות אותו בכל צורה שהם רוצים". ובנוגע לאלבום הבא, השני עם Ripper, הלהקה ציינה: "אנחנו רוצים להתנצל בפני המעריצים שלנו - אנחנו יודעים שאתם צריכים לחכות הרבה זמן לאלבום הבא ואנחנו מבינים שאתם בטח מתוסכלים כמעט כמונו ומחכים שכברהאלבום ייצא! הקשבנו ונתנו לכולם להתבטא, אבל זה היה יותר מתסכל עבורנו מכיוון שלא יכלנו להתקדם עד שפתרנו את הבעיות עם חברת התקליטים האמריקאית שלנו. סוף סוף הכל נפתר, ובקרוב נודיע עם איזה חברת תקליטים בחרנו לעבוד. אנחנו כרגע עובדים על האלבום החדש. בקרוב יהיו לנו כמה צלילים ויותר מידע לגבי שמות השירים ואנחנו מצפים לתגובותיכם - החלק המבאס הוא שהייתם צריכים לחכות הרבה זמן לאלבום הזה, אבל החלק המשמח הוא שהיה לנו המון זמן לכתוב, לאלבום הבא ולא תצטרכו לחכות כל כך הרבה זמן!

אז תנו בנו קצת אמון ותהיו בטוחים שהעיכוב לא היה תחת שליטתנו ובלתי נמנעת, זה לא בגלל שלא אכפת לנו, אנא תהיו סובלניים, אנחנו מבטיחים שלא תתאכזבו, בשביל הדברים הטובים בעולם שווה לחכות! Ian Scott, K.K. ו-Ripper".

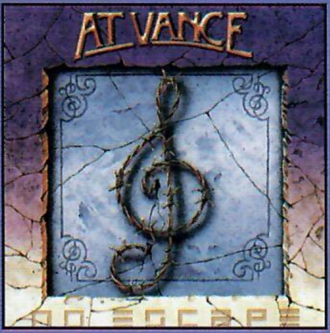
על פי האתר הרשמי של **Ozzy Osbourne** (http://www.ozzy.com), Ozzy נמצא כרגע בלוס אנג'לס בחזרות. אל Ozzy הצטרפו הגיטריסט Joe Holmes, הבסיסט Robert Trujillo והמתופף Mike Bordin. בשבועות האחרונים הלקה התחילה ליצור ולזרוק רעיונות לריפים וכו'. Ozzy, נפגש עם כמה מפיקים ועובד על הטקסטים והשירה, בנוסף הוא שומר על כושר לקראת סיבוב ההופעות האירופאי עם Black Sabbath, שיציין את ההופעה האחרונה של הלהקה. שתי הופעות בבירמינגהם בדצמבר יסכמו את האיחוד בן השנתיים של הלהקה שבו ניגנו לפני יותר ממיליון מעריצים בכל העולם והיה הסיבוב הגדול ביותר בארה"ב השנה.

Sinner ניגנו ביפן ב- 18 בדצמבר יחד עם **Primal Fear**. זו הפעם הראשונה ש-Mat Sinner מנגן עם שתי להקותיו באותו אולם, באותו ערב. לפני סיבוב זה, התחיל Sinner לעבוד על אלבום חדש "The End Of The Sanctuary" ב-Winterbach- גרמניה.

שוב, האלבום יופק על ידי Mat עצמו וצפוי להיות עוד יצירת מופת ל-metal המלודי.
ההרכב הנוכחי של הלהקה הוא: Mat Sinner- סולן/בס, Alex Beyroth-גיטרה, Frank Russler-קלידים וחבר חדש Henny Wolter-גיטריסט (לשעבר מ-Thunderhead), שהחליף את Tom Naumann ועל התופים ינגן לא אחר מאשר המתופף Uli Kusch מ-Helloween!



עכשיו בחנויות



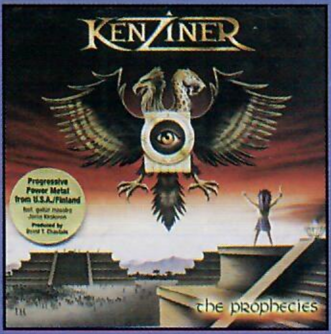
At Vance
No Escape



Crystal Eyes
World Of Black And Silver



Luca Turilli
King Of The Nordic Twilight



Kenziner
The Prophecies



Mob Rules
Savage Land



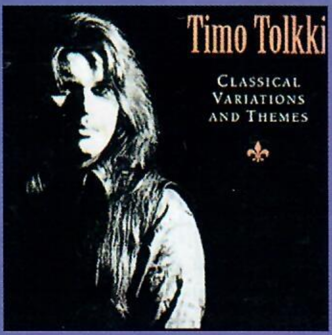
Zanister
Symphonica Millenia



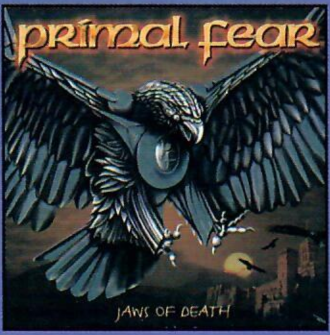
White Skull
Tales From The North



Paul Di'Anno's
Battlezone



Timo Tolkki
Classical Variations and Themes



Primal Fear
Jaws Of Death



HammerFall
Legacy Of Kings



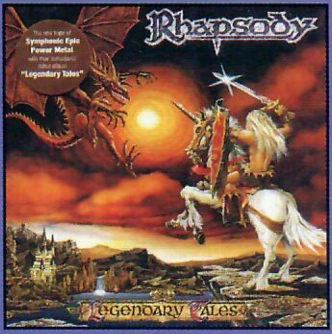
Rhapsody
Symphony Of Enchanted Lands



Exelsis
Kurt Of Koppigen



Holy Mother
Criminal Afterlife



Rhapsody
Legendary Tales

לפרטים
והזמנות
03-6881410

FRONTLINE



Virgin Steele מחפשים בסיסט
למעונינים: שילחו תמונה, קורות חיים, קלטת עם מוסיקה וקלטת וידאו ל-David DeFeis בכתובת הבאה:
P.O.B. 2431, North Babylon
NY 11703-0431, USA

חברת התקליטים **Nuclear Blast**, נמצאת היום בתנופה כלפי מעלה בעולם ה-metal.
הם הכריזו רשמית על חתימת חוזה עם **Savatage**, האבות הקדמונים של ה-metal. חברי הלהקה Zak Stevens (סולן), Chris Caffery (גיטרה), Al Petrelli (גיטרה), Jon Oliva (קלידים/ back vocals), Jeff Plate (תופים) ו-Johnny Lee Middleton (בס).
Savatage היא אולי אחת מלהקות ה-metal הנכבדות שהצטרפו ל-Nuclear Blast.
צפו לאלבום באביב הקרוב.

Night In Gales, זה עתה סיימו את ההקלטות לאלבומם השלישי "**Nailwork**". האלבום הופק על ידי Harris Johns (Voivod ,Kreator ,Sodom) וכולל עטיפה מדהימה, שעדיין לא הותרה לחשיפה. אבל, אפשר לסמוך על שמיעת אחת הגרסאות של "Black Velvet", של Alannah Myles" או את "Indians" של Anthrax.

חברת **AFM Records** הגרמנית תוציא בינואר 2000 את שני האלבומים הראשונים של **Squealer**, "Make My Day" ו-"Wrong Time Wrong Place" בהדפסה מחודשת עם עטיפות חדשות. בנוסף לכך Tobbias Sammet סולנה של Edguy החל בהקלטות לאלבום ה-metal אופרה שלו שיצא בפברואר- מרץ.



Stratovarius מוציאים את אלבומם החדש "**Infinity**" בחודש פברואר. באפריל הם יצאו לסיבוב הופעות עולמי עם **Rhapsody**.

תיתכן הופעה אחת משותפת לשתי הלהקות בתְחילת הקיץ בתל אביב. **CHEERS!**

Arallu הרכב ה-black מירוש־לים, סיימו את ההקלטות לאלבומם "The War On The Wailing Wall" שייצא בפברואר.

מ-**Raven Music** מדווחים על "האלבום המהיר והקיצוני ביותר מוסיקלית וטקסטואלית שיצא בארץ אי פעם!!"

Iron Savior הודיעו רשמית כי מצאו מתופף חדש, Thomas Nack לשעבר מ-Gamma Ray.

שלושת האלבומים של **Venom** שהם ציון דרך, "**Welcome To Hell**" (81), "**Black Metal**" (84), ו-"**At War With Satan**" (84), יצאו בהוצאה מחודשת ע"י Neat באביב, הם יצאו במקביל באירופה, דרום אמריקה, יפן וארה"ב.

Steel Prophet סיימו את ההקלטות לאלבומם החדש ב-Silver-Cloud-Studios בלוס אנג'לס, ארה"ב (Downset, Bruce Dickinson, Warrior וכו') תחת דגלה של חברת התקליטים Messiah. מובטח עוד ציון דרך ל-power/progressive metal התקליט יצא באביב 2000. הלהקה כרגע מחפשת מתופף חדש.

Lock Up מציגים את **Peter Tagtgren** מ-Hypocrisy, Nick Barker מ-Dimmu Borgir (לשעבר מ-Cradle Of Filth), ואת Shane Embury ו-Jesse Pintado מ-Napalm Death, להקת כוכבי על זו, בעלת מימדים אסטרונומים הקליטה באולפני The Tagtgrent's Abyss, אלבום שנקרא "Pleasure Paves Sewers" שמתוכנן לצאת ב- 15 לפברואר. בטוח יקרע אותנו לגזרים!

Bandshirts



WHITE SKULL / TALES FROM THE NORTH TS



WHITE SKULL / TALES FROM THE NORTH LS



LUCA TURILLI / KING OF THE NORDIC TWILIGHT LS



LUCA TURILLI / KING OF THE NORDIC TWILIGHT TS



RHAPSODY / LEGENDARY TALES TS



RHAPSODY / SYMPHONY OF ENCHANTED LANDS TS



RHAPSODY / SYMPHONY OF ENCHANTED LANDS LS



HAMMERFALL / AT THE END OF THE RAINBOW TS



PRIMAL FEAR / JAWS OF DEATH TS

לפרטים והזמנות
03-6881410

עכשיו בחנויות

Eternal Champions

עדיין לא הצלחנו להבין מה קורה באיטליה. מה הם בדיוק שותים ומה גורם להם לעשות metal כל כך איכותי. אבל, לא יכולנו להתעלם מהעובדה כי Domine הוציאו לפני חודשיים אלבום מצויין, שבאמת יכול לעמוד בשורה אחת עם אלבומים של Rhapsody או White Skull. שיר שנקרא "Thunderstorm", ניתן לשמוע בדיסק המצורף לעיתון. Enrico Paoli - הגיטריסט של הלהקה, התפנה לשעה על מנת לענות על השאלות שלנו:

האלבום האחרון שהוצאתם מצוין לדעתי.
תודה!

על לא דבר. אבל, אנחנו לא יודעים הרבה על Domine, אולי תספר לנו קצת.
OK. Domine היא להקה גדולה עם המון עוצמה. אנחנו מפירנצה, איטליה. הלהקה קיימת כבר די הרבה זמן, אבל עם ההרכב הנוכחי היא קיימת רק מ-96. אני בעצם רואה את נקודת ההתחלה של הלהקה מ-96', למרות שעוד קודם עשינו ארבע קלטות דמו וכמה הופעות באזור. זה היה מצב שונה, עם הרכב שונה לגמרי, זה היה יותר ילדותי. כשהקמנו את ההרכב הזה ובייחוד כשמצאנו את הסולן, התחלנו לקחת דברים קצת יותר ברצינות והחלטנו להקליט את האלבום הראשון "Champion Eternal". האלבום יצא ב-97'. אחרי שהאלבום יצא, קיבלנו קצת תשומת לב בסצינת ה-underground, בייחוד ממעריצים של heavy metal קלאסי, והופענו כמה פעמים באיטליה. הופענו גם בכמה פסטיבלים וגם כלהקת חימום של Rage ושל Grave Digger באיטליה. ואז התחלנו לעבוד על אלבום חדש. התחלנו לכתוב את החומר בשנה שעברה. הקלטנו במאי ועכשיו הוא יוצא. אז בעצם אנחנו עדיין עובדים עליו.

האם הסולן שלכם Morby היה אתכם כבר מ-96'?
כן, הוא הצטרף ללהקה ב-96'.

מכיוון שאני יודע שהוא הופיע זמן מה עם Labyrinth?
כן, הוא הופיע איתם בנובמבר שנה שעברה. Labyrinth נתקעו בלי סולן. הסולן שלהם עזב את הלהקה. הוא כרגע מתפרנס כזמר פאבים פה באיטליה. הם היו באמצע סיבוב הופעות באירופה וביקשו מ-Morby להצטרף ללהקה. דבר כזה, בדרך כלל גורם לצרות בלהקה, אבל אנחנו חברים טובים של Morby, כולם ב-Domine מאוד קרובים ויש בינינו מערכת יחסים מאוד טובה. דיברנו איתו על כך והחלטנו שכדאי שיעבור את החוויה הזו מכיוון שלמרות ש-Morby היה הרבה זמן בכמה להקות heavy metal בפירנצה, הוא מעולם לא עבר סיבוב הופעות באירופה והוא רצה לעבור את החוויה הזו, לכן הסכמנו. אבל זה לא עבד עם Labyrinth, הם לא הסתדרו איתו וזרקו אותו, ו-Morby חזר ל-Domine והוא מצוין עם Domine.

מצוין!!!
כן!!

אני בטוח שזה יעשה רק טוב ל-Domine, מכיוון שהוא זמר מצוין.
כן, אנחנו שמחים. אנחנו מאמינים שהוא הזמר הטוב ביותר באיטליה לסוג המוסיקה שאנחנו מנגנים, אז אנחנו ממש מאושרים.

טוב, ספר לי קצת על האלבום האחרון שלכם "Dragonlord". זה אלבום נושא, מה הסיפור שמאחוריו?
זה לא ממש אלבום נושא, מכיוון שאין סיפור שמתחיל בשיר הראשון ומסתיים באחרון. לעומת זאת יש כמה נושאים מרכזיים שתוכל למצוא בכל השירים. קודם כל אני חייב לציין, כמי שכותב את הטקסטים, שאני אוהב חרבות, מעשי כשפים וסיפורי פנטזיה. אני אוהב במיוחד את הספרים של הסופר האנגלי Michael Moorcock. בשנות ה-70' הוא כתב הרבה ספרים וגם הרבה שירים ללהקות כמו Hawkwind, Blue Oyster Cult ולעוד כמה להקות. על כל פנים, כל מה שאני קורא הוא באותו סגנון ומשם אני מקבל השראה לטקסטים ולמוסיקה שלנו. שניים מהשירים, "Dragonlord" ו-"Last Of The Dragonlord", נכתבו תחת ההשראה מהספרים של Michael Moorcock. יש אפילו קטע מכתביו על העטיפה. זה משהו שתמיד עשינו. זוהי מן אובססיה. כשאתה מעריץ גדול של סוג מסוים של ספרות או מוסיקה, אתה תמיד מתמקד בכמה אמנים שאליהם אתה מרגיש קרבה גדולה. Michael Moorcock הוא הלפיד המוביל אותנו. הוא סמל. זה אחד הנושאים המרכזיים ב-"Dragonlord...". נושא נוסף שניתן למצוא, אותו גיליתי אחרי שכתבתי את ארבעת השירים הראשונים, הוא על עוצמה ועל התמודדות האנשים עם העוצמה שיש להם. חלקם ברע, חלקם בטוב. זה היה מעניין מכיוון שלא שמתי לב, עד שהגעתי לשיר הרביעי ואז גיליתי שכל השירים מתייחסים לאותו נושא והחלטתי ללכת עם זה עד הסוף. בכל השירים קיים הנושא הבסיסי הזה, ולדעתי הוא מעניין, מכיוון שאם אתה מעריץ סוג זה של ספרות, אתה אף פעם לא מסתפק בסיפור הבסיסי, כמו האיש הטוב והאיש הרע והמריבה, אתה יודע שזה לא כל כך טוב ולכן הקדשתי את מלוא תשומת הלב לטקסטים הללו, לרוב כדי להיות מרוצה מהם בעצמי.

איך זה מבחינה מוסיקלית, אתה מלחין את כל המוסיקה או שזה נעשה כקבוצה?
אני עושה את העבודה הראשונית. בדרך כלל נכנס למצב רוח של כתיבת שיר. את רוב ההשראה שלי אני מקבל מספרים, כמו שכבר אמרתי, אבל גם מהסביבה שלי. בפירנצה יש המון אמנות. אתה יכול לנשום את האווירה וממש לקבל השראה. במשך כמה חודשים אני אוסף את כל הרעיונות שלי, מקליט אותם, מנגן אותם על הגיטרה ואז כמובן חייבת להיות עבודת צוות עם שאר הלהקה, מכיוון שברור שהם יודעים יותר טוב ממני לנגן על הכלים שלהם. עם הסולן צריך לעבוד צמוד מכיוון שהוא יכול לשיר הרבה יותר טוב ממני. אני בהחלט יכול לומר שנקודת ההתחלה היא - אני, אבל בסופו של דברהלהקה מצטרפת וכולנו עובדים ביחד על המוסיקה.

כמו שאמרת, אתם קיימים כלהקה כבר המון שנים, אבל לקח לכם קצת זמן להוציא את שני האלבומים הללו?
כן, זה נכון. במבט לאחור אני יכול להבין למה לקח לנו כל כך הרבה זמן. סיבה אחת היא שסצינת ה-heavy metal באיטליה היא ממש underground. עכשיו קצת יותר טוב, מכיוון שקיימות כמה להקות טובות המנוהלות על ידי חברות תקליטים זרות ומקבלות קצת תשומת לב מהתקשורת. אבל בשנות ה-80' זה היה בלתי אפשרי ואפילו עכשיו זה עדיין underground. אתה לא רואה להקות metal במצעדים, חוץ מלהקות כמו Metallica או Iron Maiden, אבל כל הלהקות האחרות נתמכות על ידי המעריצים שלהן. זה משתפר עכשיו אבל בשנים ההן, זה היה ממש בל ייאמן. לא היתה שום דרך לקבל הכרה כלשהי. סיבה נוספת, שהיא קצת יותר אישית היא, בימים ההם דרך המחשבה שלנו לא היתה בוגרת, דבר הפוגע באיכות ואני בטוח שהיינו צריכים לעשות כמה שינויים בהרכב, הרבה לפני שעשינו זאת. אלה הסיבות העיקריות, אני חושב.

מה המשמעות של שם הלהקה, Domine?
Domine זו מילה לטינית שמשמעותה היא אדון, מאסטר. מצאנו את השם הזה, כמו הרבה להקות אחרות, על ידי רשימה ארוכה של שירים וספרים שאנחנו אוהבים, והשם בא משיר של Pink Floyd - "Astronomy Domine", שהיה קצת שונה ממה שרצינו, אז הורדנו את Astronomy חה... חה...

הזכרת זאת לפני כן, אבל

דיסקוגרפיה
Champion Eternal 1997
Dragon Lord (Tales Of The Noble Steel) 1999



Riccardo Iacono - Keyboards
Morby - Vocals
Riccardo Paoli - Bass
Enrico Paoli - Guitar
Stefano Bonini - Drums

DOMINE

נדמה שבסצינת ה–metal בגרמניה, כל הלהקות המעורבות הן כמו משפחה אחת גדולה, כך זה גם באיטליה?
לא ממש, ראשית מכיוון שכמו שאמרתי סצינת ה–heavy metal היא עדיין בגדר underground, ואני חושב שכל הלהקות שעושות זאת מצליחות מכיוון שהן מאוד חזקות והן דוחפות את עצמן. אין שיתוף פעולה של ממש בין הלהקות ועדיין קשה למצוא חברות תקליטים הרוצות להתעסק עם להקות heavy metal. לדעתי זוהי נקודת ההתחלה של סצינת ה–metal באיטליה. יש לפנינו עדיין הרבה עבודה. אבל הנקודה החיובית היא שיש המון להקות צעירות עם הגישה הנכונה. הן מנסות לשים את הדגש על האיכות וזה בהחלט הדבר הנכון לעשות.

אתם מתכננים לצאת לסיבוב הופעות עם האלבום הזה?
אנחנו עדיין עובדים על הוצאת האלבום הזה, מכיוון שאלבום יוצא ביפן בסוף נובמבר ואז הוא יוצא בברזיל. בנוסף אנחנו עדיין במשא ומתן עם חברת תקליטים אמריקאית, כדי להוציא את התקליט גם שם. אז אנחנו עדיין עובדים על זה. אני יכול לומר לך שבדצמבר נופיע כמה הופעות באיטליה ויוון. לאחר מכן היומן שלי ריק ואני עוד צריך לבדוק כמה הצעות. אנחנו כמובן רוצים להופיע כמה פעמים בגרמניה, אבל נחכה ונראה מה יהיה עם האלבום.

אתה יודע ש–White Skull הופיעו בישראל?
כן?

כן!!
וואו... זה נהדר! אני מכיר את הגיטריסט שלהם.

אולי ביום מן הימים נראה את Domine בישראל?
כן!!! cool, זה יהיה נפלא.

אני גם מקווה שלא נצטרך לחכות כל כך הרבה שנים לאלבום הבא של Domine
וואו... כן, גם אני מקווה, אבל אני יכול לומר לך שיש כבר כמה דברים הנוצרים במוחי. אנחנו בהחלט לא רוצים לחכות שנתיים עד האלבום הבא.

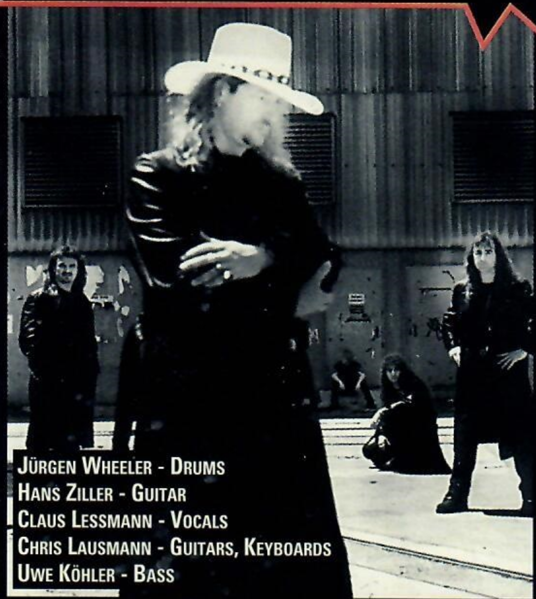
מה הן ההשפעות המוסיקליות שלך?
אנחנו מושפעים מאוד מהלהקות heavy metal של שנות ה- 80׳, בייחוד להקות מאנגליה ואמריקה. אני ממש אוהב מאוד את ה–N.W.O.B.H.M כמו Iron Maiden בראשית ימיהם, Angelwitch ועוד להקות אלמוניות כמו Trespass. אני אוהב גם להקות אמריקאיות כמו Manowar, Warlord, Queensryche. דברים כאלה. אישית אני שומע הרבה hard rock של שנות ה–70׳, כמו Deep Purple ו–Rainbow, Black Sabbath, כמובן.

אתה מקווה שסצינת ה–metal באיטליה תהיה ממש גדולה כמו בגרמניה וסקנדינביה, או שזה לא משנה לך כל עוד Domine מצליחים?
המטרה האישית שלי היא להצליח ולהמשיך עם הלהקה בצורה טובה, שתמיד יהיו לנו פרוייקטים מעניינים. אני מקווה להצליח במידה כזו שתהיה לנו חברת תקליטים שתאפשר לנו להוציא את האלבומים שלנו כמו שצריך. באשר ל–metal במצעדים באיטליה, אני לא יודע. כרגע זה מלא בדברים גרועים, כמו מוסיקת פופ ממש גרועה, אבל זוהי מוסיקה שהיא חלק מכל האנשים, ואני לא חושב שזה יהיה פשוט לגרום להם לקבל סוגים אחרים של מוסיקה, למרות שבאיזשהו מקום heavy metal ובייחוד השירה, יכולים להיות מאוד דומים לטעם האיטלקי, בייחוד אם חשבת שאיטליה היא המקום למוסיקה קלאסית מדהימה ולאופרה. אבל המצעדים ממש מזוויעים, חה... חה...

כמו שאתה יודע גם בגרמניה זה אותו דבר במצעדים, אבל הסצינה שם ממש גדולה.
כן, לפחות הם הצליחו ביצירת חלק רציני בסצינת המוסיקה, אבל זה לא המקרה באיטליה. על כל פנים, אני מקווה שזה יקרה.

טוב, Enrico, היה תענוג לשוחח איתך.
כן, העונג כולו שלי.

Amit Lwow





BONFIRE

STILL GOT THE FUEL

מי שעקב אחרי Bonfire בסוף שנות ה-80,כדאי שידע שהלהקה חזרה לפעילות בשנה האחרונה והוציאה אלבום נהדר - "Fuel To The Flames". הלהקה עברה מאז דרך ארוכה, כולל הצלחה באירופה ובארה"ב ושינויי הרכב ואף פירוק זמני. למי שהשם Bonfire לא אומר כלום, אנו ממליצים לקרוא את הראיון עם Claus Lessmann - סולנה של הלהקה ואחר כך לחפש את האלבום החדש בחנויות!

בוא נתחיל עם האלבום החדש "Fuel To The Flames" שיצא לפני כחודשיים, לדעתי הוא אלבום מצוין.
תודה. תודה גם על הציון שקיבלנו, תשע מתוך עשר, בביקורות על הדיסקים.

אתם ראויים לכך. אתה יודע, האלבום נשמע קצת יותר אנרגטי מהדברים שהוצאתם לפני כן. האם נכנסתם לאולפן הקלטות עם גישה שונה?
אני חושב שכן. פשוט חשבנו שאנחנו צריכים לעשות את הטוב ביותר שאנחנו מסוגלים ולחזור לשורשים, כמו שעשינו ב-"Fire Works" וב-"Point Black", עם מחשבה על המעריצים ועל כך שהם לא מקבלים היום מספיק רוק מלודי, לא מהסוג הזה. אז החלטנו לעשות אלבום שאנשים יאהבו, מכיוון שחברות התקליטים בגרמניה לא מחתימות להקות כמונו יותר, מכיוון שהם חושבים שזה לא ימכור. המעריצים אהבו את האלבום והוא צועד כבר עשרה שבועות במצעדים, אז אני חושב שזו ההוכחה הטובה ביותר שעשינו זאת כמו שצריך.

אני רוצה לדבר קצת על השוק. אני יודע שבאירופה יש שוק מסיבי יותר ל-power/speed metal. להקות כמו Blind Guardian, Gamma Ray. אבל איך מתייחס השוק ללהקות המנגנות רוק בסגנון שלכם?
אני חושב שזה שוב גדל מכיוון שאני חושב שאנשים המקשיבים למוסיקת טכנו ולדברים דומים, גילו שיש יותר במוסיקה וזה רוק מלודי משנות ה-80'. תמיד היה רוק והוא נעשה על ידי Helloween ו-Gamma Ray בצורה יותר כבדה. אבל Bonfire תמיד היתה להקה יותר רכה, עם הרבה מלודיות אבל תמיד עם מגע של hard rock.

האם אתה מרוצה מהכיסוי העיתונאי שקיבלתם? מכיוון שלא ראיתי הרבה על Bonfire בעיתוני המוסיקה באירופה.
אתה לא חושב שהיה הרבה?

לא, לא אם אתה משווה את זה לסיקור שלהקות power metal מקבלות.
דווקא היינו די מרוצים מהסיקור שקיבלנו, מכיוון שמספר שנים לפני כן לא קיבלנו שום סיקור, לכן זו הצלחה גדולה עבורנו שעיתונאים ממגזינים מתעוררים ואומרים שיש להקות המתעוררות שוב ושהיו שם בעצם כל הזמן.

אתה רואה מעריצים צעירים יותר בהופעות שלכם, או בעיקר מעריצים שהולכים אתכם במשך השנים?
כן, יש תערובת יפה עכשיו. זה עתה חזרנו מסיבוב הופעות. היו ילדים בני שלוש עשרה - ארבע עשרה, ועד אנשים בני ארבעים או ארבעים וחמש ואני חושב שזה טוב שצעירים מתחילים שוב להתעניין ב-rock'n'roll.

השיר "Proud Of My Country" מהאלבום האחרון, הוא שיר נפלא לדעתי.
תודה רבה. זה הופך אותי למאוד גאה שאתה כישראלי אומר את זה.

האם השיר מבוסס על מצב אמיתי שהיית בו?
כן. היה מקרה ב-92' שבו כמה חלאות בגרמניה - אתה יודע, יש אנשים שמעולם לא לומדים - התחילו שוב עם כל העניין הזה של הנאציזם ובאותו זמן הייתי בחופשה בלאס וגאס, על כל פנים, הייתי ב-Hard Rock Cafe. בעיתונות בארה"ב מדברים רוב הזמן על מה שקורה בגרמניה ורוב הזמן הם מדברים על הנאציזם. אבל, זה קורה בכל מקום בעולם, אתה יודע. זה היה ערב מיוחד וכולם שמעו שאנחנו גרמנים והם קראו לנו "נאצים מחורבנים" ואנחנו אמרנו "היי, אנחנו לא נאצים, על מה כל הרעש?" מה שקורה בגרמניה עכשיו, זה פשוט כמה אנשים טיפשים שלעולם לא ילמדו. יש אנשים כאלה גם אצלם עם ה-K.K.K. (Ku Klux Klan) ויש להם אנשים שהם כמו היטלר ואני חושב שהגיע הזמן, שבסוף המאה הזו, סוף האלף, שאנשים יתחילו ללמוד וינסו להלחם בדברים האלה, כדי שלא יקרו שוב. זו הסיבה בגללה כתבתי את "Proud Of My Country". גיליתי שרוב הבעיות שהיו לנו בגרמניה, היו מפני שרוב האנשים, בייחוד מהתקשורת, לא רוצים להבין את הדברים ואותם אני מנסה לומר בשיר. אני מתכוון לזה שהמלחמה הסתיימה ואני חושב שלכל מדינה יש תקופת זמן רעה ואפלה בהיסטוריה שלה ואנחנו רק רוצים לקום ולומר, כמו כל אחד אחר בעולם, כמו שאתה רוצה לומר שאתה גאה להיות ישראלי, אני גאה להיות אמריקאי, גאה להיות צרפתי או מה שלא יהיה. אני פשוט רוצה להיות גאה בארצי, מכיוון שעשינו כל כך הרבה דברים טובים גם בעבר.

כן, אני מסכים איתך, בעיקר בנושא התקשורת והצורה בה היא מעבירה אינפורמציה ומדווחת. אתם מתכוונים להוציא את זה כסינגל?
אממ... אנחנו חושבים על זה. אולי בשנה הבאה, בסביבות מרץ, מכיוון שבגרמניה יש מן תקופה הנקראת "Carnival" ואנשים מקשיבים רק לדברים מוזרים ומצחיקים ואני לא רוצה שהשיר יטבע בין כל ה-"אום...פה...פה..." ודברים כאלה. אם נוציא את זה כסינגל, תהיה הרבה תקשורת מסביב ואני רוצה שאנשים יקשיבו למה שיש לי לומר... בסיבוב ההופעות נתתי הסבר ל-"Proud Of My Country" כל לילה וזה הראה לנו שאנשים מבינים על מה השירים מדברים ושהם מרגישים כמונו ושבאמת הגיע הזמן שמישהו יגיד את הדברים הללו, מכיוון שהגרמנים מרגישים קצת פחד מההיסטוריה שלהם. אבל אם הם לא יתחילו להתמודד עם הבעיות הללו, הם לעולם לא יצליחו לפתור אותם ולהתגבר על העבר.

מה עם "Thumbs Up For Europe", שיר מעט שונה ל-Bonfire?
כן, כמו "Proud Of My Country", Bonfire תמיד עשו יותר מ-rock'n'roll רגיל של סקס, סמים וכל שאר הקלישאות הללו. תמיד ניסינו לשלב נושאים ממשיים לטקסטים שלנו ואירופה היא נושא חשוב, אם אתה לוקח את עצמך קצת אחורה בזמן, לתקופה שהיית בה ילד. אני חושב שלכל ילד יש חלום על עולם מאוחד. הכרנו את זה מסרטי המדע הבדיוני, כמו "Star Wars", שבו עולם מאוחד נלחם נגד אויב מהחלל, ואני חושב שאירופה מאוחדת תהיה הצעד הראשון לעולם מאוחד. אני לא חושב שזה יהיה קל. יש הרבה בעיות לפתור, בעיקר במוחם של אנשים. אבל, אני חושב שזה יהיה צעד חכם לכל העולם ואם נעבור את זה בשלום, כבר השגנו המון!!

ללהקה שלך יש תדמית של "לעשות חיים" ולקחת הכל בקלילות. מה גרם לכם לכתוב על הנושאים הרציניים הללו?
אני חושב שזה מכיוון שאני אדם שמאוד אכפת לו וכן גם שאר חברי הלהקה. כמובן שאנחנו אוהבים לעשות חיים ולהשתולל, אבל החיים משתנים. רוב הזמן זו לא מסיבה, אלה פשוט חיים נורמלים וזה אומר בעיות והתמודדות עם דברים שאתה לא כל כך אוהב ולפעמים יש לך צרות כמו לשכן שלך. זה שאתה עושה rock'n'roll לא אומר שאתה חושב רק על סקס, סמים, בחורות ומסיבות. לחיים יש לגבינו משמעות רבה יותר.

יש לכם גם מן תדמית אמריקאית. אתם להקה אירופאית, גרמנית, למה הלכתם על התדמית האמריקאית, עם כל הג'קטים, העטיפות וכו'.
אני לא יודע, אולי מפני שבילינו בארה"ב קצת בתקופה המוקדמת יותר של הלהקה. הפקנו שם שני אלבומים עם Michael Wagner והיינו בסיבוב הופעות בארה"ב. מעבר לזה אני גם נוסע לפחות פעם בשנה ל-"Daytona Bike week". אני מניח שזה בא משם.

מה לדעתך ההבדל העיקרי, לא רק מבחינה מוסיקלית, בין הסגנון שלכם, של ה-hard rock, לבין סצינת ה-power metal והאם אתה חושב שהסגנון שלכם יצליח כמו בשנות ה-80'?
אני מקווה שכן. אי אפשר לדעת. אבל, אנחנו עובדים על זה. ההבדל העיקרי יכול להיות המון מלודיה. אם לשיר אין מספיק מלודיה - אני לא אעשה אותו, מכיוון שאתה גדל עם הדברים הללו. תראה את Deep Purple, הם היו הלהקה הכי כבדה באותו זמן, בשנות ה-70' והם עדיין היו מלודיים. הם היו כל כך כבדים במוסיקה, אבל עדיין מלודיים, בחלק של השירה, ואני חושב שהיתה לזה השפעה עצומה עלי ובגלל זה אני כל כך אוהב את הסגנון.

ממה שאני מבין, ותתקן אותי אם אני טועה, אתה הרי דתי, אז איך זה משתלב עם ה-rock'n'roll ועסקי ה-heavy metal?
אני חושב שזה דווקא הולך ביחד לא רע, מכיוון שזו היתה מתנת האל. הוא שנתן את הכשרון לשיר, לכתוב שירים ואחרי כמה שנים, לאחר שהפכתי לנוצרי מאמין, הוא נתן לי את העיניים והשכל להבין שאני לא צריך לשיר רק על זיונים עם בחורות, אלא לדבוק במה שישו אמר, ולכתוב טקסטים על מה שהוא אמר - זה לא קל. זה לא קל, אתה יודע, להיות דתי ולהאמין באלוהים. אבל אף אחד לא אמר שזה יהיה קל. אתה צריך פשוט לעבוד על זה.

מה קורה עם סיבובי ההופעות שלכם, אני יודע שעשיתם כבר סיבוב הופעות בגרמניה. אתם מתכננים עוד הופעות באירופה?
אנחנו מתחילים לנגן בשוויץ בסוף השנה ואז יש לנו כמה הופעות בגרמניה ואחר כך אנחנו צריכים להמתין לעוד דברים שיצאו: אם עוד מדינה תוציא את האלבום, יכול להיות שנסע ליפן, אבל אני לא יודע עדיין.

בימים עברו שמעת Scorpions לעיתים קרובות, האם שמעת את האלבום האחרון שלהם? ומה אתה חושב על החומר שהם עושים עכשיו?
אני לא מדבר על חברים למקצוע בצורה שלילית. אבל בעניין של טעם, אני לא אוהב את זה. אני חושב שזה לא ה-Scorpions יותר. השירים בסדר, אבל הדרך שבה הם הופקו היתה ניסוי שלא הצליח, לדעתי. התמודדנו עם אותו הדבר והרבה להקות מתמודדות עם אותה בעיה: מוסיקאי, אחרי שהוא הוציא כמה אלבומים, רוצה לנסות דברים חדשים ולעבוד על זה אחרת ופתאום זה הופך למשהו שונה לגמרי. אבל, רוב המוסיקאים ואני בכללם, שוכחים לפעמים שהמעריצים מחכים לאלבום כמו שהם הכירו. את Bonfire, או את ה-Scorpions או את מי שלא יהיה ואם הם לא מקבלים את זה, הם מרגישים קצת מאוכזבים. הם אמנם עשויים להקשיב לאלבום הבא שלך, אבל אני חושב שאנחנו צריכים להיות מאוד זהירים בנושא הזה ואנחנו נחשוב על זה בעתיד, מכיוון שאנחנו מקבלים כל כך הרבה מכתבים ממעריצים המבקשים שנחזור ונעשה דברים כפי שעשינו בשנות ה-80'. זה מחזיר אותי לשאלה הראשונה שלך, זו היתה השפעה מאוד חזקה עלינו, כשעשינו את האלבום.

טוב, Claus, תודה רבה שהקדשת לנו מזמנך.
תודה לך, עמית, היה לי לעונג לדבר איתך.

אני מקווה שלא נצטרך לחכות הרבה לאלבום הבא שלכם וברכותיי על עשיית אלבום מצוין הפעם.
תודה ותמסור ד"ש לכל האנשים בישראל ממני ומ-Bonfire.

Amit Lwow

דיסקוגרפיה

- Don't Touch The Light 1986
- Fireworks 1987
- Point Black 1989
- Knockout 1991
- Live... The Best 1993
- Fuel To The Flames 1999

Pics: Kass Kara



TAKE REVENGE

אומרים שאין עשן בלי אש. אומרים שאם מפיצים עליך שמועות - מצבך טוב. שבים ואומרים שלוותק ולניסיון יש תמיד משקל והכי חשוב, אומרים שגורם ההפתעה משחק תפקיד מרכזי. כשכבר שמענו על חילופי הרכב - התבשרנו דווקא על הקפאת פעילות. ושוב שמענו על פירוק. לכן לא התאפקנו וקבענו ראיון עם ישי שוורץ ודורי בר-אור ואיך אמרנו קודם... כוחו של גורם ההפתעה??

אז מה, זהו? הופעה עם Rotting Christ, אלבום, חילופי הרכב והתפרקות? חילוקי דעות מוסיקליים?
ישי: קשקושים! סדר העניין היה כדלקמן: לאחר הופעה מאוד מרגשת ומוצלחת עם Rotting Christ, החלטתי שהגיע הזמן לתקן מספר דברים בהרכב, נעשו שינויים בהרכב הלהקה וכמו כן שינויים בקונספט המוסיקלי שלה. לא רציתי להתפשר על החומר שלנו והרגשתי שאין מנוס מניתוח כואב עם תקופת החלמה שלאחריה ניתן יהיה לשוב לפעילות. מההרכב שכלל חמישה אנשים, נשארנו רק אני, מקים ומייסד הלהקה ודורי בר-אור הגיטריסט המוביל, שהצטרף לאחר צאת "My Twisted Symphony". מאותו רגע של שינוי הקונספט והקצנת האלמנטים, שגם ככה נמשכנו אליהם, ובמילים פשוטות יותר, חומר יותר אפל וקודר, מהיר יותר ועם גיטרות הרמוניות. גם סגנון השירה שלי השתנה והתפתח והפך מ-growl ל-screaming וגבוה יותר, דבר שהולם יותר את הרגשתי כאמן.

דורי הגיטריסט שהצטרף אחרי צאת האלבום, מגיע מרקע של black metal (להקת Impurity) האם זוהי מעין משיכה שלו לכיוון החומר הזה?
ישי: לחתונה צריך גם כלה. אפשר לומר בהחלט שמצאתי סוף סוף מוסיקאי עם עומק, ידע ורבדים אמנותיים, הרוצה ויכול לבצע חומר כזה ברמה גבוהה. זה משהו שתמיד היה לי בבטן וחיכה לרגע הנכון לפרוץ החוצה. אל תשכח שכבר ב-93', בקלטת הדמו הראשונה שלנו, הושפענו מאוד מהרכבים כגון At The Gates ו-Kreator, והם באים לידי ביטוי גם בחומר החדש.

במחשבה לאחור, איך אתה מסתכל על אלבום הבכורה "My Twisted Symphony"? האם כאדם הרואה את שני צדי המטבע (ישי הוציא את האלבום בחברת התקליטים שלו Raven Music) יש לך פרספקטיבה שונה לגביו?
ישי: "My Twisted Symphony" היה ועודו השתקפות אותנטית של הרגשות והמוחות שלנו באותה תקופה. במחשבה לאחור, בהחלט ישנם דברים שהייתי משנה, ולזה קיים תמיד האלבום הבא ושיקרא כנראה, "Take Revenge" ויצא בקיץ. התגובות לאלבום בחו"ל היו מצוינות. כתבו עלינו בכל המגזינים הגדולים מ-Metal Maniacs ועד ל-Terrorizer. גם Rotting Christ, שהופיעו אתנו, היו מאד מאד מפרגנים לגבי החומר ולגבי הופעת הבמה שלנו.

בהופעה ניגנתם שלושה שירים חדשים, שאכן פזרו קצת את הערפל לגבי החומר החדש. מה מחכה לנו? אילו נושאים, תמלילים?
ישי: כפי שאמרתי החומר החדש הרבה יותר מהיר, הרבה יותר כבד, והרבה יותר אפל וקודר, "שוודי" בקטעים רבים (סגנון המזוהה עם להקות כמו At The Gates, Dissection) והתמלילים בהתאם. "My Spell" מספר על משאלת מוות מנטלית, לאדם שהפך קירבה לשנאה ותיעוב, וחברות - לסכין בגב. השיר פשוט מקווה ומאחל לריקבון מנטלי ורגשי של האדם הזה וזה, דרך אגב, אוטוביוגרפי לחלוטין. "Slaughtered World" הוא קנה-אקדח, צמוד לגב של כולנו, השקועים בתהומות ייאוש ותסכול. שיר אחר מתאר את התחושה שלך כשאתה בלב התופת: עשן, אש וגופות מסביבך, מוות בכל מקום וריח של הסוף באוויר. כל שניה יכולה להיות הרגע האחרון שלך והדם הניגר מגופך כמו מוציא את כל הפצעים החוצה. זה, דרך אגב, מבוסס על חוויה מצמררת שעברה על הגיטריסט המוביל שלנו דורי, שנפצע בפיגוע בבית-ליד לפני שנתיים, כך שאתה בהחלט יכול לומר שאנחנו לא מסוג הלהקות שישירו על מלחמות ודם, יסיימו את החזרה ויקפצו לפאב הקרוב. אנו שרים על מלחמות, דם, חורבן אישי וכיוצא בזה, כי חווינו את זה על בשרנו.
דורי: אני מזמין אישית כל אחד מחברי להקות ה-black מסקנדינביה לשבוע אחד במוצב בלבנון, להיות בתוך קרבות על-אמת בצפון. אני מתערב אתך שכל הלוחמים בגרוש האלה, ירגישו את הבטן רועדת, אחרי שלוש שנות לחימה, כשאתה רואה את המוות בעיניך. יש לי הצדקה מלאה לכתוב וליצור על זה ולהעביר את זה מהמקום האמיתי ולא מספרי ויקינגים.

הבנתי שיש גם בסיסט חדש...
ישי: כן, רוברט שמנגן גם ב-Subterranean Masquerade ו-Dalmerots Kingdom. אנחנו עדיין מחפשים גיטריסט שני, בעיקר להופעות. המצב בארץ על הפנים, זו ממש בושה שאין נגנים טובים לסוג הזה של ה-metal. זו תעודת עניות...

מן העבר השני אתם ידועים כתומכים ב-underground והרפרטואר שלכם מרשים למדי. איך אתה משווה את מצב הסצינה ב-93' לעכשיו 99'?
היתה אז הרבה יותר נאיביות ואווירת underground cult. יש לי עדיין בבית פליירים של להקות כמו Emperor, שהיום הם מפלצות metal. היום הענין נהיה עסקי יותר ומגלגל הרבה כסף. חשוב לנו מאוד לשמור על הרוח הישנה, בזמן שמרבית הלהקות מתעדנות והופכות מלודיות יותר ויותר - אנחנו הופכים כבדים ואפלים יותר ויותר. המחויבות שלי כאמן אותנטי היא לנפץ גבולות ולחבר ז'אנרים בתוך ה-metal הקיצוני ולא לחפש השראה בכל אופנה חולפת. יש הרבה שטחים שעדיין לא מוצו ב-black/death metal ואנו כאן כדי לחקור אותם לעומק ואת הממצאים להגיש לקהל שלנו.

ואם מדברים על דברים שלא מוצו, אתם עדיין מוצאים ענין בלהקות חדשות? משהו שיצא לאחרונה מצליח לרגש אתכם? הרבה להקות ותיקות מאבדות את העניין ומפסיקות להתעדכן, מה אתכם?
ישי: בהחלט מוצאים ענין ויש כל הזמן אלבומים והרכבים מוצלחים התופסים לנו את האוזן, Satyricon החדש - אלבום ענק, מפתח את חוקי ה-black מחדש, גם ללהקות כמו: Nile, The Hunted, Limbonic Art יש חומר מדליק ומעבר לזה אנחנו מקשיבים למה שתמיד נקשיב וכנראה עד המוות Death, At The Gates, Morbid Angel ועוד רבים וטובים.

קלטות הדמו שלכם וגם האלבום הופקו על ידי זאב טננבוים, סולן להקת Salem, איך העבודה איתו? תמשיכו לעבוד איתו גם בעתיד?
זאב הוא חבר טוב ומוסיקאי עם המון ניסיון וידע. אני חייב לומר שהוא תרם לנו המון. הוא אולי היחיד בארץ שבאמת יודע להפיק אלבומי metal ואני מאמין בהחלט שנמשיך לעבוד איתו גם בעתיד.



BETRAYER

ואחרי ההופעה עם Rotting Christ לא קיבלתם חשק לצאת אל מעבר לים ולהופיע בחו"ל? נראה כצעד טבעי אחרי אלבום ראשון?
ישי: נכון שההופעה נתנה לנו המון חשק ורצון להמשיך בכיוון הזה, אבל אני מאמין שרק אחרי צאת "Take Revenge" נטוס להופיע בחו"ל. אין לי שום בעיה להעמיד הופעה עם להקות מחו"ל ויש גם דיבורים על הופעה עם Ancient Rites, אבל כמו שאמרתי קודם first of all we will have to take revenge. אני רוצה לצאת לחו"ל בהרכב החזק ביותר שהיה לנו אי פעם ולכן צריך לעבוד קשה. יש בעיה ללהקות בארץ כשהשריר המפותח ביותר אצלם זו הלשון. אנחנו הצלחנו כי קרענו את עצמנו שבע שנים וכי אנחנו חיים, נושמים ומחרבנים metal. קצת עקביות ועבודה קשה לא תזיק פה לאנשים, למרות שיש כאן הרכבים עם אחלה פוטנציאל כמו Lehavot, Arallu ו-Dalmerots Kingdom, שלא לדבר על Salem שכבר הוכיחו את יכולתם, גם את Mercenary אני אוהב ויש להם קטע חזק. מעבר לזה אני ודורי עובדים על Impurity, שזה הרכב black metal אמיתי, כך שבהחלט ניתן לומר שאנחנו בפול גז וניתן לקבור את כל השמועות ששמעת.

"אנו שרים על מלחמות, דם, חורבן אישי וכיוצא באלה, כי חווינו את זה על בשרנו, אני מזמין כל אחת מלהקות ה-black מסקנדינביה לשבוע במוצב בלבנון, לקרבות-אמת בצפון ולא רק בתקליט, כל הלוחמים בגרוש האלה ירגישו את הבטן רועדת..."
"My Spell" מספר על משאלת מוות מנטלית, לאדם שהפך קירבה לשנאה ותיעוב, וחברות - לסכין בגב. השיר פשוט מקווה ומאחל לריקבון מנטלי ורגשי של האדם הזה וזה, דרך אגב, אוטוביוגרפי לחלוטין"

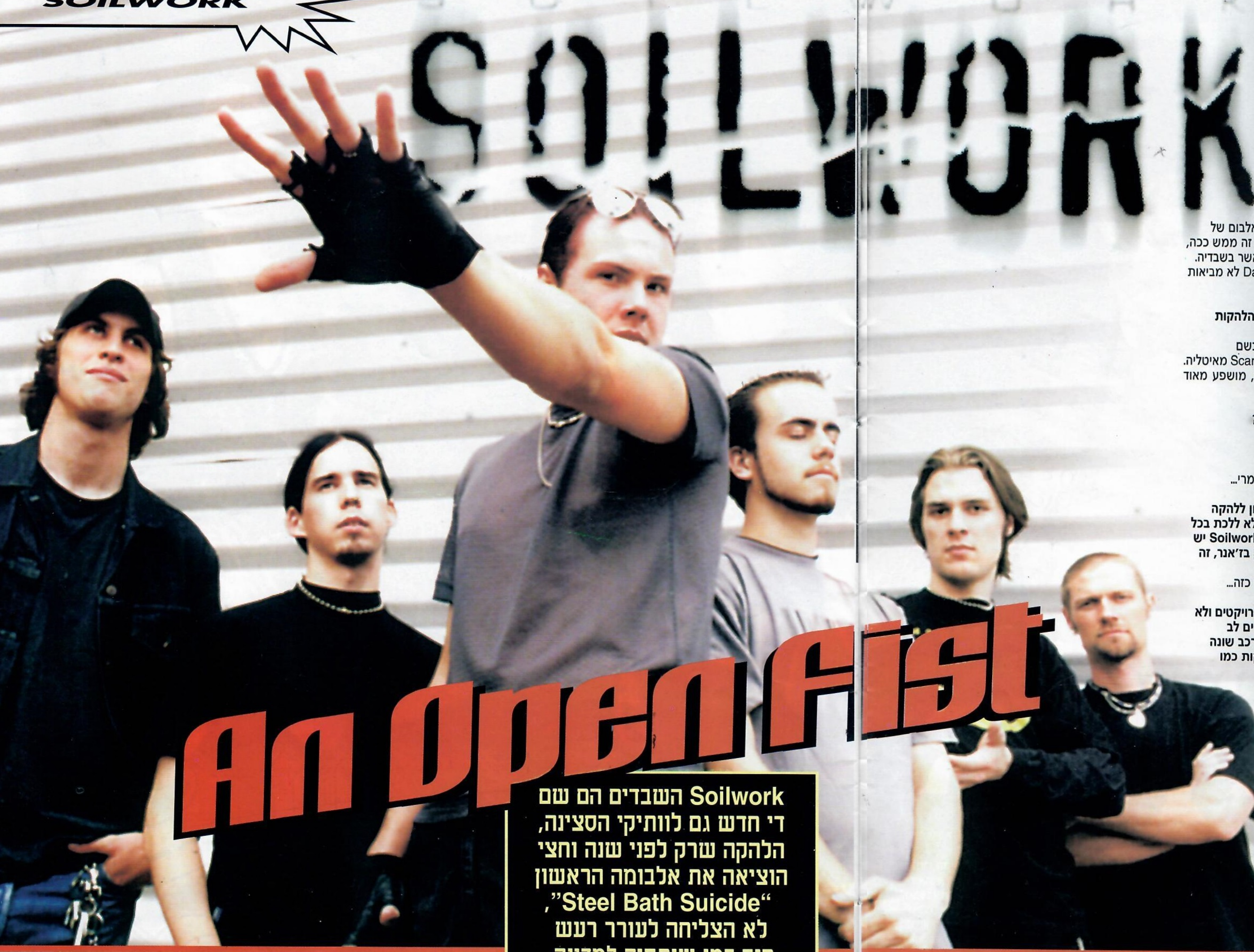
מאחר שאתה גם מנהל את Raven Music, נשאר לך בכלל זמן?
... לא ... אני עובד מ- 7 בבוקר עד 12-11 בלילה. מדהים כמה ה-metal יכול להיות מלא בעבודה ביורוקרטית ואדמינסטרטיבית. לפעמים יורד החשק לנגן מרוב עומס עבודה, אבל אז אני שם את Morbid Angel ומרגיש שאני חייב לבוא עם תוצאה ברמה הזו-ואז חוזרים לקריעת התחת בחזרות... והחשק שוב עולה ואיתו האדרנלין.

ואם באדרנלין עסקינן, ראיתי אותך אחרי ההופעה עם Rotting Christ והיית ממש סחוט, הרבה יותר מהרגיל.
תבין, אני חי את התכנים של השירים שלנו והאנרגיה שרצה בהופעה זה לא רק דפיקת ראש, אלא אנרגיה נפשית ומנטלית אדירה, כל מחלה כאילו קמה לתחייה מחדש על הבמה ואני חייב להחיות אותה כמה שיותר ולתת הכל מעצמי, זו המחויבות שלי לעצמי כאמן יוצר וכלפי הקהל שהגיע ושילם כדי לראות אותי.

אז המון הצלחה לקראת האלבום ותודה!
תודה לך, תודה גם למי שניסה לפגוע בנו ועל ידי כך נתן לנו השראה וחיזק את השנאה שלנו שעכשיו נוטפת דם ומסוכנת מתמיד... Our time has come to take revenge!!!.

SOILWORK

An Open Fist



Soilwork השבדים הם שם די חדש גם לוותיקי הסצינה, הלהקה שרק לפני שנה וחצי הוציאה את אלבומה הראשון "Steel Bath Suicide", לא הצליחה לעורר רעש חזק כמו שותפיה למדינה. אך למרות זאת גם השנה יצא אלבום חדש "The Chainheart Machine" ואתו סיבוב הופעות. הוצאה ביפן ונראה שהעניינים מתחילים להתחמם שם בגטבורג... על הקו Patrick הגיטריסט המוביל.

טוב, אני חייב לפתוח בשאלה המשעממת, כי הרי אתם הרכב די חדש, מי נגד מי ומתי?
התחלנו ב-96' בשם אחר, עם הרכב קצת שונה ולקח קצת זמן, בערך עד 97' לגבש את ההרכב ובדמו הראשון ניגנתי גיטרה ובס כי לא היה בסיסט, אך הדמו הזה הביא לנו חוזה עם חברת התקליטים Listenable מצרפת, כך שהוא מעולם לא שוחרר למכירה.

זו היתה ההצעה היחידה שקיבלתם?
לא, גם War Music משבדיה רצו אותנו (חברה שבדית למוסיקה black/death, שם Arch Enemy ו-In Flames החלו את דרכם), אך Listenable היה מהיר יותר וזה עדיף כי ב-War Music היינו נבלעים בים של להקות שבדיות וכך יש לנו אפשרות לבלוט איכשהו.

והאלבום בהחלט בלט. בפעם הראשונה ששמעתי את אלבום הבכורה "Steel Bath Suicide" כמעט עפתי אחורה עד שבדיה... אני חייב לפרגן לכם בקטע הזה.
אהבת את האלבום?

אהבתי? בוא נחדד את העניין. זה היה האלבום הכי טוב שיצא משבדיה. מאז At The Gates, שנים לא שמעתי אלבום בכורה כזה, ואני מכיר כמעט הכל בז'אנר ומחוצה לו. זה פשוט היה הלם. איך האלבום התקבל ואיך הוא נמכר?
לא רע, ששת אלפים עותקים ותגובות טובות.

מה? רק ששת אלפים עותקים לאלבום כזה?
כן. אולי קידום המכירות לא היה מדהים, אבל התגובות היו טובות. באלבום החדש העניינים כבר זזים הרבה יותר טוב, מכרנו חמשת אלפים עותקים בחודש הראשון ויש לנו זיכיון להוציא את הדיסק ביפן ו-Century Media מוציאים את האלבום בארה"ב, כך שהמצב הרבה יותר מאיר פנים.

גם בישראל המכירות שלכם נראות טובות, אתם הלהקה הכי מוכרת של Listenable.
אז תביא אותנו להופעה...

אפשרות סבירה ביותר. אחד הדברים שגרם לי להתאהב במוסיקה שלכם, הוא שלמרות העובדה שאתם באים משבדיה ונשמעים קרוב ללהקות מהאזור, יש לכם שורשים מוסיקליים של להקות כמו ל-Kreator ואפילו Strapping Young Lad וזה מבדיל אתכם משאר הלהקות באזור. זה נשמע ממש אחרת.
כן, ככה רצינו להשמע. כל הלהקות מתחילות את האלבום עם קטע intro מסריח, או עם השיר הכי ברוטלי באלבום. אנחנו פתחנו בקטע אינסטרומנטלי שופע סולואים, שדווקא אין כל כך באלבום. רצינו לתת משהו שונה ולשים את כל השורשים המוסיקליים שלנו באלבום.

אתה יודע שלמרות כל זה אני מקבל את ההרגשה ש-Soilwork אף פעם לא קיבלה את תשומת הלב שמגיעה לה. להקות הרבה פחות טובות משבדיה כמו Sacramentum או Raise Hell מוכרות יותר בגלל חוזים בחברות גדולות יותר, זה לא מתסכל?
זה בהחלט מתסכל, כי אני באמת חושב כמוך שלא קיבלנו פידבק ברמה המתאימה. אל תשכח שהאלבום החדש יוצא בארה"ב ב-Century Media ונראה מה הם יוכלו לעשות למכירות שלנו במאה הבאה...

הייתם בסיבוב הופעות לאחרונה, עם מי?
עם Angel Corpse ,Cannibal Corpse ו-Marduk, אבל זה קהל הרבה יותר ברוטלי מהקהל שלנו כך שהלך נחמד, אבל אני מאמין שסיבוב הופעות עם Dark Tranquility למשל יעזור לנו יותר, כי הקהל שלהם יותר קרוב לשלנו והקהל שהגיע לסיבוב ההופעות הקודם היה הרבה יותר קיצוני משלנו.

נשמע כאילו סיבוב הופעות ביפן יהיה טוב מאוד למכירות שלכם.
היינו שם בספטמבר. היה מדהים ומאורגן. הם מאורגנים עד הפרט האחרון - זה מדהים!!!
בכלל נראה לי שמבחינה שיווקית שבדיה די חלשה, אני יודע שמבחינת מכירות זו מדינה חלשה, להקות מקומיות בקושי מוכרות כי כל בנאדם שני מנגן בעשרים וחמש להקות ועוד יש לו פרויקטים צדדים... בישראל למרות שהקהל לא מפרגן ללהקות מקומיות, נראה לי שאצלכם זה לא ככה?
נכון, כולם בלהקות וכשבנאדם בלהקה האגו שלו עולה והוא לא יקנה אלבום של להקה אחרת, מקומית. בהרבה מקרים זה ממש ככה, אני מעדיף להופיע ביפן או בישראל מאשר בשבדיה. גם להקות גדולות כמו Dark Tranquility לא מביאות הרבה קהל כשהן מופיעות בשבדיה.

יש לכם פרוייקטים מהצד כמו לשאר הלהקות בשבדיה?
הזמר Bjorn והמתופף הוציאו אלבום בשם "Killing Machine" וזה יצא בחברת Scarlet מאיטליה. זה thrash metal כמו בשנות ה-80', מושפע מאוד מ-Kreator.

ומה אדוני חושב על Kreator החדש?
לא יצא לי לשמוע.

אל תטרח...
הבנתי... שמעתי שהם איבדו את זה לגמרי...

הם איבדו כיוון לגמרי ואני חושב שנכון ללהקה לחפש אזורים חדשים בתוך הז'אנר ולא ללכת בכל אלבום בצורה אחרת. גם אצלכם ב-Soilwork יש התקדמות בין האלבומים אך זה עדיין בז'אנר, זה כיוון דומה.
לא נעבור לנגן gothic metal או משהו כזה...

באמת עדיף במקרים כאלה להקים פרויקטים ולא לשנות שוב ושוב את כיוון הלהקה. שים לב שללהקות בשבדיה יש בכל אלבום הרכב שונה לגמרי ואולי זו הסיבה. שים לב שלהקות כמו Deicide או Morbid Angel - תחלופת הנגנים כמעט ואינה קיימת...
כן, אבל אני בטוח שבהרכב החדש לא יהיו כבר שינויים, החלפנו מתופף ועכשיו אין לי כבר טענות, נראה לי שזו השקעה לטווח ארוך.

ונקווה שהיא תצבור ריבית ותצמח. אני בהחלט מאמין שקידום המכירות לאלבום הבא יהיה חזק יותר ואז רק המוסיקה תשפט, כי מבחינה מוסיקלית אין לכם "הדבקות" של קטעים, השירים שלכם בנויים וכתובים כשירים ולא כאוסף ריפים וזה מה שלדעתי מבדיל אתכם משאר להקות שבדיה.
כן, אנחנו לא נלך להשוויץ בנגינה, האלבומים שלנו מראים שאנחנו נגנים מקצועיים. אין שום טעם לתקוע שלושים ושמונה ריפים בשיר. הרי מדובר בשירים ולא בקטעים לסיפוק עצמי של הנגן... סגנון הכתיבה שלנו מתבסס על שלושה-ארבעה ריפים בשיר, דבוקים יחד ליחידה אחת וזה הרבה יותר קשה מלדחוף עשרים ריפים לשיר של שבע דקות, שברוב המקרים ייצא משעמם.

אנחנו לא נלך להשוויץ בנגינה, האלבומים שלנו מראים שאנחנו נגנים מקצועיים, אין שום טעם לתקוע שלושים ושמונה ריפים בשיר. הרי מדובר בשירים ולא בקטעים לסיפוק עצמי של הנגן... סגנון הכתיבה שלנו מתבסס על שלושה-ארבעה ריפים בשיר, דבוקים יחד ליחידה אחת וזה הרבה יותר קשה מלדחוף עשרים ריפים לשיר של שבע דקות, שברוב המקרים ייצא משעמם.

אני חייב לומר שברוב המקרים שאני שואל להקות את השאלה הבאה אני מופתע לרעה ואני מאוד מקווה שזה לא יהיה המקרה אצלכם. מה אתם אוהבים לשמוע בבית? מה משפיע עליכם? מה עושה לכם את זה?
אני מקשיב להרבה heavy metal משנות ה-70' וה-80' אני מקשיב למוסיקה קלאסית, אני מאוד אוהב את Devin Townsend - את כל מה שהוא עושה, Strapping Young Lad ו-Ocean Machine. אני אוהב מאוד את Deep Purple. ואני מקשיב להם המון. המון רקע של heavy metal ,hard rock, אף פעם לא הייתי מעריץ גדול של black metal, זה יותר הזמר, אבל אני אוהב גם את Cannibal Corpse וכדו'.

האם אתה מרגיש כמוני שהחומר של Soilwork הוא לא רק אנרגטי, אלא מפגין כעס אותנטי וניורוטי בטירוף. אם אתה שומע שיר כמו "Sadistic Lullaby" זה ממש נשמע כמו "Desperate Scream", כמו צעקה שמהדהדת במוח.
תודה... זה כן, ממש ככה...

ואני מקווה שהרבה אנשים יצעקו ביחד איתכם את הצעקה הזאת, כי בהחלט מגיע ל-Soilwork הרבה יותר קרדיט.
תודה רבה!!!

אבי שחר.



PEGAZUS:
DANNY CECATI - VOCALS
JOHNNY STOJ - GUITARS
ROBBIE STOJ - DRUMS
CORY BETTS - BASS

מי חשב בכלל שבאוסטרליה יש heavy metal? מאז ש-AC/DC פרצו ל'תודעת הציבור', לא יצא לנו לשמוע על להקה אוסטרלית העושה משהו רציני. אולי זאת הבעיה של אוסטרליה, מפני שהיא מרוחקת כל כך משאר העולם. אך המרחק לא עמד בפני Nuclear Blast, שהחתימה לפני שנתיים את Pegazus-להקת true heavy metal מהיבשת המרוחקת. לפני מספר חודשים יצא אלבום חדש "BREAKING THE CHAINS", שהוכיח כי ישנם דברים שלא צריכים להשתנות. לפניכם הראיון עם Johnny Stoj ו-Cory Betts.

Metal Forever!!!

קודם כל אני רוצה לברך אתכם על האלבום החדש "Braking The Chains". רציתי לדעת מתי יוצא האלבום באירופה, ובכלל מה קורה עם זה.
J– התקליט יצא בתחילת נובמבר באירופה. לצערנו הרב חברת התקליטים לא רצתה להשיג לנו זיכיון להפצה בארה"ב ולכן ניתן להשיג אותו רק באירופה או על ידי הזמנה קטלוגית, שזה קצת מבעס, אך אין ביכולתנו לעשות דבר.

מעניין דווקא שאת אלבומכם "Wings Of Destiny" הם כן הוציאו בכל העולם ואת האלבום האחרון הם לא רוצים לחשוף לאנושות...
J– אני חושב שהכל תלוי במפיץ המקומי, אם המפיץ המקומי לא עושה מספיק מאמצים כדי לקדם את האלבום, אז גם חברת התקליטים שלנו לא רוצה להתאמץ יותר מדי. לצערי אנחנו לא צד בעניין, עם זאת אני יודע שיש לנו הרבה מעריצים בכל העולם, המאמינים יחד איתנו של-true heavy metal יש מקום על פני כדור הארץ. מתברר שבחברת התקליטים חושבים אחרת.

זה דווקא מוזר. כשאני רואה להקות אחרות מקבלות כל כך הרבה תמיכה וקידום ואתם – לא. למשל עלתה בדעתי להקת White Skull, שהגיעה מאי שם באיטליה. הם מקבלים הרבה יותר תמיכה לעומתכם. זה לא מבעס אתכם?
J– אני לא יכול להגיד שזה מבעס אותנו. לדעתי לכל להקה מגיע שיפיצו אותה כראוי ובכל מקום, גם בארה"ב וגם במקומות אחרים. כמו שאמרתי לך קודם, חברת התקליטים היא המקבלת החלטה כזו או אחרת. אין אנו יכולים להתערב בהחלטות שלהם. כל האלבומים צריכים להגיע למאזינים והם אלה שיחליטו אם זה טוב, או לא טוב להם.

שאלה קצת כואבת, למה בכלל לטרוח להוציא אלבום אם אתם יודעים שלא יקבל את הקידום והתמיכה הראויים לו?
J– זה באמת מתסכל. נאמרו לנו דברים מסוימים וניתנו לנו הבטחות במהלך העבודה על האלבום, בקשר למה שיקרה אחרי שהאלבום יצא. אנחנו האמנו לדברים האלה והשקענו יותר כסף בהפקה. אני אישית טסתי לגרמניה כדי לעבוד עם Mat Sinner על המיקסים האחרונים. השקענו דם יזע ודמעות באלבום הזה ותאמין לי – לא לקבל תמיכה מחברת התקליטים, בסוף התהליך, היה באמת מאכזב.

יש לכם תוכניות כלשהן לסיבוב הופעות, במהלכו תוכלו לקדם את האלבום?
J– כרגע אנחנו רוצים לראות מה תהיינה התגובות באירופה, בחודשים הקרובים. קרוב לודאי שנצא לסיבוב הופעות שם בפברואר ובמרץ. אחר כך אני רוצה להגיע לדרום אמריקה ואולי גם לארה"ב. יש לנו הרבה מעריצים והרבה תמיכה בברזיל, צ'ילה וארגנטינה ואולי בדרך חזרה הביתה נעצור גם בישראל להופעה אחת.



יש לכם מושג עם מי תצאו לסיבוב הבא שלכם, כי בשנה שעברה זה דווקא בא בחבילה נהדרת. הופעתם עם HammerFall ועם עוד כמה להקות.
J– כן, אתה צודק. בפעם שעברה היינו באמת בחבילה טובה. אישית הפעם הייתי מעדיף להופיע יחד עם Iron Maiden. Cory, מה דעתך, עם מי היית רוצה להופיע?
C– אני הייתי מעדיף לעשות סיבוב עם Fates Warning, כי אני קצת מושפע מהם. הייתי גם רוצה להופיע עם Queensryche. האמת היא שהייתי שמח להופיע עם כל אחד, במיוחד מפני שאני חדש בלהקה ולא הייתי חלק מהלהקה בסיבוב הקודם.

Cory, אם כבר הגענו אליך, אז אולי שניכם, או כל אחד לחוד תוכלו לספר לי איך התחברתם, כלומר איך הצטרפת ללהקה?
C– למעשה פגשתי את Johnny לפני שמונה שנים. היינו בלהקות שונות. מאז עקבתי אחרי מה

PEGAZUS

שהוא ו-Danny הסולן, עשו במהלך השנים. במקרה נודע לי כי הם מחפשים בסיסט חדש ללהקה והתקשרתי אליהם. הם הזמינו אותי לאודישן וכך הצטרפתי ללהקה.

בוא נחזור לאלבום החדש "Braking The Chains". הדבר הראשון המגניב באלבום הוא העטיפה עצמה. כמו שכולם יודעים רק Andreas Marshall יודע לעשות דברים יפים כאלה. של מי היה הרעיון הפעם?

J- זה רעיון שהיה במוחי כבר הרבה זמן. ידעתי איך זה צריך להראות. ניגשתי לחבר שלי Frank עם הרעיון, הוא עשה מזה סקיצות, שלחנו אותן ל-Andreas Marshall עם כמה הערות שלנו והוא כבר סיים את העבודה. יצא מזה - masterpiece!!!

בוא נחזור להוצאת האלבום. אני מבין שישנה מהדורה מיוחדת לצד המהדורה הרגילה. אתם יכולים להרחיב קצת בנושא?

J-חברת התקליטים שלנו החליטה להוציא עשרת אלפים עותקים ראשונים, בפורמט digipac, עם שיר בונוס שהוא למעשה גרסת כיסוי ל-Helloween, לשיר "A Little Time", שאותו למעשה הקלטנו לפני שהתחלנו להקליט את האלבום עצמו. לפי המידע שאנחנו מקבלים מגרמניה, המהדורה המיוחדת הזו נמכרה כבר בשבוע הראשון אחרי שהאלבום יצא לחנויות.

מה יקרה לאותו שיר "A Little Time", במהדורה הרגילה?

J- ממה שאני הבנתי מחברת התקליטים, הם לא מוכנים להכניס את השיר הזה למהדורה הרגילה והם ישתמשו בו רק לצורכי ה-digipac.

אם אני משווה בין האלבום הקודם "Wings Of Destiny" לאלבום החדש "Braking The Chains", השינוי הבולט הוא שבאלבום הקודם היתה בלדה והוא היה גם יותר מחושב. באלבום האחרון עשיתם יותר heavy metal - ישר ולעניין. זה משהו שפשוט קרה, או שזה היה בכוונה?

J- למען האמת "Wings Of Destiny" היה איטי מדי, אפילו בהשוואה לאלבום הראשון. כשהגענו לנקודה בה התחלנו לעבוד על האלבום האחרון, היה ברור לנו שאנחנו צריכים לעשות heavy metal ועם זאת להשתמש בשילוב בין שני האלבומים הקודמים, ובודאי שלא רצינו להכניס בלדות הפעם.

תוכלו לספר לי איך אתם כותבים את השירים? זו עבודה משותפת של כל חברי הלהקה, או של חלק מכם?

J- למען האמת, לא היה לנו הרבה זמן בתום סיבוב ההופעות ונלחצנו קצת מזה והיו גם לחצים מחברת התקליטים להוציא את האלבום מוקדם ככל האפשר. בנוסף לכל לא היה לנו בסיסט. אנחנו באמת התכוונו לכך שכל הלהקה תהיה מעורבת בכתיבת השירים, אבל מכיוון שהיינו לחוצים בזמן, זה לא ממש הסתדר. מה שקרה בסופו של דבר הוא, שאני כתבתי את כל השירים. עם זאת, אני חייב לציין שכל חברי הלהקה תרמו בשלב מאוחר יותר - בשלב הסופי של ההפקה.

אני רוצה לשאול אתכם לגבי השיר "Apache Warrior", זה לא ממש שיר חדש?

J- "Apache Warrior" ו-"Bastard Of War" שני השירים האלה הם מהאלבום הראשון של Pegazus וכידוע האלבום הזה מעולם לא הופץ רשמית על ידי חברת התקליטים. לנו היה ברור שאנחנו חייבים להביא את השירים שאנחנו אוהבים מאותו אלבום, למעריצים שלנו ולאנשים שלא יכולים להשיג את האלבום הראשון מ-1995. בחרנו שני שירים שאנחנו והמעריצים הכי אוהבים והקלטנו אותם מחדש.

הזכרת כבר כי במהלך העבודה על האלבום יצא לך לעבוד עם Mat Sinner, תוכל לספר איך היה לעבוד איתו?

J- היה לי קל מאוד להתחבר ל-Mat, מכיוון שהשורשים המוסיקליים שלו דומים לשלי ולשאר חברי Pegzus, שזה old school heavy metal. Mat נתן לנו את רמת ההפקה שחיפשנו וציפינו לקבל. היו אנשים שאמרו שהאלבום שלנו יישמע כמו Primal Fear, אבל מה שיפה בכל העניין הזה הוא, ש-Mat הבין מיד מאיפה אנחנו באים ומה אנחנו רוצים והוא בכלל לא התכוון לשנות את הסאונד שלנו. הוא באמת לא רצה להפוך את "Braking The Chains" לאלבום של Primal Fear. לדעתי השגנו את מה שרצינו מבחינת ההפקה וזה היה נהדר.



כרגע אנחנו רוצים לראות מה תהיינה התגובות באירופה, בחודשים הקרובים. קרוב לודאי שנצא לסיבוב הופעות שם בפברואר ובמרץ. אחר כך אני רוצה להגיע לדרום אמריקה ואולי גם לארה"ב. יש לנו הרבה מעריצים והרבה תמיכה בברזיל, צ'ילה וארגנטינה ואולי בדרך חזרה הביתה נעצור גם בישראל להופעה אחת.

תגיד מה בדיוק עושה המפיק? תמיד יוצא לי לשמוע שההוא היה מפיק של זה ובזה היה המפיק של ההוא. האם באמת מפיק מסוגל לעשות משהו רציני לסאונד של הלהקה?

J- הוא ממש לא עושה כלום. סתם יושב ושותה בירה... חה... חה... חה... לא, האמת היא שהוא זה שרואה את כל התמונה מהצד. הוא זה שעושה את הסאונד והוא זה שקובע איך ישמע האלבום.

תוכל לספר קצת על האתר שלכם באינטרנט?

J- פעם היה לנו אתר מצ'וקמק ב-geocities, שלא היה ממש מעודכן והרבה אנשים היו נכנסים לשם, אך לא יכלו למצוא הרבה... התחלנו לקבל המון פניות ממעריצים שלנו שהגיע הזמן לשפר את האתר. היה לנו ברור שצריך לבנות משהו רשמי ורציני יותר. עכשיו יש לנו אתר מעודכן ולפי מספר הכניסות ניתן לראות עד כמה יש דרישה למה שאנחנו עושים. הכתובת של האתר: www.pegazus.net.

מה קורה עכשיו? אתם מתראיינים יותר? אתם מעורבים יותר בקידום המכירות לעומת האלבום הקודם?

J- אנחנו מתראיינים המון לעיתונים ותחנות הרדיו באירופה. ההבדל הוא בכך שלא רק אני מתראיין, וזאת משום שיש הרבה יותר ראיונות לעשות לעומת האלבום הקודם. כך שגם החבר'ה נכנסו לתמונה. יש עוד הבדל, בפעם שעברה היינו צריכים לדבר הרבה על ההיסטוריה של הלהקה, מכיוון שאף אחד כמעט ולא שמע עלינו, מחוץ לאוסטרליה. הפעם זה שונה, כולם מכירים אותנו ושואלים שאלות בהתאם.

יש לי עוד שאלה ל-Cory. מה אתה שומע בזמן האחרון? איזה סוג של metal שמעת בעבר?

C-כשגדלתי שמעתי הרבה Maiden ו-Leatherwolf. עברו שנים והטעם האישי שלי "השתפר" מעט, והתחלתי לשמוע את Queensryche, Fates Warning ו-Crimson Glory.

Johnny, מה אתה שומע בזמן האחרון?

אני עדיין "תקוע" במקום שהייתי בו לפני הרבה שנים. אני עדיין שומע את Maiden, Priest, Sabbath, Thin Lizzy, Deep Purple ... הרשימה עוד ארוכה, יחד עם זאת אני שומע דברים אחרים שלא ממש מוגדרים כ-heavy metal קלאסי. אני שומע גם דברים חדשים.

אני מודה לכם ואני מאחל לכם הצלחה. תמשיכו עם מה שאתם עושים ואולי נתראה בשנה הבאה.

Dr. Metal
(www.metalmeltdown.com)

דיסקוגרפיה
PEGAZUS 1995
WINGS OF DESTINY 1997
BREAKING THE CHAINS 1999

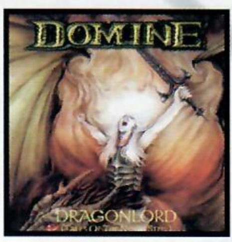


1


THE PROPHECIES
KENZINER
LIVE FOREVER
Released: Limb Music Productions

2

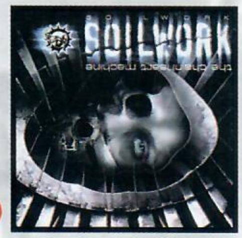

WHERE MANKIND FAILS
STEEL ATTACK
WHERE MANKIND FAILS
Released: AFM Records

3


DRAGONLORD
(TALES OF THE NOBLE STEEL)
DOMINE
THUNDERSTORM
Released: AudioGlobe

12


KILL DIVISION
DEADHEAD
COLD BEING
Released: Cold Blood Industries

13


THE CHAINHEART MACHINE
SOILWORK
MILLIONFLAME
Released: Listenable Records

14


HIGHER ART OF REBELION
AGATHODAIMON
TONGUE OF THORNS
Released: Nuclear Blast

4


WORLD OF BLACK AND SILVER
CRYSTAL EYES
GODS OF THE WORLD
Released: ABS Records

6


BREAKING THE CHAINS
PEGAZUS
BREAKING THE CHAINS
Released: Nuclear Blast

8


HOLY
U.D.O.
HOLY
Released: Nuclear Blast

10


ALIVE IN ATHENS
ICED EARTH
THE HUNTER
Released: Century Media

15


MY TWISTED SYMPHONY
BETRAYER
GARDEN OF MEMORIES
Released: Raven Music

5


KURT OF KOPPIGEN
EXCELSIS
BEFORE THE STORM
Released: SHARK Records

7


THE PROPHECY
SQUEALER
...BUT NO ONE CARES
Released: AFM Records

9


THE FRAGILE ART OF EXISTENCE
CONTROL DENIED
EXPECT THE UNEXPECTED
Released: Nuclear Blast

11


6:66 SATANS CHILD
DANZIG
BELLY OF THE BEAST
Released: Nuclear Blast

16


AD NOCTUM DYNASTY OF DEATH
LIMBONIC ART
IN EMBERS OF INFERNAL GREED
Released: Nocturnal Art

DEATH, SEX, RELIGION AND STAGE FRIGHT

חוץ מהיותם להקת ה-doom המובילות בבריטניה, ל-My Dying Bride יש בעיה הרבה יותר חמורה. Aaron Stainthrope, סולן הלהקה, מספר שהוא מעדיף לעשות כמעט הכל חוץ מאשר להופיע. Aaron Stainthrope קצת מוזר: הוא שונא להופיע, למעשה כל הרעיון ממלא אותו אימה.

"זה ממש סבל בשבילי. אני מרגיש נורא לפני כל עליה לבמה. הדרך היחידה להסביר ולתאר את מה שעובר עלי, ההרגשה היא כמו אחרי לילה של שיכרות, כשהראש מסתובב, אתה מזיע ומרגיש נורא, זה בדיוק איך שאני מרגיש – חצי שעה בערך לפני הופעה. ממש שבר כלי, עצבני. אני מודה שהיו כמה פעמים שהבטתי על התיק שלי בחדר ההלבשה וחשבתי לעצמי, היי... הדרכון שלי שם. אני יכול לרוץ החוצה בשניה וכל הכאב יעלם ועם החבר'ה אני אסתדר מאוחר יותר. מעולם לא עשיתי זאת, אבל הפיתוי קיים"

פחד במה הוא לא משהו חדש, הרבה מגדולי האמנים בכל הזמנים סבלו מפחד במה, אבל עבור Stainthrope זהו מצב פאתולוגי.

"אני יודע שיש אנשים המרגישים לא טוב פיזית לפני הופעה חיה, וזה ממש פינוק, תאמין לי. הלוואי ויכולתי להקיא וזה יהיה סופו של הסיפור. המצב שלי גרוע... הרבה יותר גרוע. למען האמת, חצי הופעה היא גהינום בשבילי, אפילו אם הקהל חם ואוהב את ההופעה. רק בשניים שלושה שירים האחרונים אני מתחיל להרגיש קצת יותר טוב, מכיוון שאני רואה את הסוף וכשאנחנו מנגנים את השיר האחרון, שהוא בדרך כלל צווחני, אני סתם צורח 'כן, כן, זה כמעט נגמר'. לעזאזל עם הטקסטים, אני מצפה לרגע שאוכל לברוח. יש לי תחושת שמחה עילאית כשכל זה נגמר, זו ממש הקלה, אבל אני סחוט והפנים שלי סגולות מרוב עצבים. אז אני מתקלח, עולה על האוטובוס ומבין שהכל יחזור על עצמו גם מחר. סיבובי ההופעות ממש מזיקים לבריאות שלי."

אז למה *Stainthrope* ממשיך לעבור את הגהינום הפרטי הזה כל ערב מחדש? זה כמו שמישהו שסובל מסחרחורות יקבל עבודה בתור אקרובט.

"כשהקמנו את הלהקה ב-1990, ניסיתי לשכנע את חברי הלהקה שנעבוד רק בסטודיו. אבל הם השתוקקו להופיע חי. אני חייב להשלים עם זה, תמיד יש חלק שנוא בכל עבודה. עבורי, זה להופיע. אני משכנע את עצמי לפני כל סיבוב הופעות, שאנחנו על הבמה בסך הכל תשעים דקות וזה כלום בהשוואה לעשרים וארבע השעות שיש ביממה. אבל תשעים הדקות הללו כל כך דחוסות שאני מרגיש כמו בגהינום. אולי האמת היא שאני פשוט משוגע!
אולי גם, עמוק בפנים, אני גם שואף לשלמות. אני מפחד לאכזב אנשים שנסעו כל כך רחוק ושילמו סכום נכבד כדי לראות אותנו מופיעים. זה אותו הדבר גם עם עיצוב עטיפת האלבומים שלנו. אני מבזבז שעות על העיצוב וכשאני מראה את התוצאות לשאר חברי הלהקה אני מצפה ל'זה מדהים', אבל הם בקושי שמים לב לכל העבודה שהשקעתי. אולי קיים גם הגורם שאני זקוק לאישור של אחרים על עבודתי. אני מניח שאני אדם מאוד רגיש ופגיע."

זה אולי יראה מוזר לכולם שהסולן של אחת מלהקות ה-goth metal של בריטניה מוכן להודות בחולשה שלו, אבל Stainthrope הוא בהחלט לא כוכב רוק הקופץ בראש. לדוגמא, הוא מודה בפתיחות שהוא מאוד רגיש גם לגבי רגשות של אנשים אחרים.

"היה איזה בחור בעבודה שאישתו מתה לאחרונה, רציתי לבכות בגללו ובגלל שני ילדיו. זה ממש נגע לי ובקושי הכרתי את הבחור. אבל זה מוביל שוב לעובדה שאני מאוד רגיש. חווית המוות בתוך משפחה וחברים ממש משפיעה עלי. יש לי בעיה בהתמודדות עם זה"

ובכל זאת, למרות המהומה הרגשית, המוות הוא נושא שגור בטקסטים של Stainthrope. חוץ מסקס ודת, זהו הנושא העיקרי שהוא כותב עליו, לאורך כל שבעת האלבומים של הלהקה.

"אולי זה ישמע קצת צר אופקים, אבל אני תמיד שר על מוות, סקס ודת. רגשות של אנשים על נושאים אלה, מעניינים אותי. אני לא יכול לומר שאני רוצה לראות אנשים עוברים את החוויות הרגשיות האלה ואני לא מנסה לנתח אנשים, אבל אני סקרן לגבי התגובות שלהם לתחושות האלה. המוות משפיע על אנשים בצורות שונות. יש אנשים שחוסמים את הרגשות שלהם, אחרים בוכים. אותו הדבר עם דת, יש פנאטיים, בעוד אחרים מבליגים. מעניין אותי מה הופך אנשים לכל כך פנאטיים. בעבר האשימו אותי באנטי דתיות, אבל זה לא נכון. אני מבין שיש אנשים הזקוקים למשענת כדי לעבור את החיים, משהו או מישהו להתפלל אליו. אני פשוט לא אוהב שדוחפים לי את זה בכוח. אם אני זקוק למשהו להאמין בו, אז אני אמצא בעצמי. אבל יש פנאטיים המנסים לדחוף לך את זה בכוח."

למרות התעניינותו בהתנהגותם ותגובתיהם של אנשים למצבים האלה, Stainthrope מגן על פרטיותו בהתמדה.

"אני מנסה לא לגלות לאנשים את רגשותיי, אולי זה לא צודק, אבל אולי כמה מהמעריצים קראו בין שורות הטקסטים שלי וקיבלו כמה רמזים לגבי חיי האישיים. לא אכפת לי לדבר על הדעות שלי מבחִינה דתית, מכיוון שאין לי שום רקע דתי. אני מניח שאני 'יושב על הגדר' כרגע. אבל סקס ומוות זה יותר מדי אישי. אני אדם מאוד פרטי ואני מנסה להתחמק מכל שאלה על חיי האישיים. אני מקצועי בזה. אני מניח שאני מעין נווד, צופה בתגובותיהם של האחרים. זה לא צודק לכתוב על רגשות של אחרים ולא לחשוף את שלי, אבל אני מרגיש שאני צריך לשמור חלק לעצמי, מכיוון שאם אני יודע שהמעריצים יודעים עליי יותר מדי כשאני בסיבוב הופעות, אני לא אוכל אפילו להתקרב לאולם. זה יהיה יותר מדי. אפילו אם זו תהיה הופעה טובה, אם אשמע שמישהו מהקהל צועק איזשהו פרט אישי עלי, ההופעה תסתיים עבורי. תמיד ישנם אנשים ששתו יותר מדי והם שם בגלל שהחברים שלהם רצו לצאת, הם ינצלו לרעה את המצב ויצעקו כל דבר ואם הם יפגעו בנקודה רגישה אני אתקפל ואלך הביתה. בלהקה יש אנשים אמיתיים עם רגשות אמיתיים ואנחנו לא מפחדים להביע אותם בהופעה. אנחנו לא נבוכים מכך שאנחנו כותבים שירי אהבה. אולי בגלל זה יש לנו מספר רב של נשים מעריצות. תמיד שאפנו לייחודיות. כשהתחלנו הושפענו מלהקות כמו Candlemass ו-Celtic Frost, שעשו דברים

My Dying Bride



My Dying Bride (clockwise, from left): Aaron Stainthorpe, Shaun Steels, Adrian Jackson and Andrew Craighan

מוזרים ושונים. בגלל זה הוספנו כינור לצליל שלנו וכשיש לך דבר כזה, זה נותן לך מרחב לכתוב ולשיר על עוד דברים חוץ משתיית דם של בתולות.״

אז, OK, בא נדבר על המוסיקה של My Dying Bride, בייחוד על האלבום החדש "The Light At The End Of The World", עם ההרכב מיורקשיר (Stainthorpe, הגיטריסט Andrew Craighan, המתופף Shaun Stells והבסיסט Adrian Jackson -שמתוגברים בהופעה על ידי הגיטריסט Hamish Glencross והכנר/קלידן Martin Powell) חוזרים לצליל הכבד יותר של פעם. Stainthorpe, בהחלט נרגש ממה שהם הקליטו.

״זהו האלבום הראשון שכבר מההתחלה ידענו איך אנחנו רוצים שהוא ישמע. בעבר פשוט זרמנו ואפילו אם היינו מסיימים כמה שירים, לא ידענו עדיין איך האלבום ישמע. רצינו להוכיח לאנשים שאנחנו עדיין יכולים לעשות את מה שאנשים אוהבים אצלנו-doom, gothic, מוזרויות. אולי דחפנו יותר מדי את גבולות הטכנולוגיה באלבום האחרון שלנו "34.788%" (98) אם היינו ממשיכים באותו כיוון היינו מאבדים את השורשים שלנו לחלוטין. מההתחלה הרגשנו שאנחנו צריכים לבחור כיוון, ימינה או שמאלה. ישר - היה מחוץ לתמונה. אבל לא רצינו ללכת על משהו היפי של שנות ה- 60', black metal, או שיגעון מוחלט, אז החלטנו בסוף ללכת אחורה ולסגור מעגל. המטרה היתה להגיע לאלבום שיהיה בין "Turn Loose The Swans" (93) ו-"The Angle And The Dark River" (95), אבל עם השפעות של 1999. קצת דאגתי שמא אנשים יחשבו שאנחנו תקועים, מכיוון שאתה יודע, יהיו ציניקנים שיאמינו שאיבדנו את דרכנו ב-"34.788%" ושאנחנו מנסים לגרד קצת מעריצים, אבל מעולם לא כתבנו עבור מישהו אלא עבור עצמנו. יכול להיות שזה לא מנומס לומר, אבל המעריצים יכולים לדחוף את מה שהם רוצים. תמיד עשינו דברים בשביל עצמנו ולא עבור אף אחד אחר. יכולנו להצטרף ל-Anathema ו-Paradise Lost בכך שהיינו מתרחקים מהשורשים שלנו, אבל רצינו לעשות משהו שנוכל להירגע איתו. ראינו מה Anathema ו-Paradise Lost עשו, אבל אין לזה שום קשר אלינו. ואם זה לא יעבוד, אז פשוט נטען לאי שפיות, אבל עד כה נראה שכולם מרוצים ממה שאנחנו עושים. אפילו דברים קטנים כמו להחזיר את הלוגו הישן והשירה בסגנון ה-death metal שובים את הדמיון. החלק המדכא הוא שעכשיו אני צריך לאגור אנרגיה לסיבוב הופעות ארוך!״





Blind Guardian
Follow The Blind

אין הרבה להקות המחזיקות מעמד יותר מעשר שנים, עם הרכב יציב שלא משתנה לאורך כל הדרך. אין גם הרבה להקות שהאיכות שלהן עולה על המצופה. Blind Guardian היא אחת הלהקות המעטות העונות על הקריטוריונים הללו. היצירות של Blind Guardian השתפרו מאלבום לאלבום ואלבומם האחרון "Nightfall In Middle-Earth", הוא אחד הבולטים והטובים הנמצאים היום בשוק. Hansi Kursh - הבסיסט והסולן, הקליט לאחרונה אלבום יחד עם Jon Schaffer מ-Iced Earth, במסגרת הפרוייקט Demons And Wizards. לכן החלטנו לפתוח את הראיון בשאלה על הפרויקט החדש:

טוב, בא נתחיל עם הפרויקט שאתה עובד עליו עם Jon Schaffer מ-Iced Earth, באיזה שלב זה נמצא כרגע?

סיימנו את ההקלטות ואת המיקסים. נותרה עוד קצת עבודה, כשנסיים נחתום על חוזה לאלבום, או עם חברת התקליטים SPV או עם Virgin Records. אני מניח שהאלבום יצא בפברואר. מבחינה מוסיקלית האלבום הזה הוא שילוב של שתי הלהקות.

הקלטתם אותו באמריקה?

כן, עשינו זאת שם מכיוון ש-Jon גר שם והוא היה כל כך עסוק עם ההופעות, אז הבנתי שזה יהיה יותר הגיוני שאני אעזוב את הבית לארבעה שבועות מאשר שהוא יגיע הנה, מעבר לכך העדפנו לעבוד עם המפיק Jim Morris שגר בפלורידה, כך שהיינו חייבים לעשות זאת בארה"ב. זו הייתה חוויה מעניינת.

נהנת בארה"ב?

או כן, נהנתי מאוד. הייתי שם כמה פעמים לפני כן. פלורידה היא לא המקום הכי טוב, אבל היה כיף והאוכל שם לא רע בכלל. יש שם כמה מסעדות טובות, אז עליתי במשקל וגם Jon, חה...חה... היה כיף. בדרך כלל כש-Blind Guardian עושים אלבום, לוח הזמנים שלנו כל כך עמוס ויש המון דברים לעשות, אבל הפעם זה היה יותר פשוט מכיוון שהמוסיקה יותר פשוטה, אז היה לנו קצת זמן פנוי, מה שלעולם לא קורה עם Blind Guardian.

איך עלה הרעיון לפרויקט הזה?

הרעיון עלה לפני שנים רבות. מכיוון ש-Jon ואני חברים כבר מתחילת שנות ה-90', מאז שיצאנו לסיבוב ההופעות ביחד ותמיד ביקרתי אותו כשהגעתי לארה"ב והוא ביקר אותי כשהוא היה באירופה ובמיוחד בגרמניה. יום אחד התחלנו לנגן והצלחנו לסיים שיר די מהר, אז החלטנו שמתי שיהיה לנו זמן ננסה להתרכז באלבום שנבצע שנינו ביחד. בתחילת השנה היה לשנינו קצת זמן פנוי והחלטנו לנסות וזה עבד ודווקא די טוב. החלטנו להקליט באולפן בקיץ. עבדנו על שירים חודשיים-שלושה וסיימנו את הרוב. הכל ממש זרם במהירות. אני עדיין מתרגש, מאוד מעניין אותי איך אנשים יגיבו לזה, מכיוון שזה מיקס מוחלט.

המוסיקה נכתבה על ידי שניכם ביחד?

כן. Jon הביא רעיונות בסיסיים ואני הוספתי את כל הקו המלודי לשירה וגם רעיונות לטקסטים, אחר כך עבדנו על כל הטקסטים ביחד.

יש איזשהו נושא מרכזי לאלבום, או שכל שיר שונה?

הייתי אומר שזו תערובת של פנטזיה ומיתולוגיה. אני הבאתי את היבט הפנטזיה מ-Blind Guardian, ו-Jon תרם את ההיבט ה-doomy. הטקסטים הם על אותו אורך גל של Blind Guardian ו-Iced Earth.

מי הם המוסיקאים המשתתפים באלבום?

בעיקרון זה רק Jim Morris על הגיטרה. הוא גיטריסט מעולה, אבל מצד שני אין לנו הרבה סולואים של גיטרות באלבום. זה אלבום יותר בסיסי, עם כלי הקשה ומלודיות. ניגן איתנו המתופף Mark Prator. ארבעתנו עשינו את כל האלבום. עשינו את כל המוסיקה. Jon ניגן על גיטרה וגיטרה בס, אני שרתי, Jim Morris בתפקיד הגיטריסט המוביל ו-Mark על התופים.

אז זהו פרויקט חד פעמי, או שאתה מתכנן עוד דברים כאלה בעתיד?

אני מניח שעוד נעשה דברים נוספים. התגובות מאנשים ששמעו את האלבום ומחברות התקליטים, שהיו מעורבות בפרויקט, היתה עצומה, הם כולם השתגעו. אז מההיבט הכיפי של ההצלחה שהאלבום זכה לו עד כה, הייתי אומר שנעשה זאת שוב ביום מן הימים. זו שאלה של זמן וכמובן העדיפות הראשונה היא ללהקות שלנו Iced Earth ו-Blind Guardian. כשיהיה לנו זמן נעשה זאת שוב, אני בטוח, אבל קודם נראה איך הדברים מתגלגלים.

מה עם שאר החברים ב-Blind Guardian, האם הם עשו פרויקטים מן הצד בזמן הזה?

הם התחילו לעבוד על חומר חדש עבור Blind Guardian. Andre ואני עובדים על פרויקט עם תזמורת, אז כולם היו עסוקים, אבל הם לא עבדו עם אנשים אחרים.

באיזה שלב נמצא האלבום הבא של Blind Guardian?

התחלנו כבר לכתוב את השירים, שזה כבר משהו! סיימנו ארבעה שירים והם מבחינת הכיוון המוסיקלי משהו בין "Imaginations From The Other Side" ל-"Nightfall In Middle Earth", אולי קצת פחות כבד מ-"...Nightfall", אבל האלבום יהיה יותר כבד. תהיה בו יותר חזרה לשורשים. אני חושב שנמשיך בכיוון הזה לפחות עד האלבום הבא ואז נראה. אבל אני די מרוצה ממה שהצלחנו לעשות עד כה. נראה כרגע שהתוכנית היא להכנס לאולפן להקליט מתישהו באביב הבאה ואם נהיה מהירים אולי נצליח להוציא את האלבום בשנת 2000. אם לא נצליח – האלבום יצא בתחילת 2001 .

בסיבוב האחרון שלכם, ראיתי נגן בס שניגן במקומך, למה?

למה?

כן.

אה... מכיוון שאני הייתי מעורב בשנים האחרונות בענייני הניהול ולא יכולתי להמשיך לנגן ולשמור על כישורי כבסיסט. כשעשינו את "...Nightfall" הבנתי שזה יותר מדי מסובך בשבילי. לו הייתי צריך לנגן,

דיסקוגרפיה

- Battalions Of Fear 1988
- Follow The Blind 1989
- Tales From The Twilight World 1990
- Somewhere Far Beyond 1992
- Tokyo Tales 1992
- Imaginations From The Other Side 1995
- The Forgotten Tales 1996
- Nightfall In Middle-Earth 1998

הייתי זקוק לאימון של חודש לפחות, מכיוון שבאלבום הזה הכל הפך יותר מסובך ממה שהיה לפניו. לכן החלטתי שאנחנו זקוקים לעוד בסיסט לאלבום ומצאנו אדם נפלא Oliver Holzwarth, שהוא נגן בס אדיר. אמרתי לו שאם הוא כבר עושה איתנו את האלבום, אז למה שלא יצא איתנו לסיבוב הופעות. היה לו זמן לעשות זאת אז החלטנו שזה הפתרון הטוב ביותר, מעבר לכך רציתי לראות איך זה נראה כשאני לא על הבס, חה... חה... זו חוויה לגמרי שונה ואתה לומד המון על איך זה להיות סולן רגיל, אבל זה לא מעיד על העתיד. אולי אחזור לנגן על הבס באלבום הבא, ואולי אחליט להשאיר את העבודה לבסיסט אחר ואחזור לנגן באלבום אחריו. נשאיר את זה פתוח. בכל מקרה זו היתה חוויה מעניינת גם משום שהבחור שהחליף אותי הוא בסיסט הרבה הרבה יותר טוב ממני. זה היה יתרון גם באלבום וגם בהופעות.



הטקסטים שלכם, איך הגעתם לכל הנושאים הללו של ימי-הביניים, למה זה כל כך מעניין אתכם?
את הרוב לקחתי משיעורי ההיסטוריה או מספרים שקראתי, לפני שעשיתי אלבום זה או אחר. אנחנו חיים באירופה והכל מלא טירות וכל סיפורי ימי-הביניים, מה שנקרא "התקופה החשוכה", מכיוון שהכל היה אפל. זה מעניין לראות את כל העתיקות הללו וזה לא כל כך רחוק מאיתנו. אירופה הפכה לאחר מכן משהו כמו "העולם הראשון". ההיסטוריה של המדינות האלה לא נכתבה במדוקדק והעובדות הידועות לנו לא ממש מספיקות, וכך נשאר הרבה מקום לדמיון ולניחושים לגבי מה שקרה באותם הימים, וזה נותן לי הזדמנות להפוך כל זאת לשירים. השירים, גם מבחינה מוסיקלית ממשיכים את המסורת של אותה תקופה. בעת ובעונה אחת אני גם מנסה לעסוק במיתולוגיות ובפנטזיות למיניהן, כמו טולקין לדוגמא, שלא מבוססים על המציאות. הפנטזיה, לדעתי יותר חשובה מסיפורי ימי-הביניים.

את הרוב לקחתי משיעורי ההיסטוריה או מספרים שקראתי, לפני שעשיתי אלבום זה או אחר. אנחנו חיים באירופה והכל מלא טירות וכל סיפורי ימי-הביניים, מה שנקרא "התקופה החשוכה", מכיוון שהכל היה אפל. זה מעניין לראות את כל העתיקות הללו וזה לא כל כך רחוק מאיתנו...
...וכך נשאר הרבה מקום לדמיון ולניחושים לגבי מה שקרה באותם הימים, וזה נותן לי הזדמנות להפוך כל זאת לשירים. השירים גם מבחינה מוסיקלית ממשיכים את המסורת של אותה תקופה. בעת ובעונה אחת אני גם מנסה לעסוק במיתולוגיות ופנטזיות למיניהן, כמו טולקין לדוגמא, שלא מבוססים על המציאות. הפנטזיה, לדעתי יותר חשובה מסיפורי ימי-הביניים.

מבחינה מוסיקלית, איך אתה רואה את ההתקדמות של Blind Guardian, מהימים של "Follow The Blind", שהיה יותר thrashpower metal עד היום, יותר "clever metal" עם כל התזמורתיות?
הייתי אומר שאנחנו דורכים במקום למרות שיש איזושהי התקדמות, ניסינו לשמור על כללים בסיסיים שיש לנו ואנו מנסים לשמור עליהם במוסיקה, כך שזו התקדמות טבעית. זו היתה בושה אם היינו נשמעים היום כמו שנשמענו ב-"Follow The Blind", למרות שאני לא חושב ש-"Follow The Blind" הוא אלבום גרוע. זה פשוט קורה באופן טבעי, כשאתה עושה שירים בצורה יותר מקצועית אתה מתחיל לחשוב על מה שאתה עושה ועם זה אתה מתחיל לאמן את עצמך ואתה מפתח משהו ואז אתה מגלה "שבהתחלה היינו טובים, אבל העתקנו קטע מסוים והעתקנו מישהו בקטע הזה", אז עדיף להיות יותר עצמאי וכמו שאתה אומר "clever" ("מתחכם") ומוצא משהו חדש ומנסה לקבוע סגנון משלך. זה הרגע שההתקדמות הופיעה בצורה דרסטית. הייתי אומר שזה קרה כבר ב-"Tales From The Twilight World" אבל אני מניח שעשינו עוד צעד ב-"Nightfall In Middle Earth".

יש לכם משהו שהוא לא שיגרתי ללהקה שקיימת כבר כל כך הרבה זמן - ההרכב שלכם לא השתנה מאז האלבום הראשון.
זה רק צירוף מקרים, מעולם לא חשבנו על זה. הנקודה היא שכולנו מסתדרים די טוב זה עם זה, אז אין צורך בשינוי וזו נקודה חשובה. אין הסבר לזה. כנראה שאף אחד בלהקה לא ממש טיפש, כולנו מנסים להיות הכי מתוחכמים שאפשר, ואם יש איזושהי בעיה אנחנו מנסים למצוא לה פתרון. עד כה לא נתקלנו בבעיות רציניות, שיחייבו אותנו להעסיק מישהו. ברור שזה מה שעזר לנו להשיג את הסאונד המסוים, המפתח להצלחה שלנו, מכיוון שאנשים מעריכים הרכב שלא משתנה.

איזה אלבום של Blind Guardian הוא האלבום האהוב עלייך ביותר?
בשבילי זה "...Nightfall" מכיוון שהוא האחרון והוא מכיל המון איכויות מוסיקליות מהאלבומים האחרים. הוא הרבה יותר חכם. הוא מוכיח בצורה ברורה מאוד את ההתקדמות שעברנו. חוץ מהאלבום הזה אני אוהב את "Tales From The Twilight World", הוא אלבום מרענן ומלהיב. אנשים עדיין מבקשים את כל השירים מהאלבום הזה. כשאנחנו מופיעים אנחנו צריכים לעשות חזרות גם על האלבום הזה, וכך, שישים אחוזים מן ההופעה כבר מוכנים ואף אחד לא יתלונן.

האם חשבתם על אלבום בהופעה חיה? "Tokyo Tales" הוא אלבום ממש מוצלח.
תודה. כן, נעשה אלבום חי. אבל אנחנו זקוקים לעוד חומר חדש לפני שנעשה זאת. לאחרונה בסיבוב ההופעות העולמי האחרון שלנו, עשינו כמה הופעות אקוסטיות בדרום אמריקה וזה היה ממש לא רע והם הציגו אותנו באור לגמרי שונה, כך שאם נעשה אלבום חי זו תהיה הזדמנות טובה להוציא אלבום unplugged. באופן מפתיע החומר יצא די טוב, אפילו הדברים היותר כבדים. אז אני מניח שזה יהיה יותר מעניין למעריצים, מאשר אלבום רגיל בהופעה חיה. זה יקרה מתישהו, השאלה היא רק מתי. מאז "Tokyo Tales" עשינו שני אלבומי סטודיו ואני מניח שאנחנו זקוקים לעוד אלבום או שניים, לפני שאנחנו מתחילים לדבר על זה. אבל אנחנו כבר אוספים חומר.

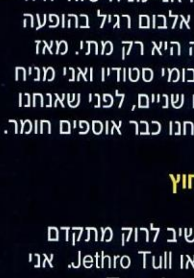
לאיזו מוסיקה אתה מקשיב, חוץ מ-heavy metal?
חוץ מ-heavy metal אני מקשיב לרוק מתקדם משנות ה-70' כמו Genesis או Jethro Tull. אני גם אוהב את Kate Bush ו-Tory Amos.

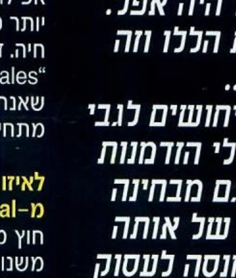
יש להקות heavy metal שהיית ממליץ עליהן?
מאוד נהניתי מהאלבום האחרון של Dream Theater. אני גם אוהב את Rhapsody.

חבל שהם לא מופיעים.
כן, תמיד יש דיבורים סביב זה, אבל זו תהיה צרה לנסות להביא את החומר המסובך הזה לבמה. האלבום החדש של Luca Turrili לא רע בכלל. אני גם די אוהב את Edguy.

טוב, תודה על הזמן שהקדשת לנו.
תודה לך, היה לי נעים מאוד.

Amit Lwow

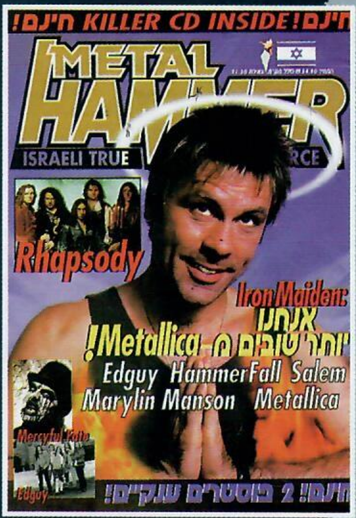




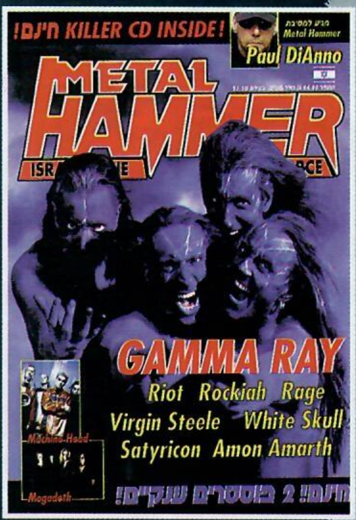


BLIND GUARDIAN
HANSI KURSH - VOCALS, BASS
ANDRÉ OLBRICH - GUITAR
MARCUS SIEPEN - GUITAR
THOMAS STAUCH - DRUMS

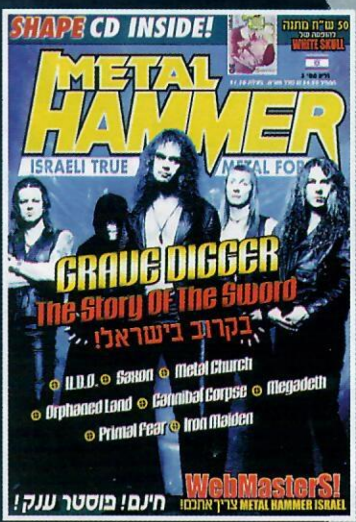
גליונות קודמים של
METAL HAMMER ISRAEL
השלם את האוסף שלך!



ISSUE 1 SEP 99
Iron Maiden, Edguy, HammerFall, Salem, Marilyn Manson, Metallica



ISSUE 2 OCT 99
Gamma Ray, Riot, Rockiah, Virgin Steele, White Skull, Satyricon, Amon Amarth



ISSUE 3 NOV 99
Grave Digger, U.D.O., Saxon, Metal Church, Primal Fear, Orphaned Land, Cannibal Corpse, Megadeth, Iron Maiden

הצטרף למנויי METAL HAMMER ISRAEL
עיתון המוסיקה הנמכר ביותר בעולם

METAL HAMMER ISRAELI TRUE METAL FORCE

טל': 03-6881410 פקס: 03-6885187
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212

☐ אני מעוניין במנוי ל"12" גליונות: 288 ש"ח

☐ אני מעוניין במנוי ל"4" גליונות: 88 ש"ח

☐ אני מעוניין במנוי ל"2" גליונות: 44 ש"ח

נא חייבו את כרטיס האשראי שלי:

☐ ויזה ☐ ישראכרט ☐ דיינרס ☐ אמריקן אקספרס

מספרו: ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐

מספר ת.ז.: ☐☐☐☐☐☐☐☐☐ תוקף הכרטיס: ☐☐\☐☐

שם משפחה ______ שם פרטי ______

כתובת ______

טלפון ______ נייד ______

ניתן גם לשלוח המחאות לכתובת המערכת לפקודת מ.מ.י. מיוזיק מדיה ישראל בע"מ



הזדמנות אחרונה לרכוש מנוי לפני עליית מחיר בינואר 2000

288 ש"ח
מנוי לשנה
T שרט וכובע של
METAL HAMMER
ודיסק במתנה

88 ש"ח
מנוי ל-4 חודשים
T שרט וכובע של
METAL HAMMER
במתנה

44 ש"ח
מנוי לחודשיים
T שרט של
METAL HAMMER
במתנה

דיסק חינם כל חודש

Up All Your Irons!

Nightwish
Passion And The Opera

סיפורה של Nightwish מתחיל בקיץ 1996. שלושה חבר'ה מפינלנד, שגדלו על heavy metal מסורתי, החליטו לנסות לעשות מוסיקה אקוסטית. בשלב מאוחר יותר הם צירפו מתופף והוחתמו על ידי חברה בשם Spinefarm. הדבר הבולט בלהקה הוא הסולנית - Tarja בעלת קול המתאים יותר לבית אופרה מאשר למועדוני metal. היום, כעבור שלוש שנים ושני אלבומים שזכו להצלחה רבה בפינלנד ובשאר מדינות אירופה, Nightwish הפכו לאחת הלהקות החשובות בסצינת ה-metal האירופאית. Dr metal שוחח עם Tuomas - מנהיגה של Nightwish.



מה העניינים?
טוב, תודה. אני באמצע חזרה עכשיו, אבל הכל בסדר, תודה.

אתם עומדים לצאת לדרכים בקרוב, אולי תוכל לספר קצת על סיבוב ההופעות הקרוב?
כמובן, אנחנו נופיע עם להקת heavy metal גרמנית הנקראת Rage. הסיבוב עומד להתחיל בשבוע הבא, הסיבוב כולל עשרים וחמש הופעות בשמונה מדינות באירופה. זו הזדמנות נפלאה עבורנו.



זו הפעם הראשונה שאתם יוצאים רשמית לסיבוב הופעות?
למעשה, כן, מחוץ לגבולות פינלנד. הופענו השנה הרבה בפינלנד, משהו כמו שישים הופעות ברחבי המדינה, אבל כן, זו בעצם הפעם הראשונה שהלהקה יוצאת לסיבוב הופעות.

למה אתה מייחס את הצלחה שלכם? בשנה האחרונה, אף אחד בעצם לא שמע עליכם, אבל עכשיו אתם די מוכרים בסצינת ה-power metal באירופה.
אני לא ממש יודע, כרגע אנחנו די מצליחים בפינלנד ואני מניח שגם בשאר אירופה. אני מניח שזה חלק מגילוי של ה-metal המלודי ככולו בכל רחבי אירופה. אני לא יודע למה, אבל בשנה-שנתיים האחרונות, סצינת ה-metal המלודי היתה מאוד מוצלחת, אנשים התחילו להעריך זאת שוב כמו בתחילת שנות ה-80'. זו פשוט תופעה. אני לא יודע למה, אבל אנחנו ממש שמחים שזה כך!



אחד הדברים המייחדים אתכם הוא שיש לכם סולנית זמרת אופרה. איך חשבתם על הרעיון הזה?
אתה יודע, גם זה קצת מוזר מכיוון שמעולם לא תכננו את זה כך. בהתחלה היינו מן פרויקט אקוסטי. מה שרצינו לעשות היה מוסיקת אווירה. בהחלט רצינו זמרת-אישה בשביל זה. Tarja, הסולנית שלנו היא זמרת אופרה וגם חברת ילדות שלנו מבית הספר. ביקשנו ממנה להצטרף ללהקה מכיוון שכבר הכרנו אותה. לא היה לנו שום מושג מה יהיה סגנון השירה שלה, זה היה ממש הלם גם עבורנו שהשירה שלה היא בסגנון אופרה. אני מניח שאפשר לומר שזה היה צירוף מקרים מוצלח, לאחר מכן התחלנו לנגן power metal.

יש לה איזשהו רקע ב-metal, האם היה לה איזשהו עניין ב-metal, או שזה פשוט קרה שהיא הפכה להיות חלק מלהקת heavy metal?
לא, אין לה שום רקע ב-metal. בעצם, היא אפילו לא אהבה heavy metal לפני שהיא הצטרפה ללהקה. היא שרה בכמה להקות פופ, להקות ג'אז אפילו מוסיקת נשמה. זו בהחלט היתה הפעם הראשונה שהיא היתה חלק מלהקת heavy metal ואני מניח שהיא מצאה עולם ומלואו בסצינה הזו. עכשיו היא הפכה לזמרת metal מאוד מקצועית.

לגבי חברת התקליטים שלכם בפינלנד, Spinefarm, יש לכם תוכניות לחתום עם חברת תקליטים יותר גדולה ובכך להגיע ליותר ארצות?
חתמנו על חוזה לשלושה אלבומים עם Spinefarm בפינלנד, אז נותר לנו עוד אלבום אחד שעומד לצאת במאי 2000. עדיין אין לנו מושג מה יהיה לאחר מכן. אני מקווה שחברות תקליטים יותר גדולות יתעניינו בנו, אבל שום דבר לא ברור עדיין.

איך ומתי החלטתם להתחיל כלהקה? איך כל זה התחיל?
אני מניח שזה אותו סיפור ישן. ניגנתי בשתי להקות metal לפני כארבע שנים בערך. רציתי לעשות משהו לבד, אתה יודע, להביע את הרעיונות והרגשות שלי, אז יצרתי את הפרויקט הזה שנקרא Nightwish שכלל נגנים אחרים לגמרי מהנגנים שהיו איתי בלהקות. פשוט התחלתי להלחין. עשינו כמה קלטות דמו, ולאחר מכן Spinefarm התחילו להתעניין בנו וזה מה שהיה. כל זה קרה רק לפני שלוש שנים, אני חושב שהתהליך היה מהיר ביותר עם Nightwish.

האם בפינלנד יש הרבה להקות המנגנות metal מלודי חוץ מ-Stratovarius ו-Sentenced?
אני לא יודע לגבי metal מלודי, אבל בסך הכל יש הרבה להקות metal. אני חושב שסצנת ה-metal הפינית היא מהטובות בעולם. הזכרת את Stratovarius ואת Sentenced, אבל יש גם את Amorphis, Children Of Bodom, Sky Serpent, כל הלהקות הללו הן מתחומים שונים של ה-metal, אז אני חושב שאנחנו מדינת metal מצוינת.

מה היו התגובות על האלבום "Oceanborn" באירופה בכלל ובפינלנד בפרט?
זה היה מדהים. זו היתה הצלחה כבר מההתחלה. בפינלנד האלבום למעשה כבר תקליט זהב. אז אנחנו מאד מאד מרוצים. נכנסנו גם למצעדים בגרמניה, גם במצעדי הסינגלים וגם באלבומים. אנחנו מאד מרוצים. אני חושב שסך כל המכירות עד כה הוא שבעים אלף עותקים.

איך זה בהשוואה לאלבום הראשון "Angles Fall First"?
אנחנו די מרוצים ממנו כאלבום בכורה מכיוון שבהתחלה האלבום אמור היה להיות דמו, אבל חברת התקליטים רצו להפוך את זה לאלבום. לא היו לנו הרבה ציפיות לגביו, אבל התגובות היו טובות וזה מצוין לאלבום בכורה.

מה בנוגע לכתיבת המוסיקה, האם אתה המלחין העיקרי או שלכל חברי הלהקה יש חלק בזה?
אני מתייחס לעצמי כמלחין העיקרי בלהקה, אבל כמובן שכולם באים עם הרעיונות שלהם והכלים שלהם, אחרי שאני מלחין את הרעיון הבסיסי בשיר. אפשר לומר שאני מלחין את הנשמה של השיר. אני מביא לעולם ילד ושאר חברי הלהקה מלבישים אותו. זה מה שקורה אצלנו.

על איזו מוסיקה גדלת ואילו להקות משפיעות על העבודה שלך?
אני מניח שלכולנו, חוץ מ-Tarja יש רקע של heavy metal. כולנו אהבנו heavy metal כל החיים וניגנו עוד קודם בלהקות metal, זה מה שמחבר בינינו. Tarja לומדת מוסיקה קלאסית כרגע, אז היא מושפעת מהתחום הזה של המוסיקה. אני כמלחין מושפע מאד מהפס-קול של סרטים וממוסיקת אווירה. אני מאד אוהב להקשיב לפסי קול ולאמנים כמו Mike Oldfield, James Horner, Hans Timmer ודברים כאלו...

ציינת שהסולנית מאד אוהבת מוסיקה קלאסית. אתה לא מוצא שיש איזושהי סתירה באיזשהו מקום? אתה חושב שהיא תישאר בלהקה לטווח ארוך?
כן, אני מודה שזוהי דאגה גדולה עבורנו. דיברנו אתה כמה פעמים על הבעיה הזו והיא חוזרת ואומרת שהלהקה מאד חשובה לה. כמובן שגם לימודי המוסיקה הקלאסית מאד חשובים לה. אנחנו פשוט חייבים להתפשר בין השניים ואני חושב שהיא תישאר בלהקה המון זמן. אין בעיה.

התחלתם לחשוב על האלבום הבא שלכם, אולי תוכל לרמוז לנו קצת למה אנחנו מצפים?
כן, כמובן. אנחנו כל הזמן בחזרות על חומר חדש. אנחנו נכנסים לאולפן בסוף ינואר 2000. אני מניח שייקח לנו קצת זמן ואני מניח שהאלבום השלישי שלנו יצא, לפחות בפינלנד ובאירופה, במאי 2000. אני חושב שהסגנון יהיה דומה ל-"Oceanborn". ננסה לעשות הכל יותר טוב.

תודה רבה על הזמן שהקדשת לנו.
תודה לך!!!

Dr. Metal
(www.metalmeltdown.com)





שמעתי לראשונה על קיומה של Iced Earth, בשלהי 1997, מפיו של אחד מחבריי היותר טובים, שתיאר אותם כאחד הדברים הטובים והמשובחים ביותר שקרו למטאל בזמן האחרון. היום, בסוף 1999, מסתבר שנוספו רבים וטובים החושבים כמוהו ו-Iced Earth תפסה תאוצה אדירה, מלווה בביקורות מפרגנות עד מעל הראש, ובמעריצים פנאטיים שיצעדו עבורם אפילו על גחלים לוחשות.
האלבום הראשון שפשוט נקרא על שם הלהקה, היה ממוצע, אך ב-1991 החל כוכבם לדרוך והאלבום השני-
"Night Of The Stormrider"
כבר זכה להצלחה לא מבוטלת. לצערו הרב של ג'ון - מייסד הלהקה, כמעט כל הרכב שהוא ריכז סביבו לא החזיק מעמד, ולכן העבודה שנפלה עליו היתה כפולה ומכופלת: גם לכתוב, כמעט את כל החומר, וגם לחפש באינטנסיביות אין-סופית חברים חדשים ל-Iced Earth.
בעזרת אלבומים מצוינים הוא השיג את מטרתו. ההצלחה והכבוד לו הם זכו היו בלתי נמנעים, וסיבובי-ההופעות שלהם נחשבים לבין היותר מוצלחים שיש. אבל... הרבה עובדות מעניינות ולא צפויות מתבררות על הלהקה, כשתופסים שיחה עם Matthew Barlow, הסולן עם השיער הכי לוהט ובהחלט בין הארוכים שיש בסצינת המטאל בימינו!

ראיון עם Matthew Barlow
מ-Iced Earth

אחד הדברים שתמיד הפתיעו אותי ב-Iced Earth הוא חוסר היציבות המדהים של ההרכב (תשעה נגנים התחלפו בחמישה אלבומים... - נ.ש.), ולמרות זאת זכיתם להצלחה גדולה. איך עובדת הנוסחה המופלאה הזאת?
כן, זה נכון. פשוט מדי פעם דברים מפסיקים לעבוד עם חלק מהלהקה. זה ממש קשה להתגבר על חילוקי הדעות האישיים בתוך ההרכב. לפעמים אנשים חושבים שמגיע להם יותר או פשוט לא מופיעים בצורה שהיינו רוצים. לדוגמא, אני הזמר השלישי במספר. הראשון עף בגלל יותר מדי חשיש ושתיה מוגזמת, והשני עזב או הועזב על רקע אישי. תראה, לא תמיד קל לרכז כמה חבר'ה שרק ינגנו, ואני מאמין שאם תשאל כל אחד, בכל להקה - תקבל תשובה זהה. לאנשים לא תמיד יש רעיונות בעלי מוטיב דומה, וזאת גם לא סיטואציה שבה אתה קופץ מאלמוניות מוחלטת להצלחה מסחררת, אלא עובר טיפוס איטי ומייגע בסולם הזוהר, המאוד קשה, ובהרבה מקרים אנשים מתייאשים בדרך ומחליטים שאין להם כוח להקריב כל כך הרבה, וזה הרי בדיוק סגנון החיים שאנחנו חיים. גם אנחנו התחלנו להגיע לנקודה שבה אמרנו לעצמנו "הי, זה לא באמת משתלם". כמובן, אני לא יכול לדבר בשם כולם.

OK, ולמה חברים ותיקים יותר עזבו, לדוגמא Dave Abell שניגן מ-'87 עד-'96 לאן הוא נעלם?
תראה, Dave החליט שהוא רוצה שינוי בסגנון החיים שלו, חתונה, בית, ילדים וכו'... וזה לא תמיד אפשרי כשאתה חלק מלהקה, למשל אני מרוויח מעט כסף מהלהקה ולכן אני עדיין עובד.

אתה עובד מחוץ ללהקה? במה למשל?
אני עובד בעבודות מזדמנות. קשה למצוא עבודה קבועה כשאתה כל הזמן נמצא בתכנונים עם הלהקה לגבי סיבובי הופעות וכדומה, אז אני לוקח כל עבודה שאפשר להרוויח בה קצת כסף!

רוב העבודות טובות או מחורבנות?
חלק טובות וחלק מחורבנות חה.. חה...

מי שממש יסודי ימצא ברשימת התודות שלכם באלבום "Something Wicked This Way Comes" את השם המאוד לא קונבנציונאלי Obi-Wan Kenobi הזכור לרובנו מסרטי "Star Wars", מה הסיפור, ולמה אתם מודים לאביר ג'די?!
חה.. חה... סתם השתטינו, אנחנו מעריצים 'שרופים' של "Star Wars" וממתינים בכיליון עיניים ליציאתו של הפרק הבא בסדרה.

בכל אופן, קצת נסחפנו מרוב ציפייה...

לא מפריעה לכם העובדה ש-Larry Tarnowski, הגיטריסט החדש שלכם בקושי בן עשרים?
כן, הוא ילד צעיר. הקטע הכי טוב הוא שיש לו עוד כל כך הרבה ללמוד ולהתפתח, אבל אני סומך עליו משום שהוא מאוד אינטליגנטי ומוכשר. "טבילת האש" הראשונה שלו היתה לפני שנתיים, בפסטיבלים הגדולים, דוגמת Wacken Open Air (בו נכחו לא פחות מעשרת אלפים דופקי ראש-נ.ש.) ו-Dynamo (פחות מחמישים אלף איש לא פותחים ת'בסטה-נ.ש.), ודווקא שם, מול קהל כזה גדול הוא הוכיח שבהחלט מגיע לו להשתייך רשמית ל-Iced Earth.

הבנתי שההופעה ביוון, שאף הוקלטה, היתה הגדולה ביותר שלכם עד כה. איך זה היה, וכמה קהל נכח באירוע החגיגי?
כן. זה היה גדול! בכל ערב נכחו בין אלפיים חמש מאות לשלושת אלפים איש והופענו שני לילות ברצף מול קהל נהדר - זאת פשוט היתה חוויה, והחבר'ה ידעו שזה יוקלט והתנהגו בהתאם!

שזה התבטא בפוגו רצחני ובדפיקות הראש הטקסיות?
כן, בנאדם. טירוף טוטאלי! חה.. חה...

מההופעות שלכם, שראיתי, ומההופעה החיה החדשה ביוון התרשמתי ש-Iced Earth היא להקה מאוד אנרגטית על הבמה. איך קונצרט סטנדרטי שלכם נראה, ואיך המעריצים מגיבים בד"כ?
אנחנו בהחלט משתדלים להיות אנרגטיים ככל האפשר! המעריצים שלנו נותנים לנו אותה כמות האנרגיה שאנחנו נותנים להם - ואת זה אנחנו משתדלים לשחרר בכמויות, מכיוון שאנשים משלמים ממיטב כספם כדי לבוא ולצפות בנו מופיעים, ומגיעה להם תמורה. אנחנו לא נזלזל בהם וניתן חצי שעה של הופעה סתמית, מכיוון שאם היינו עושים זאת, כבר עדיף לוותר על הכל. תבין, אנחנו מגיעים מרקע של עבודה קשה ואנחנו מאמינים שלאנשים מגיעה תמורה בעד כספם. יצא לי לראות הופעות 'מסריחות' של להקות שחיכיתי לראות וזה ממש קומם אותי לראות הופעה גרועה ולא מושקעת, ומאוד משמח אותי לראות להקות מלאות באנרגיה הנותנות show איכותי, וזה בדיוק מה שאנחנו דורשים מעצמנו.

האם הקהל מגיב, זז, רוקד, דופק ת'ראש?
כמובן, רובם פשוט באקסטזה, ואנחנו אוהבים את זה ככה, מכיוון שאם הם לא היו מגיבים כך אז בטח היינו מרגישים שלא הופענו טוב מספיק.

זכורות לך הופעות ממש גרועות, או פשוט קהל 'יבש'?
לא ממש, חוץ מהפעם הראשונה שהיינו בסיבוב הופעות בארה"ב, שתי ההופעות הראשונות היו כאלה, אבל אני חושב שהאנשים היו יותר בסגנון של "ואוו הם כאן" (צוחק) והם לא ממש ידעו איך 'לאכול' את כל הקטע, והכי מצחיקה היתה העובדה שהם היו בוודאות מעריצים והם לבשו חולצות של Iced Earth, פשוט נראה לי שהם היו המומים מדי.. אז אמרנו להם שהפעם אנחנו מבינים אבל בפעם הבאה כדאי שיהיה פה קצת 'headbangin וככל שאנחנו מנגנים כאן יותר כך הקהל גדל, וזה ממש מגניב מכיוון שבדרך זו יש לנו אפשרות לראות את ההתקדמות שאנחנו משיגים. באירופה למשל ובמיוחד במדינות כמו גרמניה, עוברות הרבה להקות, ויש להם הרבה הופעות ולכן אנשים יודעים איך צריך 'להתנהג' בהופעות. בארה"ב אין כל כך הרבה הופעות ולכן הקהל שם פחות מנוסה - אבל זה בהחלט משתפר עם הזמן!

מה אתה חושב על להקות מטאל "חדש" כדוגמת : Deftones, System Of A Down, Korn?
זה באמת לא הטעם שלי. אתה יודע, למה שהם עושים יש כוח, ואני גם די משוכנע שהם מושפעים מאותם מקורות כמונו, אבל אני חושב שמה שאנחנו עושים הוא יותר מטאל שורשי המושפע ישירות ממה שאנחנו שומעים : Iron Maiden, Judas Priest ו-Black Sabbath. זו המוסיקה שאנחנו אוהבים וזאת קטגוריית המוסיקה שהיינו רוצים שישייכו אותנו אליה - וכמובן להיות מעורבים בעשייתה, ולא לקטגוריית המטאל ה"חדש" ש-Korn הביאו איתם.



LINE UP:
MATTHEW BARLOW
Vocals
JON SCHAFFER
Guitar, Vocals
JAMES MACDONOUGH
Bass
LARRY TARNOWSKI
Guitar
No drummer at the moment.
Brent smedley was the last who tried...

"וביום השמיני תקפא הארץ"



דיסקוגרפיה

- Iced Earth 1990
- The Night Of The Storm Rider 1991
- Burnt Offerings 1993
- The Dark Saga 1996
- Days Of Purgatory 1997 (old stuff remastered)
- Something Wicked This Way Comes 1998
- Alive In Athens 1999

אבל ייאמר לזכות הלהקות שהזכרת, שהם החזירו לשימוש יומיומי את המושג "מטאל", שלצערי הפך למלה גסה בעשור האחרון ואנשים בחרו להשתמש בשמות חלופיים כגון: אלטרנטיבי או אלטרנטיבי כבד ועכשיו זה חזר להיות מטאל וכולם שמחים עם זה ואני רק מקווה שהם לא שוכחים מי ייסד והקים את כל ז'אנר המטאל, הלהקות שהשפיעו על כל כך הרבה דברים, ועל דור שלם, וזו הסיבה שאנחנו עושים מה שאנחנו עושים.

מה אתה שומע חוץ ממטאל, בבית?
למען האמת אני שומע הרבה רוק מתקדם.

להקות כמו Rush ו-Dream Theatre?
כן, Rush, מעבר לזה אני אוהב מוסיקה ווקאלית חדשה, לדוגמא Seal מכיוון שהמוסיקה שהוא עושה מאוד מבוססת על הקול שלו.

איך אתה רואה את ההבדל בעבודה בין Jim Morris לבין אחיו Tom Morris (שניהם מאולפני Morrisound האגדיים בפלורידה ושניהם הפיקו את אלבומי Iced Earth-נ.ש.), מכיוון שלדעתי שלושת האלבומים ש-Jim הפיק מוצלחים יותר.
תראה, אני לא באמת יכול לומר. מעבר לזה שהם אנשים שונים ולמרות שהם אחים, סגנון העבודה שלהם שונה. טום הרבה יותר שקט ונותן לך להתבטא בזכות עצמך, בעוד שג'ים הרבה יותר פעיל ומתערב בעבודה, דבר שמאוד עזר לי. לא שטום לא עזר, אבל כשעבדתי עם טום זאת היתה הפעם הראשונה

אני חושב שמה שאנחנו עושים הוא יותר מטאל שורשי המושפע ישירות ממה שאנחנו שומעים : Judas Priest ,Iron Maiden



Matthew Barlow

ו-Black Sabbath. זו המוסיקה שאנחנו אוהבים וזאת קטגוריית המוסיקה שהיינו רוצים שישייכו אותנו אליה - וכמובן להיות מעורבים בעשייתה, ולא לקטגוריית המטאל ה"חדש" ש-Korn הביאו איתם.

שלי בסטודיו - וזה היה ממש שוק בשבילי, בין לילה הפכתי מבחור אלמוני ששר בלהקה שבקושי הקליטה דמו, למשהו מקצועי הרבה יותר.

לא הקלטת שום דבר לפני ההצטרפות ל-Iced Earth?
לא ממש, רק כמה demos די פשוטים, לא משהו רציני, בכל אופן בפעם השניה שנכנסנו לאולפן זה היה ב-"The Dark Saga" ושם ג'ים גרם לי להרגיש מאוד נוח, ואני משער שהוא עושה זאת לכולם, דבר שתרם המון להפקה. אבל, גם טום בהחלט מפיק מעולה .

אני מכיר עבודות קודמות של ג'ים (Death לדוגמא), אבל מה טום הפיק?
אולי לא הרבה בתחום המטאל, אבל הוא הפיק לא מעט אלבומי רוק. מה שממש חשוב זה שלשניהם ולאולפן יש שם מעולה.

תוכל לספר לי קצת על ההרכב של Jon Schaffer מלהקתך ו-Hansi Kurch מ-Blind Guardian ועל האלבום הממשמש ובא של "Demons And Wizards"?
האלבום למעשה גמור ומוקלט. הם כרגע מחפשים חברת תקליטים - אני לא ממש בטוח מי, אבל אני מתאר לעצמי שהאלבום יצא בסביבות קיץ 2000 והם גם מתכננים סיבוב הופעות של בערך שמונה עד תשע הופעות.

איך השילוב הזה נשמע? מכיוון שבתור מעריץ של שתי הלהקות אני מסוקרן לגמרי!
האמת שזה באמת שילוב של שתיהן. הסאונד יהיה ייחודי וגם החומר יהיה מקורי ואני משוכנע שהאנשים ממש יאהבו את זה. זה אמנם כבד, אבל משלב את ההרמוניות הנצחיות של שתי הלהקות.

הבנתי שאתם מחפשים עכשיו מתופף חדש?
בנרות, בנאדם! ואני אשמח אם תפרסם שלא חשוב לנו בכלל המקום או הארץ שהאדם המיוחל יגיע ממנה, ואם יש באזור שלך שם מישהו שהוא מספיק טוב, הוא יותר

ממוזמן לשלוח דמו.

למה הסרט וה-soundtrack, של "Spawn"- ששניהם אגב הגיחו לאוויר העולם רק לאחר יציאת "The Dark Saga", לא השתמשו באחד השירים מ-"The Dark Saga"? ("The Dark..." הוא אלבום קונספט על הקומיקס של "Spawn"-נ.ש.)

אממממ... זה קרה בגלל.... שהם לא מחליטים החלטות נכונות.

פשוט לדעתי ה-soundtrack מזוויע, ואיזשהו שיר של Iced Earth בהחלט היה מציל את היום..

אני מסכים, אבל זה הקו הכללי של הסאונד שהם רצו להשתמש בו לסרט, ואני מניח שזו בחירה שלהם. לא פנו אלינו אף פעם בענין זה ולא הציעו לנו דבר בכיוון. לדעתי זה ממש מסריח, אבל מה אפשר לעשות - הרי לא תכריח אותם!

הסיפור העומד מאחורי "Night Of The Stormrider" מאוד אפל, מפותל ומעניין עד כדי טירוף! מאיפה ג'ון מגיע עם כל הרעיונות לטקסטים?

ג'ון מאוד מתעניין בצד האפל של הטבע ושל האדם - וגם אני. ומה שקרה באלבום הוא שפשוט רצינו לכתוב עלילה מפחידה, המספרת על בחור צעיר המבין שהוא הנבחר להיות הרוכב האפל - (The Dark Rider). אני אישית חושב שזה מגניב, מעניין ומקורי ובהחלט יש בסיפור הזה לא מעט נגיעות בסגנון סטיבן קינג.

איך עתיד להשמע האלבום החדש של Iced Earth?

אני הייתי מצפה שהוא יהיה ממש, ממש כבד.

יותר מהנוכחי- "Something Wicked This Way Comes"?

כן. זה יהיה אלבום קונספט שיתבסס על "Something Wicked trilogy" (שיר ארוך ומשובח בשלושה חלקים שהופיע באלבום האחרון-נ.ש.).

אני מתאר לעצמי שהמעריצים שלכם כבר התרגלו לנוסחה של אלבום מצליח - אלבום קונספט, וחוזר חלילה. נראה לי שיש לכם כבר שני אלבומי קונספט ושלושה רגילים, האם עכשיו נקבל את הקונספט השלישי במספר?

כן, בהחלט. אנחנו מאוד אוהבים את כל הקטע של אלבומי הקונספט, המעריצים אוהבים מה שהם שומעים ואנחנו לא רואים סיבה להפסיק לעשות את זה. תראה, אנחנו אוהבים לספר סיפורים, ולא תמיד אפשר לעשות את זה על פני שיר אחד.

אז בעצם אתם מתפרעים לאורך אלבום שלם עם הסיפור? משהו בסיגנון King Diamond?

כן, ל-King Diamond יש סיפורים טובים, במיוחד "Abigail".

מה אתה מעדיף: סיבובי הופעות או הקלטות?

אלה שני דברים שונים. לשניהם יש קסם משלהם. אבל, אני חושב ש-touring יותר מוצא חן בעיניי.

יופי Matthew והרבה תודה. שיהיה לכם בהצלחה. והשאלה הניצחית : האם נזכה להיות בין יחידי הסגולה שיתחרפנו עד כלות בהופעה שלכם פה בארץ הקודש?

תאמין לי בנאדם, שאם הדברים היו תלויים בי, כבר היינו על המטוס. אבל לצערי - הם לא. אני מאוד מקווה שמנהל סיבוב ההופעות הבא יכניס את ישראל לתמונה. האמת, אני עדיין קצת המום מהעובדה ש-Metal Hammer העולמי יוצא בעברית.
שיהיה פיצוץ והרבה הצלחה!

ניר שילוני



שם: Detriment
סגנון: thrash-speed metal
מקור: ירושלים
השפעות מוסיקליות:, Death, Megadeth, Slayer, Testament, Antrax
שנת "לידה": 1998
הרכב: **אלון נויבך** - בס
יאיר זלדמן - תופים
ניר רבגון - גיטרה
גיל פולג - גיטרה, vocals

הלהקה הוציאה דמו שיושב טוב.
החבר'ה עושים thrash מסורתי ואיכותי.
פרטים נוספים ניתן לקבל באתר הלהקה:
http://members.xoom.com/detrimentj

Check'Em Out!



שם: Azazel
סגנון: N.W.O.S.D.M.
מקור: חיפה
השפעות מוסיקליות:, Dark Tranquility, In Flames, Sacrilege
שנת "לידה": 1995
הרכב: Evil Haim - בס
ברק זית - תופים
אלכס שוסטר - גיטרה
אסף עינב - גיטרה, vocals
גל שוסטר - קלידים

הלהקה עומדת להוציא את אלבום הבכורה שלה בתחילת שנה הבאה, שייקרא **"Ride Through The Horizon"**
ניתן לכתוב ללהקה:
azazel_il@yahoo.com

W.A.S.P.

You Can Also Be Somebody... Soon!

לתקשורת יש כח עצום, לטוב ולרע. אם יום אחרי יום,MTV ובעלי עוצמה אחרים, מכניסים לכם לראש כי Marilyn Manson הוא הכוכב והוא זה שהמציא משהו חדש עם הופעתו החיצונית, אתם הרי תתחילו להאמין לזה בסופו של דבר.אותם 'מומחים' בוודאי לא יזכירו, כי הראשונים שעשו את זה היו Alice Cooper ו-Blackie Lawless. Blackie- סולנה ומנהיגה של להקת .W.A.S.P, אינו מתרגש מדי ממה שהתקשורת ממציאה. הוא ממשיך להוציא אלבומים ולהופיע. הצלחנו לתפוס את Blackie לשיחה מעמיקה ותוצאותיה לפניכם.

האם סיימתם את סיבוב ההופעות של האלבום "Helldorado"?

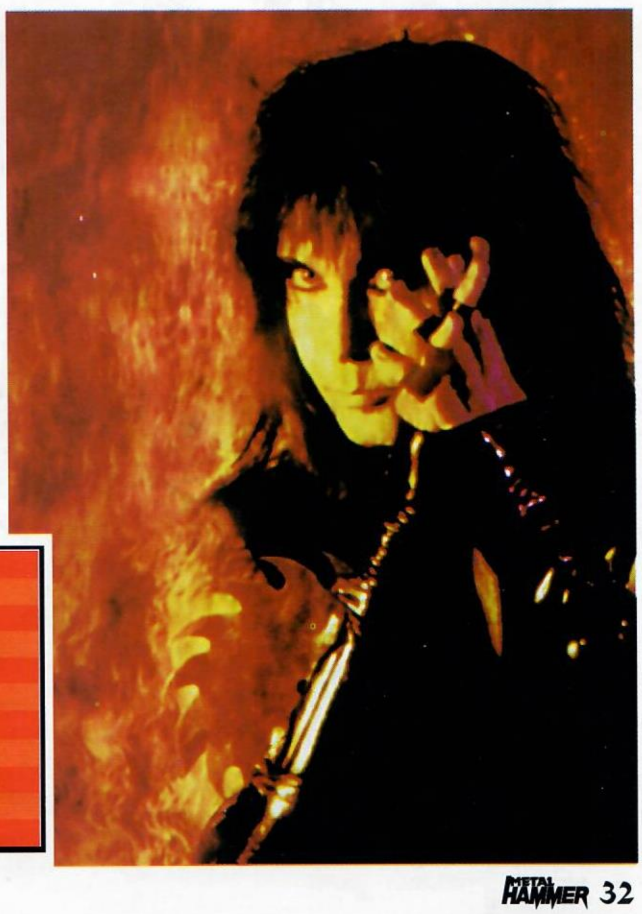
לא. את אמריקה עדיין לא עשינו. בסיבוב ההופעות באירופה נקרע לי גיד במרפק, המצב רק הלך והחמיר אז הייתי צריך לחזור לניתוח. היינו אמורים להתחיל את סיבוב ההופעות באמריקה פעמיים, פעם אחת בקיץ כשחזרנו אבל זה לא עבד, ואז ההחלמה שלי לא הצליחה והיינו אמורים להתחיל את הסיבוב בסוף אוקטובר אבל זה לא הלך אז זה נדחה שוב לסוף ינואר, תחילת פברואר שנה הבאה.

אני בטוח שכבר אמרו לך כמה פעמים ואתה יודע שהאלבום "Helldorado" נשמע כמו האלבומים הישנים של .W.A.S.P, מתי ומדוע החלטתם לחזור לסאונד הזה?

מה שרצינו היה לעשות אלבום שלא יהיו בו אפקטים של אולפן או משהו כזה. רצינו להקליט אלבום כמו בימים עברו. אתה יודע, לפני שחותמים על חוזה עם חברת תקליטים, אין אפשרות להקליט באולפן גדול ודברים כאלה, אז אתה כותב מוסיקה להופעה חיה בניגוד לכתיבה לאלבום. ברגע שהוצאת כמה אלבומים ואתה מבין איך לעבוד באולפן, כל התפיסה משתנה, הגישה לכתיבה לאלבום, או לכתיבת שירים משתנה. חשבנו, שאם נחזור להתחלה, הדרך הנכונה לעשות זאת תהיה לנקוט בגישה שאם אנחנו לא יכולים לעשות זאת עם שתי גיטרות, בס ותופים, אז אנחנו לא עושים זאת. עברנו מעשיית הפקות ענקיות כמו "Headless Children", "The Crimson Idol", לרצון לעשות משהו שהוא יותר בסיסי ויותר ישר ולעניין! זה היה כיף לא נורמלי לעשות את האלבום הזה.

מה היו התגובות מהמעריצים האמריקאים לאלבום הזה?

טובות. אתה יודע .W.A.S.P היא להקה שמעולם לא הוציאה שני תקליטים אחד אחרי השני שנשמעו אותו דבר. אנחנו להקה רב-צדדית. ישנם מספר דברים שאנחנו יכולים לעשות ואנחנו פשוט מנסים להוציא אלבומים המשקפים את המצב שבו אנחנו נמצאים באותה תקופה. למען האמת, לא ידענו איך אנשים יגיבו. חשבנו שבאירופה התגובות תהיינה לטובתנו. "K.F.D" התקבל דווקא באמריקה וחשבנו, אתה יודע, הרבה להקות שהולך להן בשוק היותר גדול, לא רוצות להשתנות, אבל אני חושב שזו אחת הסיבות שאנחנו מחזיקים מעמד כבר שנים רבות - מכיוון שאנחנו לא משתנים על-פי האופנה. הזכרתי את "Headless Children" מקודם, זה היה אלבום מאוד לא פופולרי כשהוצאנו אותו.



כשהאלבום יצא בפעם הראשונה באמריקה, זה לא מה שהיה
באופנה, אבל איתו נמלטנו בעצם משנות ה-80' לפני שהן הסתיימו. הרבה אנשים לא הבינו את זה בזמנו, אבל אנחנו פשוט פעלנו לפי הדחפים שלנו, וזה מה שצריך לעשות. אתה עושה מה שאתה מוצא לנכון לעשות בזמן מסוים. תמיד ניסינו לעשות אלבומים המשקפים את המצב בו אנו נמצאים ולא לנסות לקבל תשומת לב דרך מה שבאופנה.

במבט לאחור, "Kill, Fuck, Die" הוא אלבום בסגנון שונה מכל האלבומים האחרים של .W.A.S.P, מה אתה חושב על האלבום הזה עכשיו?

זהו האלבום התיאטרלי הטוב ביותר שנעשה אי פעם. אם מדברים על תאטרון טהור, זה בלתי רגיל! עכשיו הרבה אנשים מחפשים רוק מסורתי, זה יהיה קצת שונה, אני מניח שזה לא משהו שאנשים רוצים. אבל מבחינת תיאטרלית, סיבוב ההופעות של "K.F.D" היה ההצגה הטובה ביותר שעשינו מעולם, אין ספק, מכיוון שהיו בתוכו כל האלמנטים עם המוסיקה. אני מתכוון שזה פשוט צעק לתיאטרון, אז מנקודת מבט של מחזה מוסיקלי, האלבום היה מצוין.

בוא נחזור שני אלבומים לאחור, ל-"The Crimson Idol", שלדעתי הוא אלבום מצוין, האם הוא נעשה בצורה שונה מהדרך שבה נעשה האלבום האחרון?

זו גישה נפשית. אתה רוצה ליצור יצירה, נכון? אז דבר ראשון אתה שואל את עצמך 'מי אני כרגע?', 'מה אני חושב?', 'איך אני מרגיש?', 'מה אנחנו מנסים לומר?'. עכשיו, אם אתה רוצה לעשות אלבום רק לשם עשיית אלבום, והרבה להקות עושות זאת מכיוון שאפשר לשמוע את זה, הם מוצאים כמה ריפים ומנסים לעשות שירים ואם זה עובד והם מצליחים לכתוב שירים טובים, אז זה בסדר, אבל אם אתה מנסה להצהיר הצהרות, אם אתה מנסה להעביר מסר, אתה שואל את עצמך, לפני שאתה מתחיל 'מה אני מנסה לומר?' וזה כל ההבדל בכיוון שבו אתה מוצא את עצמך בסוף.

דיסקוגרפיה

W.A.S.P.	1984
The Last Command	1985
Inside The Electric Circus	1986
Live... In The Raw	1987
The Headless Children	1989
The Crimson Idol	1992
First Blood, Last Cuts	1993
Still Not Black Enough	1995
K.F.D.	1997
Double Live Assassins	1998
Helldorado	1999

האם חלק מהסיפורים ב-"The Crimson Idol" הם אישיים ואמיתיים לגביך?

אולי חלק קטן מאד. תראה Jonathan דומה להרבה בחורים בתעשיית המוסיקה, אנשים שאני מכיר. אז לקחתי קצת מכל אחד שאני מכיר, קצת מפה, קצת משם וקצת מעצמי, שמתי הכל ביחד ויצרתי דמות שקיימת נצח. זהו סיפור ישן ועצוב, הוא לא הראשון ובטח שלא האחרון. הסיפור שלו מעניין, אבל אני חושב שבחורים כמו Chainsaw Charlie ועוד כמוהו, יהיו בסביבה לנצח, הם מוצצי-



דם. איפה שיש אמן צעיר ותמים יהיו תמיד אנשים שהם... הם קוראים לעצמם "ספסרים", אבל זוהי דרך נחמדה להציג את הדברים, מכיוון שהם סרסורים, זה מה שהם. כולם יודעים מה אני חושב על תעשיית המוסיקה, לא על המוסיקה עצמה, אלא על העסקים, מכיוון שאני רואה כל כך הרבה ילדים שעובדים עליהם ואת האנשים שעושים להם את זה, אין להם נשמה, פשוט לא אכפת להם.

אישית אני חושב שהאלבום ("The Crimson Idol") מציג אותך כמוסיקאי, האם אתה חושב שהדמות שלך ושל .W.A.S.P מטילה צל על הכשרון שלך ושאתה לא מקבל את ההערכה הראויה לך?
כן, אבל אתה חייב לזכור משהו, בכל פעם שאתה עושה הצגה ויזואלית, זה לא משנה אם זה .W.A.S.P או משהו אחר, כל פעם שהנשמע והנראה הולכים ביחד באותו זמן, הנראה תמיד ינצח. בסופו של דבר אנשים מקשיבים עם העיניים ולא עם האוזניים וזוהי לפעמים בהחלט מגבלה. טוב, זוהי לא מגבלה אלא תפיסה, מכיוון שכשעשיתי את "The Crimson Idol" לא נתתי לתפיסות של אנשים להגביל אותי בסיפור שרציתי להעביר. מה שעשיתי הוא, באתי עם הרעיון לסיפור, הרעיון היה קיים כבר מ-1986 ועבדתי עליו במוחי שנים רבות וחשבתי לספר את הסיפור כמו שצריך. כדי ליצור רגש, וכדי לתאר את הרגש הזה בדרך מוסיקלית, אתה זקוק להרבה גוונים של מוסיקה. אי אפשר לעשות זאת עם סגנון אחד. אז כדי לנסות להעביר רגש, אני רואה את זה באותה הדרך שצייר מצייר. הם מציירים על בד. עבורי הבד הוא הקלטת שעליה אני מקליט, זה הבד עבורי. אבל אני יכול גם להשתמש בדמיון של המאזינים שלי כבבד. זה חשוב כדי לנסות ליצור מוסיקה טובה, שתתאים למה שקורה מבחינה רגשית בכל רגע בסיפור. עכשיו, כאחד שהוא חלק מהלהקה, שהוציאה שירים כמו "Fuck Like A Beast", "On Your Knees" ועוד שירים כאלה. אנשים עלולים לחשוב 'איך הם עושים כאלה דברים?' וזה מחזיר אותי למה שאמרתי קודם, אני מסרב להיות מוגבל בגלל מה שאנשים חושבים שאני יכול או לא יכול לעשות. בגלל זה תמיד היינו במוחם של אנשים כמעט סכיזופרניים, בדרך עשיית התקליטים. מכיוון שאף פעם לא הוצאנו שני אלבומים הדומים אחד לקודמו, זה באמת משקף את המצב שבו אנחנו נמצאים כרגע. אם אני מסתכל על שלושת האלבומים המצליחים שהיו לנו, הראשון, "Headless Children" ו-"The Crimson Idol", אם הייתי לוקח אחד מהכיוונים האלה ועושה רק את זה, אז .W.A.S.P היו מוכרים יותר אלבומים. אבל אני רואה להקות שעושות את זה והן שורפות את עצמן, מכיוון שהן מנסות להמשיך לכתוב באותו סגנון ולאחר שהם ניסו הכל באותו סגנון - לא נשאר להם יותר מה לעשות. מה שחשוב לי הוא שיש לי את היכולת לעשות הרבה דברים שונים ושאני לא מגביל את עצמי.

אני לא יודע לגבי אמריקה, אבל באירופה ובייחוד בבריטניה, להקות כמו Marilyn Manson בהחלט מושפעות מהופעות ענק שלכם ושל Alice Cooper. אומרים שהן אלה שהשפיעו עליכם. זה לא מעצבן אותך לשמוע את הדברים הללו?
יש איזה שני מגזינים בבריטניה שעושים את זה, אבל חוץ מהם בכל העולם - לא. כמעט כולם אומרים את מה שאמרת, הם מבינים מי בא קודם. אבל אתה יודע מה? מעולם לא הקדשתי תשומת לב למה שלהקות אחרות עושות. זה כמו מרוץ, כשאתה מתמודד נגד רצים אחרים. אני לא רץ כדי לנצח את כל האחרים. אני רץ בזמן, כדי להיות הכי טוב שאני יכול להיות. מכיוון שאם אתה רץ נגד אדם עם רגל אחת, חה... חה... , אז מה זה משנה, אתה תנצח גם בזחילה, אבל אם אתה רץ נגד מי שיש לו שיא עולמי במהירות, שאתה לעולם לא יכול לקוות אפילו לנצח, אז אתה מנסה למדוד את עצמך עם משהו שהוא לא מציאותי, וזה חסר ערך.

כמו שאמרתי, לא אכפת לי אופנה ודברים כאלה. אתה יודע, כש-Chris ואני עשינו את "K.F.D.", (האלבום נעשה כשהתאחדנו), התאחדנו - והרבה אנשים לא יודעים את זה, ב-1995 ושמרנו את זה בסוד למעלה משנה, Kiss אפילו לא הופיעו בשלב הזה, ולהיות כנה איתך לחלוטין, לא ידענו אפילו מי זה Marilyn Manson, לא שמענו עליו עדיין. לקראת סיומו של "K.F.D" הוא הפך להיות גדול באמריקה, אז אני אומר, זה לא משנה, אתה פשוט עושה מה שנכון

לגביך. ניסינו ללכת, מבחינה תיאטרלית, הכי רחוק שאפשר - לעשות תיאטרון רוק ולמדנו משהו בנושא, על ההקצנה: לפעמים אנשים חושבים שהם רוצים לראות את זה, אבל כשאתה נותן להם את זה במציאות נוקשה, הם רוב הזמן לא מסוגלים להתמודד עם זה. האנלוגיה שאני מנסה להעביר היא שאנשים עומדים לראות משהו כמו ה-Grand Prix או ה-Le Mans. הם באים וחושבים לעצמם בלב שהם עומדים לראות איזו מכונית מתפוצצת וכשהם רואים מכונית מתפוצצת הם מסובבים את ראשם מכיוון שהם לא יכולים לראות דבר כזה, זה יותר מדי כבד. "K.F.D" דומה לזה. אתה יודע, אנשים אמרו לי, כשקידמתי את "Still Not Black Enough" בתחילת '95, לפני שאני ו-Chris התאחדנו, הייתי באירופה וכולם התחננו שאעשה סיבוב הופעות, שאעשה משהו רציני, מכיוון שלכולם כבר נמאס באותה תקופה מ-grunge, כולם אמרו 'תעשה את הסיבוב הכי כבד שאפשר' ושמעתי את זה שוב ושוב מעיתונאים, אז חשבתי שאולי זה הזמן הנכון לסיבוב הופעות. התקשרתי ל-Chris ואמרתי לו, בוא נתאחד, ונעשה את הסיבוב ונוציא לכולם את העיניים מהחורים והוא אמר OK, ועשינו את זה, חה... חה... והרבה אנשים לא יכלו לעמוד בזה, זה היה מאוד כבד.

כן, זה היה נפלא, אני אישית ראיתי אתכם פעמיים בסיבוב הזה וזה היה מדהים. אתה חושב שתוכלו להקצין יותר בעתיד?

אני לא חושב שזה הכרחי, מכיוון שכמו שאמרתי, למדנו שאנשים אומרים שהם רוצים לראות ולשמוע דברים, אבל כשאתה נותן להם את זה וזה נראה אמיתי, הם לא יכולים לעמוד בזה. אז אני חושב שיש קו עדין בין מה שאתה צריך ולא צריך לעשות, לא מנקודת המבט שלנו. אבל מה שעושה לך טוב, כשאתה עושה את ההופעה הכי טובה בעולם אבל אף אחד לא בא לשמוע, ברור שאין בזה שום הגיון.

ראיתי בגרמניה כמה קטעים מההופעה בוידאו, האם הוצאתם את זה בוידאו?

לא, זה היה כנראה bootleg.

הייתם מאוד גדולים בשנות ה-80' וכמובן עדיין גם בשנות ה-90', מה הוא ההבדל העיקרי לדעתך בין התקופות?

טלוויזיה ורדיו. הם לא תומכים בזה כמו בעבר, כמו ב-87'/ 88'. באמריקה ה-MTV חוזרים למה שהם היו פעם והרדיו משתנה פה שוב לטובה. בחודשיים האחרונים רצה תוכנית ב-MTV שנקראת "The Rock Is Back" וזה משהו שרץ שעתיים כמעט כל לילה, ויש עוד תוכנית ב-VH-1 שנקרא"The Rock Show" שזה שעה כל ערב וזה בכנות קליפים של רוק, אז זה טוב.

האם הקהל האמריקאי שונה מהקהל האירופאי?

טוב, לא היינו בסיבוב באמריקה כבר שנתיים אז אני לא יודע. אני מצפה לראות, לפי מה שכולם אומרים, שזה יהיה הרבה יותר טוב מלפני שנתיים, מכיוון שהרדיו והטלוויזיה הם כלים מאוד חזקים.

אז אתה חושב שאמריקה תזכה לראות התעוררות של הלהקות הגדולות של שנות ה-80', כמו שקורה בגרמניה כרגע עם להקות ה-heavy metal המסורתיות?

רק הזמן יכול לגלות לנו. כרגע זה נראה מאוד מבטיח. כל הדבר הזה סובב במעגלים, אתה יודע.

האם יש משהו מהקריירה שלך, הופעה או משהו שאתה אוהב במיוחד?

יש שני אלבומים וקשה לי להפריד ביניהם, מכיוון שהם מחוברים ביניהם מכמה בחינות, "Headless Children" ו-"The Crimson Idol", מכיוון ש-"Headless..." היה הכנה ל-"The Crimson..." , "Headless..." היה פרידה סופית ממה שעשינו בעבר, אבל ללא האלבום הזה, אני לא חושב שהיו מקבלים את "The Crimson..." כמו שהוא. במילים אחרות, היה חייב להיות גשר בין המקום שבאנו ממנו, למקום שהגענו אליו. אז אני יכול לומר ששני האלבומים הללו היו קריטיים ואני לא חושב שהיינו יכולים להוציא אחד ללא השני.

האם אתה חושב, עכשיו כשחזרתם לסגנון הישן שלכם עם "Helldorado", אתה חושב שתעשו עוד אלבום בכיוון של "Headless..." ו-"The Crimson..."?

לא הייתי בטוח. בזמנו הרגשתי שזה יהיה ממש טוב לעשות זאת, כרגע אנחנו באמצע אלבום אוסף שיצא



אתה חייב לזכור משהו, בכל פעם שאתה עושה הצגה ויזואלית, זה לא משנה אם זה W.A.S.P. או משהו אחר, כל פעם שהנשמע והנראה הולכים ביחד באותו זמן, הנראה תמיד ינצח. בסופו של דבר אנשים מקשיבים עם העיניים ולא עם האוזניים וזוהי לפעמים בהחלט מגבלה.

במרץ. זה עומד להיות אוסף מצוין של הדברים הכי כבדים שעשינו. לא יהיו דברים כמו "Forever Free" ולא "Hold On To My Heart" וכאלו. עוד כמה שנים נעשה אנתולוגיה או משהו כזה, אבל כרגע זה עומד להיות האוסף הכבד ביותר והטוב ביותר. ישנם שלושה שירים חדשים ואני שם לב, שבמבט לאיפה אנחנו נמצאים עכשיו לעומת איפה שהיינו לפני שנה וחצי, הכל שונה. הגל שאנחנו נשענים עליו עכשיו - ואני לא אומר ששלושת השירים שבאוסף מרמזים על האלבום הבא, מכיוון שהאלבום הבא יצא בספטמבר, אבל אם הייתי צריך לתת לך איזשהו רמז או כיוון כרגע, ואני ממש לא אוהב לעשות זאת לפני מכיוון שזה משתנה כל כך הרבה פעמים. הייתי אומר שכרגע נראה שזה עומד להיות כבד, וכשאני אומר כבד, אני מתכוון כבד כמו "Headless...". זו התחושה שאני מקבל כרגע. אבל כמו שאמרתי כרגע אנחנו רחוקים מזה קצת, ואתה לעולם לא יכול לדעת מה יהיה עד שזה מסתיים. אבל, זה מה שאינסטיקנטים שלי אומרים כרגע.

רק עוד שתי שאלות אישיות. ספר לנו על סדר יום שגרתי בחייך כשאתה לא בסיבוב או מקליט?

וואו... זה ממש מגוון. יש מליון ואחד דברים שקורים. אני בעל סטודיו וזה המון עבודה. יש לי אולפן הקלטות שלי ועוד אנשים משתמשים בו מדי פעם, אז דברים קורים עם האולפן. הייתי בתהליך של בניית שני בתים בארבע שנים האחרונות ואבא שלי הוא קבלן בניין, אז אני והוא - לא שאני עובד פיזית או משהו, חה... חה... אבל אני מעורב בקצת מהפיתוח, אז קורים הרבה דברים.

אתה יודע, תמיד סיפרו לנו לאורך השנים על חיי L.A. הנוצצים, כמה מזה באמת נכון והאם אתה חלק מזה אחרי כל השנים הללו, או שאתה משועמם מזה?

זה יכול להיות כל מה שאתה רוצה שזה יהיה. החלק הזה הוא בהחלט אמיתי ואם אתה רוצה לחיות את זה 24 שעות ביממה, אתה יכול. אבי ואני יהודים ואני לא צריך לספר לך, גדלנו עם אמרות כמו "תעשה משהו מעצמך", "תהיה כל מה שאתה יכול להיות" וכל הדברים האלו. אז אני אוהב את סגנון החיים הזה, אבל אני אוהב גם את הרעיון של להיות כל מה שאני יכול להיות. הבעיה היא שאין מספיק אני כדי להספיק הכל, יש חצי תריסר דברים שאני רוצה לעשות במקביל, אבל אין מספיק אני כדי לעשות את כל הדברים הללו.

מה אתה חושב שהיית, אם לא היית מוסיקאי?

בהחלט לא הייתי רוצה להיות עני, זה בטוח... חה... חה...

אף אחד לא רוצה!

לא, אבל אני מתכוון, שבאמת לא הייתי רוצה להיות, חה... חה... זה היה מספר אחד ברשימה שלי.

אתה יכול להיות יהודי מצוין, חה... חה...

חה... חה... אתה יודע, כשמלמדים אותך מהיום הראשון שאתה בא לעולם. אממ... יכולתי להיות בנקאי מצוין, חה...חה...

אז Blackie, מה צריך לקרות ל-W.A.S.P כדי שיופיעו בישראל?

יזם. מעולם לא ניגנו שם. אבל אנחנו מתכוונים להגיע לאירופה ובקיץ נצא לסיבוב באירופה וברוסיה, כנראה. אני רוצה להגיע למקומות כמו יוון שגם שם לא ניגנו עדיין ובהתחשב בשורשים שלי, זה כמעט חטא לא לבקר בישראל. מאוד הייתי רוצה לבקר שם ולהופיע שם. אבל, הבעיה היא למצוא את היזם הנכון. אם יכולנו למצוא יזם היינו שם ללא היסוס. אתה יודע. שאלתי אליך היא, האם יש מספיק תמיכה מהמעריצים?

כן, יש לכם המון מעריצים בישראל.

OK, אם זה המקרה אז אתה או Metal Hammer ישראל, תמצאו לנו יזם, אם זה יקרה, אנחנו נשמח מאוד להופיע בישראל. זה יהיה עונג בשבילי להגיע. גם אבא שלי מעולם לא ביקר בישראל, אני אביא אותו איתי, חה...חה...

OK, Blackie, תודה על הזמן שהקדשת לנו!

תודה לך עמית, ונתראה בקיץ

Amit Lwow

Israeli True

Metal Chart

1	(1)	GRAVE DIGGER	Excalibur
2	(2)	VIRGIN STEELE	The House Of Atreus – act I
3	(4)	WHITE SKULL	Tales From The North
4	(-)	RUNNING WILD	Victory
5	(10)	RAGE	Ghosts
6	(16)	PEGAZUS	Breaking The Chains
7	(5)	ICED EARTH	Alive In Athens
8	(11)	RHAPSODY	Symphony Of The Enchanted Lands
9	(-)	VISION DIVINE	Vision Divine
10	(8)	LIMBONIC ART	Ad Noctum Dynasty Of Death
11	(12)	BLIND GUARDIAN	Nightfall In Middle Earth
12	(13)	GAMMA RAY	Powerplant
13	(-)	STRATOVARIUS	The Chosen Ones
14	(14)	SATYRICON	Rebel Extravaganza
15	(28)	EXCELSIS	Kurt Of Koppigen
16	(15)	BONFIRE	Fuel To The Flames
17	(6)	U.D.O.	Holy
18	(9)	PRIMAL FEAR	Jaws Of Death
19	(7)	CONTROL DENIED	The Fragile Art Of Existance
20	(-)	EXTATIC FEAR	Sombre Dance
21	(34)	CANNIBAL CORPSE	Bloodthirst
22	(17)	AT VANCE	No Escape
23	(18)	ZANISTER	Synphonica Millenia
24	(24)	MARDUK	Pazner Division Marduk
25	(25)	VOICE	Trapped In Anguish
26	(32)	AMON AMARTH	The Avenger
27	(20)	BRIMSTONE	Carving A Crimson Career
28	(21)	RIOT	Sons Of Society
29	(-)	SINNER	The Second Decade
30	(30)	EDGUY	Theater Of Salvation
31	(-)	KENZINER	The Prophecies
32	(29)	SAXON	Metalhead
33	(-)	BRUCE DICKINSON	Scream For Me Brazil
34	(22)	SODOM	Code Red
35	(19)	METAL CHURCH	Masterpiece
36	(36)	NIGHTWISH	Oceanborn
37	(37)	METALIUM	Millenium Metal — Chapter One
38	(25)	VOICE	Trapped In Anguish
39	(31)	IRON SAVIOR	Unification
40	(23)	ARCH ENEMY	Burning Bridges

Metal Hammer Israel Staff

PlayList

Nir Shiloni
1. Dead Silent Slumber "Entombed In The Midnight Hour"
2. Lacrimosa "Elodia"
3. Nile "Amongst The Catacombs Of Nephren-Ka"
4. Control Denied "The Fragile Art Of Existence"
5. Luca Turrilli "King Of The Nordic Twilight"

Tomer L.
1. Dead Silent Slumber "Entombed In The Midnight Hour"
2. Dark Tranquility "Projector"
3. Control Denied "The Fragile Art Of Existence"
4. Amon Amarth "The Avenger"
5. Lock Up "Pleasures Pave Sewers"

Bullos
1. Running Wild "Victory"
2. Grave Digger "Excalibur"
3. Virgin Steele "The House Of Atreus – Act 1"
4. White Skull "Tales From The North"
5. Vision Divine "Vision Divine"

Amit Lwow
1. Bloodhound Gang "The Bad Touch"
2. Bonfire "Fuel To The Flames"
3. Domine "Dragonlord..."
4. Grave Digger "Excalibur"
5. Sinner "The 2nd Decade"

Yvette Salthouse
1. Bonfire "Fuel To The Flames"
2. Kenziner "The Prophecies"
3. Rage "Ghosts"
4. Bloodhound Gang "The Bad Touch"
5. Labyrinth "Return To Heaven Denied"

I.K.
1. Satyricon "Rebel Extravaganza"
2. Limbonic Art "Ad Nocturn..."
3. Swordmaster "Moribund Transgoria"
4. Mephistopheles "Songs Of The Desolate Ones"
5. Vital Remains "Down Of The Apocalypce"

Dr. Metal
1. Pegazus "Breaking The Chains"
2. Tribute To Accept
3. Morifade "Possession Of Power"
4. Vision Divine "Vision Divine"
5. Luca Turilli " King Of The Nordic Twilight"

Asaf Bar Lev
1. Incubus "Make Yourself"
2. Buckcherry "Buckcherry"
3. Salem "Creating Our Sins/ Kadish"
4. Anthrax "Return Of The Killer A's"
5. Ki - Mera "Ki-Mera1"

NoamRaw
1. Rage "Ghosts"
2. Grave Digger "Excalibur"
3. Luca Turilli "King Of The Nordic Twilight"
4. Running Wild "Victory"
5. Kiss "Psycho Circus"

Maor Apelboim
1. Tiamat "Skellton Skeltron"
2. Yearning "Planative Sensess"
3. Samael "Eternal"
4. Mortis "The Stargate"
5. Thyrfing "Valor Galga"

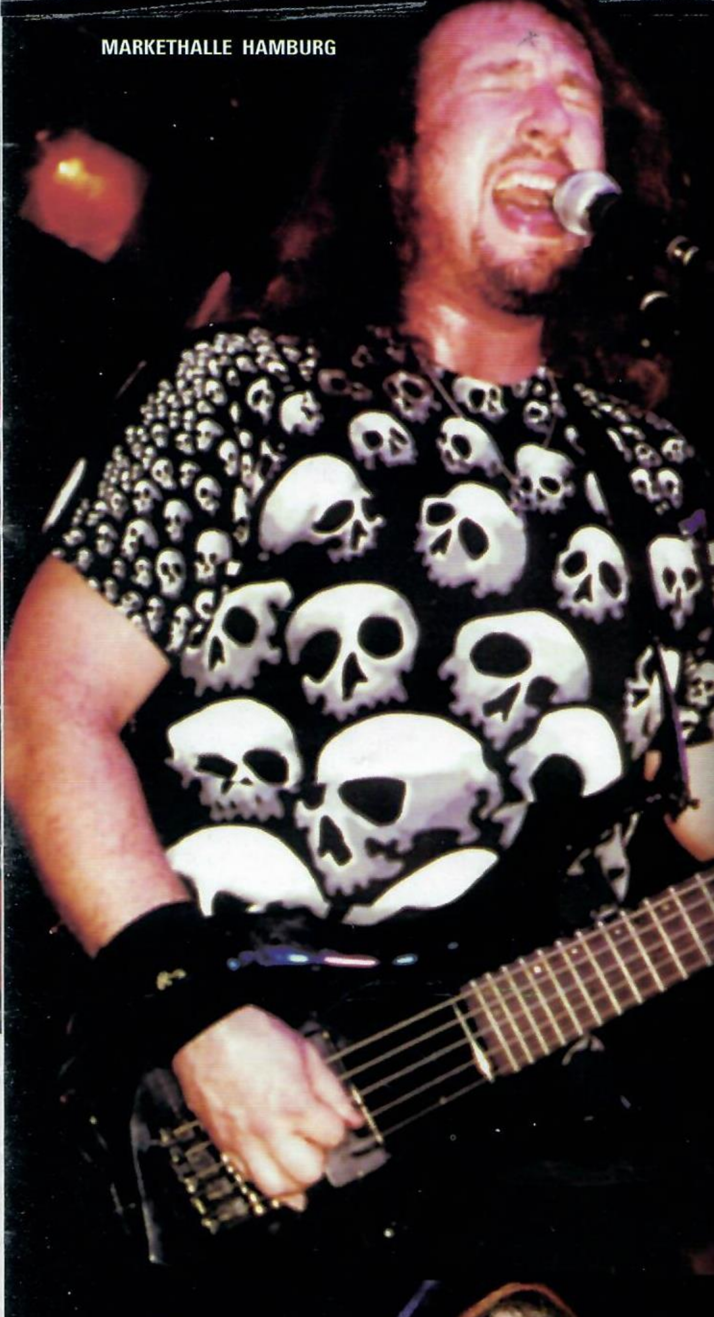
Boaz Bar Levi
1. Bruce Dickinson "Scream For Me Brazil"
2. Luca Turilli "King Of The Nordic Twilight"
3. White Skull "Tales From The North"
4. Drain Sth "Freaks Of Nature"
5. Rage Against The Machine "The Battle Of LA"

Avi Shachar
1. Limbonic Art "Ad Noctum Dynasty Of Death"
2. Dark Throne "Ravishing Grimness"
3. Tormentor "Anno Domini"
4. Sirius "Aeons Of Magick"
5. Dod Heimsgard "666 International"

HIT THE LIGHTS

RAGE

MARKETHALLE HAMBURG



אין הרבה להקות שציפיתי לראות יותר מאשר את Rage ולצערי לא הזדמן לי לעשות זאת עד היום. אבל עכשיו, כשה-tour שמלווה את האלבום החדש והמצוין שלהם "Ghosts", יצא לדרך, זאת הזדמנות שאסור לפספס. רק לאחר עשרים שעות נסיעה באוטובוס ועוד ארבע ברכבת, מצאתי את עצמי בהמבורג, בירת ה-true metal. המבורג היא עיר נמל יפה בצפון גרמניה. במרכזה ה-Reeperbahn שהוא אולי הרחוב המפורסם ביותר בגרמניה. Reeperbahn הוא מרכז חיי הלילה של Hamburg, בו הרבה ברים מכל הסוגים, הגדלים והצבעים, מסעדות ומועדונים (גם מהסוג היותר מפוקפק). אם יוצא לכם להגיע לשם, פחית בירה ביד תמיד תעזור לכם להיראות מקומיים.

ההופעה עצמה התקיימה ב-Markethalle, הנמצא ליד תחנת הרכבת המרכזית (משהו בגודל של שכונה ממוצעת בתל-אביב). אחרי חימום קצר של להקה מקומית, עלו Nightwish אל הבמה. אני חייב להודות שלא שמעתי את האלבום שלהם ואני לא כל-כך מכיר את הלהקה הזאת ויכול להיות שזאת הסיבה, שמצאתי אותם די משעממים. השירה האופראית של הסולנית Tarja יכולה היתה להשמע טובה ומעניינת, כשהיא באה כחלק מתוך שיר שלם המושר בצורה "נורמאלית", (כמו ש-Therion עושים לפעמים), אבל להקשיב לזה שעה שלמה??? דבר נוסף שהפריע לי היה ה-attitude מצד הלהקה. נכון שלא תמיד צריך להשתולל על הבמה, אבל בסופו של דבר, מדובר בקונצרט של heavy metal ולא באופרה ב"לה סקאלה" שבמילנו. נדמה היה לי שגם מבחינה חזותית חיצונית וגם מהתנועתיות על הבמה ובעיקר זו של Tarja, שהיא היתה מעדיפה אולי, להופיע ב"לה-סקאלה". אבל כאן חייבים לומר, שהקהל אהב את Nightwish וכשהם סיימו את ההופעה שלהם, הקהל בקש הדרן ונפרד מהם בתשואות. בסופו של דבר, קשה להתווכח עם הצלחה.

ואם אנחנו כבר מזכירים הצלחה, אז בואו נגיע לעיקר וזה כמובן Rage, שלצלילי ה-intro מתוך "XIII", עלו על הבמה והחלו עם "From The Cradle To The Grave", שמתוך אותו אלבום ומיד אחריו "Back In Time" מהדיסק האחרון וזאת היתה תחילתה של חגיגה אמיתית. בלי תפאורה מדהימה או אפקטים מיוחדים, אבל עם המון מוסיקה וסאונד נהדרים. Peavy ושני שותפיו החדשים Victor Smolski ו-Mike Terrana, הצליחו להשמע כמו הרכב של שישה נגנים וה"מינוס גיטריסט" של Rage לא הפריע גם כשהם ניגנו קטעים שנכתבו והוקלטו עם שתי גיטרות - מה שמעיד שוב על הרמה המוסיקאלית הגבוהה שלהם. מה שהיה יותר קשה ללהקה של שלושה נגנים בלבד, היה למלא את החלל הגדול על הבמה, (למרות ש-Peavy הוסיף לעצמו במשקל כמה קילוגרמים טובים.) ושלא כרגיל מערכת התופים המדהימה בגודלה של Terrana, ניצבה בקדמת הבמה מצד שמאל ולא מאחור. הסט ש-Rage ניגנו הורכב גם מקטעים ישנים ו"כבדים" יותר כמו "Don't Fear The Winter" או "Higher Than The Sky". ועד כמה שהשירים האלה עדיין נשמעים טוב, בכל פעם שהם ניגנו קטע משני האלבומים האחרונים והיותר מורכבים ו"רגועים" שלהם, אפשר היה לשמוע ולהבין איזו עליה בדרגה עשה Peavy, באיכות כתיבת השירים, שנשמעו נפלא גם בלי שיהיו כלי נגינה קלאסיים על הבמה. מהאלבום האחרון הם נתנו לנו בין השאר את "Beginning Of The End", "Wash My Sins Away" ו-"Vanished In Haze". והדבר המצער היחיד היה שהם לא ניגנו את "Tomorrows Yesterday", שנשמע ברקע רק לאחר סוף ההופעה.

הקהל, שהיה מורכב מחבר'ה צעירים וגם מ-metalheads ותיקים, אהב כל דקה ש-Rage היו על הבמה ו-Peavy לא הפסיק לצחוק ולהתבדח איתם ונראה היה שהוא בהחלט מבסוט מאיך ש-Rage נראים ונשמעים היום. Victor, הגיטריסט היה יותר סגור והתרכז בנגינה ובסולואים שלו. את Terrana אי אפשר היה לראות מעבר לג'ונגל התופים שלו, אבל הוא בהחלט דאג לכך שיהיה אפשר לשמוע אותו!! הכח והקצב שלו זה כמו שני מתופפים ביחד. כמובן שגם לא ניצלנו מהסולו שלו, אבל אם זה היה בשביל לתת ל-Peavy לנוח ולשתות משהו, אז זה בסדר.

בשנתיים האחרונות התחלתי לדאוג שמא השינוי המוסיקלי של Rage יביא לשינוי גם על הבמה. שמחתי לגלות שדאגתי לשווא - Peavy rocks!!!

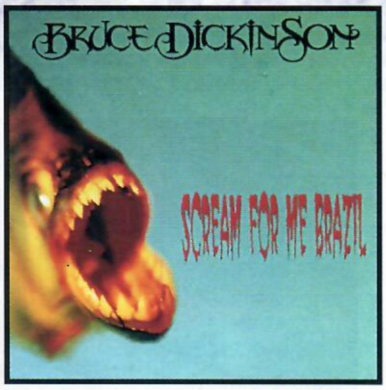
Amit Lwow





Pics: Yvette Salthouse

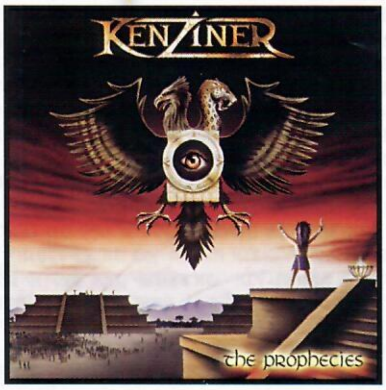
UNDER THE HAMMER



Bruce Dickinson
"Scream For Me Brazil"
(First Aid Records)

רגע לפני פרוץ המילניום השלישי ואתו את בשורת המטאל, שיביא האיחוד של להקת המטאל האגדית, Iron Maiden מוציא הסולן, ברוס דיקינסון, אלבום חדש, המסכם את פעילותו מחוץ ל-Maiden. האלבום, שהוקלט כולו בהופעה חיה בסאן פאולו - ברזיל, מכניס אותנו מייד לאווירת ההופעה המחשמלת - אפילו הקהל החם, שלא נח אף לרגע, נדמה שתכף יפרוץ מבעד לזוג הרמקולים - החוצה . (רק לא ברורה לי הקטיעה המוזרה של הקהל באמצע האלבום). אפילו הבלדה, הדי מלוקקת, "Tears Of The Dragon", נשמעה מעולה, כשהקהל מלווה כל מילה בשיר. יחד עם זאת מוזרה קצת בחירת השירים לאלבום, לא פחות משבעה שירים לקוחים מהאלבום הקודם של ברוס "The Chemical Wedding" ומשום מה יש התעלמות מוחלטת מאלבומו הראשון "Tattooed Millionaire" ו- "Skunkworks" שלא לדבר על החיסרון הבולט באיזשהו שיר של Maiden, המלווה בשני הגיטריסטים המעולים והמסינכרונזים (המתואמים) להפליא Andriamn Smith ו-Roy Z. " בשיר "Accident Of Birth" - שואג ברוס שוב ושוב את שורת המחץ:Welcome Home - שורה המקבלת משמעות חדשה עם חזרתו ל- Iron Maiden. אין אפס - מדובר באחד הפרפורמרים הגדולים של עולם הרוק והמטאל של זמננו - הנאה צרופה עם טעם של עוד.. וחבל שאין עוד - אמן בסדר גודל כזה יכול להרשות לעצמו להוציא מסיבוב ההופעות הזה לפחות אלבום כפול.

***8** בועז בר לוי*

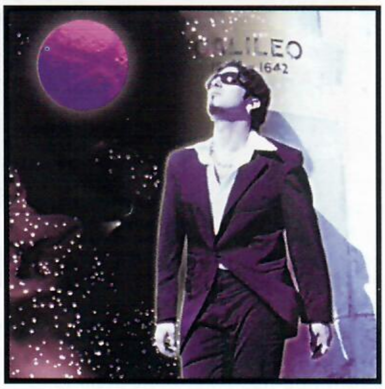


Kenziner
"The Prophecies"
(LMP)

זהו האלבום השני של הלהקה הפינית Kenziner והוא המשך לאלבום הבכורה המצליח שלהם "Timescape". היו כמה שינויים בהרכב, מאז "Timescape" שיצא ב- 98', השינוי הגדול ביותר היה, צרופו במשרה מלאה, של Mikko Harkin, נגן קלידים, שבגיל תשע עשרה נבאו לו עתיד מבטיח. (לפני-כן ניגן על הקלידים הגיטריסט Jarno Keskinen).
למרות השינויים הרבים בהרכב, הלחנים עדיין נעשים על ידי Kenziner והסולן Stephen Fredrick. המוסיקה הוגדרה על-ידי העיתונות כ-progressive metal סימפוני, וזו הדרך הטובה ביותר לתאר אותה. יש פה גם מרכיבים המאפיינים סוג זה של מוסיקה. אבל, יש בה גם מוסיקה סימפונית/קלאסית יותר מאשר בלהקות סטנדרטיות המנגנות progressive metal.

קלידים וגיטרות עם תופים מובילים רוב הזמן. לעיתים השירה הנמצאת ממש ברקע מציבה את הלהקה בצד היותר קליל בסולם ה-progressive metal. כמו כן קיימים ברוב השירים קטעים אינסטרומנטליים ארוכים. שוב נגינת קלידים כבדה. יש גם כמה קטעים כבדים יותר, בייחוד "Razor Edge" ו-"Eternity" אבל באופן כללי, האלבום הזה נשאר בגדר אלבום רך. באופן אישי, אני מעדיפה מוסיקה כבדה יותר ומורכבת יותר מ-Kenziner, אבל אני עדיין מעריכה את הכשרון העצום של הלהקה הצעירה הזו שיש לה עתיד מזהיר בתחום הזה.

***7½** Yvette Salthous*



Derek Sherinian
"Planet X"
(Magna Carta)

הבחור הזה פשוט גאון צעיר. מלא שאיפות. ניסיון עשיר מאוד. הצלחה וכל זאת - בזמן קצר מאוד. Derek Sherinian ידוע לנו כקלידן שהחליף את Kevin Moore בסיבוב ההופעות האחרון של "Awake", האלבום השלישי של Dream Theater. אבל, מסתבר שיש לבחור קורות חיים מרשימים, מבחינה מקצועית וגם הדעות עליו, מפי האמנים שעבד איתם, או יותר נכון ניגן איתם הן, שהוא ממש גדול. הוא הספיק בין השאר לנגן עם Alice Cooper, בשני סיבובי הופעות ועם Kiss ועם עוד הרבה נגנים מהרכבים קטנים יותר, שרובם חיבורים מוסיקליים, בין אמנים שונים, שיצרו ורסיות שונות של progressive, שכמובן יצאו על ידי חברת התקליטים Magna Carta.

האלבום הזה, שהוא אלבום הסולו הראשון שלו, מכיל עשרה שירים. הראשון הוא סאגה הבנויה משלושה חלקים (אשכרה טרילוגיה). לקטע הזה קוראים "Atlantis", והוא באמת קטע חזק. אורך הדיסק הוא ארבעים דקות וארבעים ותשע שניות, שזה לדעתי מצוין, כי בשנים האחרונות החלו הלהקות לנצל כל שניה בדיסק והרבה פעמים נוצרו מצבים בהם האלבום כבר מיצה את עצמו אחרי ארבעים הדקות הראשונות וההמשך היה עינוי לאחדים מאיתנו. מזלנו הרב הוא שלפעמים האמנים חושבים על זה - ומונעים מאיתנו סבל מיותר. מבחינתם של הרבה נגנים, Derek Sherinian הביא חברה טובים -Brett Garsed בגיטרות, Virgil Donati בתופים ועל הבס - (והבחור הזה יודע לנגן כמו שהרבה היו רוצים), Tony Franklin- הידוע מלהקות כמו The Firm ו-Blue Murder, וכמובן - Derek Sherinian על הקלידים.

ההפקה מעולה וכנ"ל גם הסאונד. מבחינת המוסיקה, אפשר לשייך אותה להרבה סגנונות כגון: metal ,fusion, funk ,blues. אבל, הרוב הוא לכיוון ה-progressive העכשווי. החומר מזכיר קצת את להקת Worldtrade, שגם היא חתומה ב-Magna Carta, רק ששם יש שירה ופה אין שום הגה או ציוץ מפי האנשים המעורבים. כל נגן-מליון דולר (משהו נדיר). עבודה מעולה גם הנגנים הפגינו יכולת טכנית מעולה שלא מביישת את האנשים אפילו בטופ של הליגה. בסאונד של הבס יש סוג של דיסטורשיון, כמו שיש בהרבה הרכבי progressive. ה-Tony הזה פשוט Tony the tiger. הוא הוסיף כל כך הרבה פלפל לסלט ועשה אותו פיקנטי. גם העבודה על התופים יכולה לעניין את "הדאבליסטים" שבנינו. והגיטרות - אין לי מה להתלונן. חבר'ה מזמן לא שמעתי אלבום fusion/progressive rock שנשמע טוב כל כך ושלא משעמם כבר אחרי עשרים דקות.

***9** מאור אפלבוים.*

Vutal Remains
"Dawn Of The Apocalypse"
(Osmose Production)

הרבה להקות "ישנות" הפתיעו אותי באלבומים החדשים שלהם ו-Vital Remains היא ללא ספק אחת מהם!!! איך שראיתי את העטיפה הממש קיצונית למלחמה נגד הנוצרים, הבנתי שאלבום סרנדות - זה לא!
האלבום מתחיל intro כל כך מעוות, שמזהיר אותנו שנית שהאלבום הזה הוא לא לבעלי לב חלש ולא לנשים בהריון,



Sinner
"The Second Decade"
(Nuclear Blast)

האלבום הזה, כמו שאפשר לנחש מהשם שלו, בא לסכם את פועלה של Sinner בעשור האחרון והוא מאכלס בתוכו שנים עשר קטעים מתוך שלושת אלבומי הסטודיו האחרונים שלהם: "Bottom Line", "Judgement Day" ו-"Nature Of Evil" , פלוס קטע בהופעה חיה ואת הביצוע שלהם ל-"Balls To The Wall". יש גם בונוס-וידאו קליפ של "Used To The Truth". הדיסק נפתח דווקא באחד השירים הפחות טובים של ,Sinner לדעתי, אבל מהר מאוד הוא נבלע בתוך שבעים וארבע הדקות של heavy metal, כמו ש- heavy metal צריך להשמע, בלי הרבה התחכמויות אבל עם הרבה עוצמה ורגש. אפשר למצוא כאן שירים ישנים של Sinner כמו "Judgement Day" ו-"Street Of Sin" או "When Silence Falls" וכמובן את שלושת הקטעים מתוך האלבום האחרון והמצליח ביותר שלהם "The Nature Of Evil" מ-98'. "Devils River", "A Question Of Honor" - שיר נהדר שבאמצעו שילוב מצוין של קלידים וגיטרה. הדיסק מסתיים בגרסה אקוסטית ל-"Respect" שנשמע נחמד גם כך, הרבה בזכות העובדה שאפשר להבין את הטקסט החשוב שלו. למרות זאת הוא בכל זאת עדיף, לדעתי, בגרסה הדיסטורשנית המקורית.

האלבום הזה נותן הזדמנות מצוינת למי שעדיין לא מכיר את Sinner לערוך הכרות עם המוסיקה של "קומנדט" Mat Sinner (כן, זה אותו אחד מ-Primal Fear) והחברים שלו Tom Neumann, ו-Alex Beyrodt הגיטריסטים, Fritz Tardow המתופף ו-Frank Rossler הקלידן. אבל קודם לכל והכי חשוב, הדיסק הזה הוא בשביל המעריצים של הלהקה והוא סוגר פרק אחד של ההרכב הגרמני הזה ומשאיר אותנו עם ציפיות לקראת האלבום הבא שלהם, אני בטוח שהם לא יאכזבו.

Amit Lwow

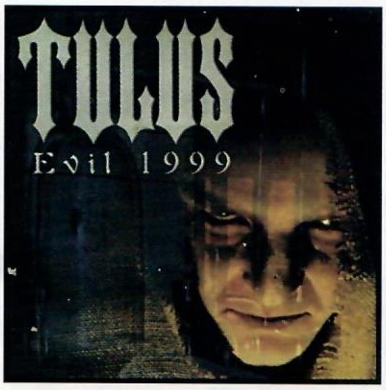


(כאילו שהעטיפה לא החדירה לנו טוב שרומנטיקה לא נמצא פה). אחרי שחיסלתי שני כדורי אקמול, מההלם שקיבלתי, הזוועות רק התחילו. בשאגות הכי עבות ששמעתי ב-death metal כיום ושנמשכו בתיפוף מהיר (לעיתים ממש מהיר), אל תוך הרמוניה מעוותת ואל קולות הכי עבה והכי דק ששרים יחדיו, כמין פולחן שטני הנימצא בתאים האפלים של יוצר האלבום הזה. להפתעתי הרבה מצאתי גם גיטרה קלאסית (?!) - דבר שהוא חדש לי ב- Vital Remains, אבל לא במובן הרומנטי אלא במובן של אווירה בעלת עוצמה עזה המתחברת טוב מאוד עם קולות קיצוניים ועם גיטרות, המזכירות לי כל כך הרבה

UNDER THE HAMMER

להקות brutal ישנות (אבל למי אכפת?!). הסגנון הוא old school, אבל עם סאונד מעולה, חדיש וכבד (מאוד). עם השפעות של-black metal (בעיקר בקולות הממש דקים). הוא לא אלבום ייחודי והוא לא מחדש הרבה בסגנון. בקיצור אלבום מלא אווירה של פעם, עם השפעות של אימה, מלחמה ושלטון. לי אישית עושה טוב על הלב שלהקות כמו "Vital Remains" ממשיכות את המסורת של ה-death metal העצבני במיוחד. הן מחדשות לי רק בסאונד המשופר ובכלי נגינה, שלא כל כך קשורים לז'אנר ולמראה שהן מנגנות. לאוהבי הברוטליות שב-death metal, ולאוהבי ה-death metal של פעם, בלי קלידים ועם אווירה הלוקחת אותך לעבר הרחוק. האלבום הזה הוא ללא ספק בשבילכם...

9 איתי קרש



Tulus
"Evil 1999"
(Hammerheart Rec.)

Santa Claus מגיע לעיר בליל השנה החדשה... בידו האחת צלב הפוך ובידו השניה שק מלא דיסקים מחללי-טוהר לילדי העיר האורבנית והעייפה. הדיסק של Tulus, מחולק בהוקרה לכל לובש שחורים. והוא - סב על עקבותיו בשאגת EVIL NEW YEAR!!! ועכשיו ברצינות, אלבום שני ל-Tulus. הרכב ה-black של האיש האחד מנורווגיה, לאחר האלבום הראשון והמזוויע "Pure Black Energy", שהיה pure lack of energy, מגיע הטרול הזה בשנית אל המערכת שלי ובספק עמוק, מלווה במעט סקרנות - שמתי. מה אגיד ומה אומר, או שהנורווגי המוטרף הזה התאמן עשרים וארבע שעות כל יום ופשוט החליף את עורו, או שפשוט... - בעצם אין לי פתרון אחר. black metal - לפי הספר. כל הטקסטים בנורווגית ואין לי שמץ של מושג מה קורה שם, אבל העובדה שהדמיון משתולל, רק מוסיפה לשעטנז האפל הזה... המוסיקה עצמה מזכירה לעיתים Satyricon, לעיתים את Dark Throne, אבל היא עמוקה וקודרת יותר. אין ספק שכזה black metal צריך להשמע. זה כל כך טוב שבא לך לצרוח... Tulus מצליחים, ללא ניסיונות התיימרות אופייניים לז'אנר, ליצור אחלה black, ויקינגי מעט, מהיר וחודר עמוק לנשמה. הם לא קופצים מעל לפופיק ולא תמצאו כאן הפגנת שרירים ראוותנית, אלא פשוט פיצוץ אטומי של אלבום black מהטובים שיצאו לאחרונה...ומה לעזאזל קורה שם בנורווגיה? מבול אטומי של פצצות מימן, בזו אחר זו (Limbonic Art ,Satyricon, Gehenna ועכשיו Tulus) וכנראה שבאמת הקור משפיע לטובה. מישהו מוכן להוריד פה קצת שלג?

9 אבי שחר

Nightfall
"Electro Negative"
(Holy Rec.)

אומרים ומספרים שיוון העתיקה היתה פעם אימפריה הלניסטית, והיתה לה תרבות מתקדמת ועושר רוחני ואמנותי כאחת, והזקנים שבינינו (אלה עם השיער הלבן) מספרים, שהאלבום הראשון של Nightfall- "Parade Into Centuries" שיצא ב-91', היה פיצוץ לפנים כמו שרק היוונים יודעים לתת. גם האלבום השני "Macabre Sunset" המשיך והקצין את הקו של הראשון. אחר כך בא סינגל נפלא "Eons Aura", עם גרסה משובחת ל-"Thor" של Manowar. ההמשך היה "Athenian Echos" האלבום הטוב ביותר של הרביעיה מאתונה, ששילב אלמנטים של מוסיקת-עם בתוך ה-death/doom שלהם. אישיותו הכריזמטית של סולן ההרכב Efthimis K. משכה אחריה אש וגופרית בסצינת ה-underground והלהקה יצאה לסיבוב הופעות ראשון



Macabre Dance. כנראה שבדומה לנבחרת ישראל, החליטו גם חברי Nightfall לבלות את זמנם החופשי עם נערות ליווי על כל סוגיהן וגוניהן, אחרת קצת קשה להבין מה קרה אחר כך. האלבום "Lesbian Show", שהוצג על ידי החברה כ"האלבום האולטימטיבי לטרנסקסואלים, זונות, קוקסינלים, לסביות ומכורי מין", החל את התדרדרות כדור השלג. השירים הפכו תבניתיים, משעממים, הטקסטים סיפרו על התאהבותו של סולן ההרכב בזוג לסביות... מרגש... והנה מסתבר שאין קץ להתדרדרות, "Electro Negative" ממשיך מהמקום ש-"Lesbian Show" הפסיק ולוקח אותנו עוד יותר עמוק, למעמקי השעמום ולמערות הריקנות של סצינת ה-metal. זה כבר לא משעמם, זה פשוט זוועתי... תצלום העטיפה בה נראה חבר הלהקה מימין כפליט מ-Coal Chamber והשמאלי כמתאגרף מאוכזב, לא מוסיף למצב העגום... איך נופלים גיבורים! זה לא רק ה-NightFall, יש לי מעין הרגשה משונה שזה נשמע כמו Band's Fall...

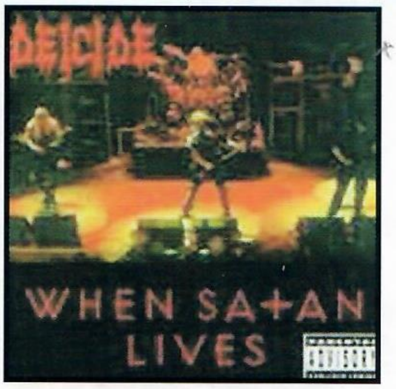
4 אבי שחר



Dark Throne
"Ravishing Grimness"
(Moon Fog)

לאחר כל השמועות על פירוק, הם חוזרים בפעם המי יודע כמה להכות בפרצופנו הנדהם!! השדים מנורווגיה, שפוצצו כבר ב-91' והחלו את דרכם כלהקת death, באלבומם "Suicide Journey", הוציאו לאחר מכן את אחד מאלבומי ה-black החשובים והקלאסיים ביותר "A Blaze In The Northern Sky" וחדרו לתודעה כחוד החנית של ה-black הנורווגי, Dark Throne לא הופיעו על במה מעולם, לא ברור אם הסיבה לכך היא פחד קהל, עודף מיזנטרופיה, או סתם עצלנות, בכל מקרה המסתורין נשאר נצחי... והנה שוב מכה באוזננו הסאונד המחוספס והכל כך מוכר שלהם והמזוהה עם אלבומיהם, הפעם ההפקה מלוטשת הרבה יותר, אם כי עדיין מלוכלכת ודי צורמת כמיטב המסורת, המקצבים ברוב השירים איטיים יותר מהשירים באלבומים הקודמים ולהפתעתי דווקא נוכחתי כי כשהם מורידים מהירויות, מתגלה הלהקה הזו בשיא פריחתה. החומר עצמו קודר מאוד והטקסטים עוסקים בחיפוש עצמי במבוכי האופל והשאול. Fenrr המנהיג הלא מוכתר של ההרכב הזה ואישיות בפני עצמה, לקח אחריות על הטקסטים כמעט במלואם וניכר שהאיש שרוט כהוגן, דבר שמוסיף המון עניין לאלבום. ראויים במיוחד לציון "To The Death" וכמו כן "Ravishing Grimness", נמאס לי כבר לדבר שוב ושוב על כמה שהלהקות הנורווגיות משתפרות לאחרונה וכמה כיף לשמוע, בסוף המילניום, הרכב כמו Dark Throne, מוותיקי ה-black, ולדעת שיש חיים אחרי התמסחרות הז'אנר, למי שמחפש true Norwegian black metal, מוגש כאן עם כל התוספות וזה בדיוק מה שרציתם - join our circle.

9 אבי שחר



Deicide
"When Satan Lives"
(Roadrunner)

הקהל הרחב התוודע ל-Deicide בחורף 90', עת הודיע חיים יבין, קבל עם ועדה ב-"מבט שני" על "מחתרת המוות" (death metal) ולהקת Deicide הנושאת על דיגלה חיבה מיוחדת לשטן שבינינו... זו היתה הפעם הראשונה בה הוציאה להקת metal את השטניזם מהארון בצורה בוטה כל כך, הוויכוח סביב היות חברי הלהקה posers או true חוצה גבולות, אך כולם הודו בדבר אחד, הם מנגנים כמו חיות... בכל אופן מאז עברו המון מים בנהר הדם הזה וללהקה יצאו עוד שלושה אלבומים והיא ביססה את מעמדה מלהקת גימיק לאייקון death metal שביחד עם Morbid Angel מובילה באוואה את הז'אנר. והנה בשנה האחרונה, לשתי הלהקות יש אלבומי הופעה המסכמים דרך. האמת, Deicide ראויים לשבח מיוחד. הם נשארו בהרכב המקורי משנת 89', והיום בדור שלכל שוודי מצוי יש שמונה להקות ו-234 פרויקטים, העניין ראוי לצל"ש (ציון למצטייני שטניזם...) מיוחד. אני מודה שהציפיות שלי היו קצת בשמיים. אמנם יש כאן כמעט את כל הלהיטים מהמסיבה בגהינום "Lunatic Of God's Creation", "Blame It On God", "Sacrificial Suicide" וכמובן "Oblivious Of Evil" (עם הפזמון החוזר האינפנטילי והבלתי נשכח...) שעה של השתקפות הרוע, אבל מלהקה כזו המוציאה סוף סוף אלבום הופעה, מצפים ל-booklet קצת יותר ארוך ומעניין (ע"ע "Live After Death"), אבל לא בעטיפות עסקינן. שירתו של Glen Benton הנשמעת כל כך טוב באלבומים, הודות לאפקטים ולהקלטת שירה כפולה, בהופעה היא נשמעת חד גונית ודי משעממת, יחסית לאלבומים. אמנם אין פתרון למצב ודי קשה להתחקות בנפלאות האולפן, אבל האכזבה עודה בעינה. ובכלל, לעומת ההופעה של Morbid Angel, המעלה את הלהקה לגבהים חדשים, ההופעה של Deicide משאירה אותה בדיוק באותו מצב כמו קודם וזה חבל ומתסכל כאחת. בסך הכל זה אלבום הופעה טוב וכיף לשמוע ולדפוק איתו את הראש, אבל תחושה קלה של החמצה מטפטפת באוזניים מטה, מטה...

7 אבי שחר



Riger
"Hamingja"
(CCP Records)

לאחרונה נפלו בחיקי די הרבה אלבומים שהגיעו מהחברה האוסטרית CCP ודבר משותף שאני יכול להגיד על רובם הוא שהם פשוט מצוינים. אני רק יכול להוריד את הכובע

בפני המנהלים ב-CCP שהצליחו להחתים כל-כך הרבה להקות איכותיות וממספר זא'נרים ולא התמקדו בסגנון מסוים. כאן, החברה ב-CCP מביאים לנו את האלבום השני של Riger, להקה שמוצאה מגרמניה והמנגנת במין שילוב של black/death Metal קליט ונעים לשמיעה.
אפשר לשמוע שהאלבומים של Dimmu Borgir ו-Dissection מאוד פופולריים בקרב נגני הלהקה, מפני ששומעים שהם הושפעו מאוד משתי הלהקות האלה ולכן אפשר לשמוע בהן את המלודיות הנעימות, והמלודיות של Dimmu Borgir משולבות עם הטכניות והעוצמה של Dissection, וכל זה מוקלט באולפני CCP (כן,יש להם גם אולפן), עם סאונד שלא היה מבייש את הלהקות ש-Riger מושפעים מהן. ווידוי איש - אני לא כל כך אוהב את הדור החדש של הלהקות הגרמניות בסצנת ה-black metal, מפני שאין להן יחוד והן פשוט מחקות, בצורה עלובה, את הלהקות הסקנדינביות, בצורת הנגינה, הטקסטים ובהכל. אבל, כאן אני חייב להגיד שהעסק שונה, נכון שהמוסיקה כאן היא לא הכי מקורית בעולם ולא מחדשת מאומה אבל, היא לא חיקוי עד הסוף של המקור. Riger בהחלט מוסיפים את המגע שלהם בליטוש החומר וכך יצרו אלבום שאני בהחלט נהניתי ממנו. אני רוצה לציין שהעטיפה של האלבום נפלאה, דבר המראה על ההשקעה הרבה בלהקה. לא אגזים אם אומר שאלבום זה יכול להרים את הלהקה לאותה שורה עם Dimmu Borgir .

8 *איתי קרש*



Swordmaster
"Moribund Transgoria"
(Osmose Productions)

לאחרונה חוזרים הרבה סגנונות בזא'נר הנקרא metal (בשמו הרחב), שנעלמו בתחילת ובאמצע שנות ה-90 (חלקם בגדול, כדוגמת ה-heavy metal, עם מבול הלהקות הנופלות לאחרונה וחלקן יותר בשקט כדוגמת ה-death metal שמראה לאחרונה סימני הבראה מהמוות הקליני שפקד אותו בשנים האחרונות). אחד הסגנונות הוא סגנון ה-thrash metal, שהיה מאוד פופלרי באמצע שנות ה-80 ותחילת שנות ה-90 והוא נעלם באמצע שנות ה-90 כשה-black metal התחיל לתפוס תאוצה במדיה ובמיינסטרים.
מי לא גדל על להקות כגון CreatorVenom? למרות שהוא היה בסביבה בכל אותן השנים ועדיין פעל בעיקר באזור מדינות סקנדינביה (עם להקות כגון gehennah Bewitched, NoirInferno, Aura וחבריהן), הוא חזר לתודעה הציבורית ולמרכז הבמה רק כאשר האלבום החדש של Sodom ("Code Red") יצא. "Code Red" הוא ללא ספק מועמד חזק ביותר לאלבום השנה, וכמובן ככל שיעברו החודשים, נהייה עדים למתקפה חזיתית של הסגנון הכבד והברוטלי הזה. בינתיים נסתפק בטפטוף החלש שלפני הסערה ונתמקד באלבום החדש של Swordmaster, להקה משוודיה שהחלה את דרכה (איך לא) כלהקת black metal ואיך שהשנים עברו הפכה ללהקת thrash/death metal. זה האלבום השני של Swordmaster והוא ללא ספק האלבום הטוב ביותר שלה. השילוב של ה-death metal השוודי עם המוטיבים המסורתיים של ה-thrash (כאסח וכאסח...), עובד מצוין ויוצר מצב שגם אוהב thrash יאהב את האלבום הזה וגם מי שאוהב לשמוע death metal שוודי כמיטב המסורת יקבל אותו. Swordmaster מצליחה (לפחות באלבום זה) לרקוד על שתי חתונות...

8 *איתי קרש*

Tormentor
"Anno Domini"
(Nocturnal Art)



יש אלבומים שהחשיבות שלהם במבט לאחור גדולה הרבה יותר מהמוסיקה שהיה להם להציע בזמנו. יש אלבומים שאין להם חשיבות ואין גם מוסיקה. יש אלבומים שחשיבותם גדולה והמוסיקה גדולה גם כן. ההתלבטות בין אפשרות ראשונה לשלישית ליוותה אותי כשקיבלתי את האלבום של Tormentor, להקת black metal - מהונגריה!!! כשהזמר הוא לא אחר מאשר Attila מ-Mayhem האגדתיים. ההקלטה המקורית של האלבום היא מ-89' והוא יצא עכשיו מחדש בחברת Nocturnal Art הנורווגית השייכת ל-Samoth הגיטריסט של Emperor. מדובר ב black/thrash מהסוג הישן, עוד לפני שמיודענו Attila הצטרף ל-Mayhem ואין ספק שמדובר באלבום שהקדים את זמנו. הוא שייך לאותה קטגוריה של Sarcofago "Rotting" או Volcano – "Bloody Vengence" (מישהו מכיר? יש סיכוי?), אך גם בעל שירים כמו "Elisabeth Bathory", שהם בעלי גוון אפל וקודר הרבה יותר. השיר הזה, דרך אגב, בוצע לאחרונה גם על ידי Dissection (עוד אגדת black metal שהלכה לעולמה וגם הוליכה כמה אנשים לעולמם...). קולו של Attila פסיכוטי ומטורף מאין כמוהו. הוא פשוט צורח, מילל, מגרגר, יורק, בועט, נושך ומה לא... גם הסאונד די 'בריא', יחסית לתקופה וסביר מאוד להניח ולשער שהאלבום הזה הוא מורה דרך רוחני ללהקות כמו Mayhem, Dissection, Marduk ועוד. למי שרוצה שיעור מאלף בהיסטוריה של ה-black metal וה-underground בכלל - מומלץ מאוד. למי שמעדיף לשמוע Ancient -שימשיך בזה, הוא גם ככה, מפספס את מהות השחור...

8 *אבי שחר*



Mephispopheles
"Songs of the Desolate ones"
(Last Episode)

הוצאה חדשה מבית Last Episode, חברה שאת רוב ההוצאות שלה לא ממש אהבתי (בלשון המעטה), ולכן לא היו לי צפיות מהאלבום, מה עוד שעל סמך העטיפה ציפיתי ללהקת death metal, אבל אני חייב להוריד את הכובע בפני Mephispopheles (שם קל להיגוי לא?), המבצעים באלבום מוסיקת black metal כמיטב הסגנון השוודי (עיין ערך Mork Gryning ודומיהם). אחרי ה-intro הראשון ("A Desolating Hymn"), שממש הכניס אותי לאווירה (ככה קטעי פתיחה צריכים להישמע!), נכנס השיר הפותח ("Kurgan Supermacy"), שאחרי מספר רגעים היתה לי הרגשה שאני מקשיב לאלבום הראשון של Mork Gryning ("Tusen ar har gatt"), שהוא ללא ספק אחד מאלבומי ה-black metal הטובים ביותר שיצאו משוודיה, אבל חברי Mephispopheles (ואני חייב להודות שהרבה אני לא יודע עליהם), לא נחו והוסיפו עוד אלמנטים למוסיקה וכך אפשר לשמוע שירה "נקיה" - שירת מקהלה, שירת heavy metal (שיר מס ארבע - "Opaque Fortress") ועוד אני חייב להגיד שאם הייתי מקבל קלטת שלא כתוב עליה כלום והאלבום הזה היה מוקלט עליה והיו מבקשים ממני לנחש מה אני שומע, בלי כל ספק הייתי מנחש שזה האלבום החדש של Mork Gryning מפני שהוא נשמע כמו המשך ישיר לאלבומם הראשון (ונוריד את אלבומם השני "Return Fire" שהיה הרבה פחות טוב מהראשון ושונה לגמרי מהעבודה באלבום הראשון) ואחלה המשך!!
לסיכום- האלבום המפתיע ביותר ששמעתי לאחרונה,הוא מספק את כול הסחורה. לחפש בחנויות או דרך חברות, זה שווה את המאמץ....

9 *איתי קרש*



Flesh and Blood
"Inferno"
(Art-Term Music)

כשקיבלתי את הדיסק הזה במערכת העיתו,ן אמרתי לעצמי "אחלה עטיפה ואחלה לוגו" והייתי בטוח שקיבלתי דבר טוב שלא הכרתי קודם... אבל, איך טעיתי! איך הולך המשפט המפורסם - "אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו" וכמה שהמשפט הזה צודק כשאנחנו מדברים על האלבום הזה - אחד האלבומים המסריחים ביותר ששמעתי בזמן האחרון! פשוט אין לי מה להגיד מלבד תודה שהאלבום הזה אורך רק עשרים דקות ולא הייתי צריך לסבול יותר מזה, מה עוד שרק מבט חטוף על חברי הלהקה (שאגב באים משוויץ אבל למי זה אכפת) מראה לנו שחלקם ברחו מבית אבות, כדי להצטלם לתמונה שבספרון (אני במקומם לא הייתי מצטלם כדי למנוע מעצמי בושות). אין לי הרבה מה להגיד על המוסיקה, שהיא מין שילוב גרוע של death metal עם Old school thrash. ההפקה והסאונד על הפנים...
לסיכום - האלבום קיבל נקודה רק בגלל הלוגו והעטיפה.
מסר אישי לחברי Flesh and Blood: לכו להכין שוקולד או גבינה, בבקשה. אני בטוח שבזה התוצאה תהייה הרבה יותר טובה מאלבום זה...

1 *איתי קרש*



Extatic Fear
"Sombre Dance"
(CCP Rec)

זהו אלבומם השני של Extatic Fear, ההרכב האוסטרי ששם לו מטרה לחבר בין סגנון ה-doom metal ובין מסורות מוסיקליות עממיות, בייחוד מאירופה של המאות ה-16 וה-17. למעשה Extatic Fear הוא הרכב של איש אחד, המלחי - גיטריסט האוסטרי Mathias Kogler, הפועל ומקליט בעיר לינץ בארץ מולדתו. כל האלבום בנוי כיצירה אחת, מתמשכת, ללא שמות שירים, אלא רק ספרות רומיות המייצגות את הפרקים השונים ביצירה. OK, את הגימיק הבנו, אתם אומרים, אבל האם זה עובד? התשובה, המפתיעה למדי, היא כן! לפחות ברוב הקטעים. נכון שלעיתים החיבור בין שירה מגרגרת ודיסטורשנים סמיכים ובין פריטת קתרוס

The Excalibur Millenium Metal Tour



* כפוף לתקנון

מחיר כרטיסים: 70 ש״ח בלבד!!! (במקום 130 ש״ח / למזמינים עד 29.01.2000)

UNDER THE HAMMER

ענוגה ופסנתר חרישי נשמע טיפה מאולץ, אבל בסך הכל מדובר בניסיון אמיץ, שאפתני ומעניין. עיצמו עיניים ונסו לדמיין את להקת ה-doom, או ה-death החביבה עליכם בדואט עם הרכב פולק כ-Fairport Convention, Steeleye Span או Clannad ותקבלו רושם כללי על האווירה המיוחדת של "Sombre Dance": גיטרות כבדות לצד חלילי עץ אותנטיים, שירה נשית ברגיסטרים גבוהים, מתחלפת בצרחות מורבידיות ושיאים של יופי הרמוני מקדימים התקפות בס-תופים רצחניות. מוצא חן באוזניכם? רוצו לחנות והתחברו לעולמם הקסום של Mathias Kogler ו-Extatic Fear.

8½ חן רותם



Dead Silent Slumber
"Entombed In The Midnight Hour"
(Hammerheart Records)

כמעט ואין דבר יותר מעניין מ-one man project, ובעברית: פרוייקט של אדם אחד, ולפנינו מונח אחד מהיותר מוצלחים שבהם! כדי להכנס לאווירה של העניין צריך קודם להבין במה מדובר. ובכן, Jens Ryden - הסולן וכותב השירים של הלהקה השוודית Naglfar, החליט שיש לו בראש יותר מדי רעיונות לא מנוצלים והגיע הזמן לעשות עם זה משהו, מה גם שלא ממש התחשק לו להקים הרכב או להתפשר עם נגנים, אז הוא עשה הכל בעצמו ולבד! "יושב עלם-החמודות והחל בכתיבת החומר". אחרי הביקורות המצוינות שספג, החליט להכנס להקליט - וטוב עשה! החל בשירה (הנקיה, המגורגרת והצווחנית), גיטרות, בס, תופים, קלידים, וגם חלק מההפקה - הכל בעצמו ולבד! אה כן, גם את עיצוב הלוגו עשה בעצמו וגם את ציור העטיפה - ויש לזכור שמדובר בבחור בן עשרים ואחת. Ok, התיישבתי להאזין (מה גם שאני חולה Naglfar, אז בכלל..), בכנות.. כמעט ולא התרשמתי בשמיעה ראשונית כלל וכלל - הכל נשמע יותר מופשט מלהקת-הבית (Naglfar) ויותר מלודי, ביג דיל. אבל, אחרי שתי השמעות שני זבובים התנחלו והקימו להם קן בתוך הפה, מכיוון שהוא היה פעור על-פני כל שבעת הקטעים של ה-masterpiece הזה. השירה - היישר מהגיהינום, (מעין black\death מטורף), עם שילובי קולות גבוהים הלקוחים מסצינת ה-heavy. לפחות שתי שכבות של קלידים מתייצבות בכל שיר - אבל הם משתלבים במוסיקה ולא להפך וגיטרות מהירות אבל בו-זמנית יורקות סולואים, שגם הם לא ממש מגיעים מז'אנר ה-black\death, אלא יותר מזוהים עם סצינת ה-heavy.

אם לא היו אומרים לי שמדובר בפרוייקט סולו, הייתי מעניק להקה 8.5 בתמורה לאלבום מושלם שכזה, אבל מכיוון שכבר הבנתם בעצמכם שמי שאחראי לכל 'המחדל' הזה הוא לא יותר מאשר ילדון מחוצ'קן ושחיף, הציון הגבוה הולך בלתי-נמנע !! (עשר שמור רק לאלוהים). אגב מי שיזכה להחזיק ביד את יצירת המופת הזאת כדאי לו שיתחיל עם שיר מספר חמש.

9½ ניר שילוני

Incubus
"Make Yourself"
(Epic)

פעם בכמה שנים מגיחה אל מעגל המיינסטרים, איזו שהיא להקת אנדרגראונד. זה קרה ל-Korn, זה קרה ל-Marilyn Manson וכעת נראה ש-Incubus, החבורה הצעירה והתוססת מלוס אנג'לס, הולכים להיות הדבר הבא שתעשיית המטאל תשווק, באריזת מתנה מגרה, לכל המשפחה. Incubus הקיימת כבר כעשור, הוקמה כשהסולן Brando Boyd היה בן שלוש עשרה.

"Make Yourself" הוא אלבומם השלישי והוא השני שהוציאו ב-Epic, בה הוחתמו בהמלצתם של Korn, שלקחו אותם תחת חסותם, גם לסיבוב ההופעות הראשון שלהם באירופה. כל הסממנים מראים ש-"Make Yourself" הולך להיות להיט היסטרי. הסינגל הראשון והמצוין "Pardon Me", מתנגן בתדירות גבוהה ברשתות הרדיו בארה"ב. Metal Hammer UK בחר בתקליט כאחד מחמשת האלבומים הטובים של השנה. בעולם המוסיקה הדקדנטי של תחילת שנות האלפיים, המראה החיצוני חשוב לא פחות מהסאונד. למזלה של הלהקה, סולנם Boyd, מצויד בדיוק במראה הנדרש, הגורם לחברה שלי להזיל ריר ולבת של השכנים -להתפלל שהוא יצטרף ל-Backstreet Boys. הסאונד של Incubus הנשמע עדכני ביותר, מתבסס על הוירטואוזיות של חברי הלהקה ועל הקול הנהדר של Boyd, העומד בשורה הראשונה לצד הסולנים המובילים בעולם - ולאו דווקא על אפקטים והפקה, למרות שעליה אחראי Scott Litt, שעבד בין היתר עם להקות כמו Nirvana, והיא מצוינת בפני עצמה.

ב-"Make Yourself" הכינה הלהקה צרור להיטים שבקלות יכולים להמשיך את הנתיב ש-"Pardon Me" התווה. בולטים במיוחד הם "Privilege" ו-"When It Comes". למרות רמת החומר הגבוהה, לעיתים נראה ש-Incubus מנסים ליצור אוסף להיטים, כמו הפזמון המתקתק של "Drive" והם לא ממשיכים את דרכו של אלבומם הקודם "S.C.I.E.N.C.E.", הנחשב על-ידי רבים לאחד מתקליטי המטאל הטובים והמעניינים של שנות התשעים, בו הם מפגינים את יכולת הכתיבה והחשיבה המצוינות שלהם. Incubus סומנה כבר לפני כחמש שנים כממשיכת דרכם של "Faith No More". הם עדיין נשארים נאמנים לתואר הנ"ל, ללא טיפה של סרקזם.

עם כל הקריצות המסחריות ב-"Make Yourself" ועם הפזילה לכיוון המיינסטרים, התקליט החדש של Incubus הוא עדיין תקליט alternative/metal מצוין, עם רמת שירים גבוהה. הוא יכול להתקבל באכזבה מצד מעריצים וותיקים, אבל לעומת כמעט כל תקליט מטאל עכשווי - הוא ייצא מנצח.

8½ Asaf Bar Lev



Liquid Tension
"Experiment 2"
(Magna Carta)

Liquid Tension חוזרים בגדול עם יצירת-הפאר השנייה במספר שלהם. רביעיית העל האמריקאית אשר שלושה מנגניה חברים באחת הלהקות המתוחכמות והמצליחות ביותר בעולם (Dream Theater), מתפרעים על-פני שמונה קטעים, שבעים וארבע דקות. האלבום הוא "טריפי איסטרומנטלי בשילוב רוק פרוגרסיבי", אם להסתמך על דף האינפורמציה של החברה, והאמינו לי שהטירוף והיצירתיות בהחלט נפלו פה על אחלה קרטון...

על פניו ניכר כי הדיסק מושלם מבחינה תחבירית, לחנית וקצבית. רוב הלחנים מקוריים ואיכותיים (למעט שיר מספר שמונה, המזכיר בצורה פושעת את "Love Of My Life" של Queen). הקצב, שכמובן מוכתב על-ידי Mike Portnoy, נשבר ונמעך לרצפה כמו שרק Mike Portnoy יודע לעשות. John Petrucci מנגן ברמה הכי גבוהה הידועה לו (ולמין האנושי בכלל) וכרגיל נותן מעצמו מוסיקלית את המקסימום על שישה מיתרים ומדי פעם אפילו על שבעה (!) האמת היא ש-Tony Levin נראה כאילו הוא הולך להתפרק כל רגע, אבל מנגן כמו חצי אל. - סולואים מדהימים על הבס שלו, הם רק חלק קטן מהשוויץ שהסבא'לה מ-King Crimson - מרביץ כאן - (לצעירים שבינינו - להקה מהפכנית ופסיכודלית משנות ה-70' וה-80'). וכמובן הקלידן Jordan Rudess, יחסית לשלושתם - ילדון. אבל גם הוא לא טומן ידו בצלחת ומצטרף לחגיגות המילנים בהפקתה של חברת Magna Carta מארה"ב, הידועה בהתמחותה הרבה באיתור והחתמת להקות progressive, בין המעולות שנשמעו (Shadow Gallery, Magellan ועוד כמה מאות..).

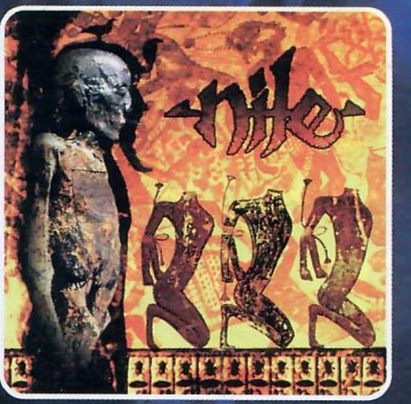
על תוכן הדיסק אין הרבה מה לפרט מעבר לעובדה שכל קטע באלבום הוא בעצם חזרה (jam) של הרביעייה שהוקלטה - אבל ברמה מוסיקלית, שאפילו השמיים הם כבר לא הגבול!

אחד הקטעים שממש שווה אזכור בפני עצמו- "When The Water Breaks", מספר (בצורה אינסטרומנטלית כמובן) על-פני שבע-עשרה דקות, את סיפור לידת בתו של Petrucci והקטע הוא הפגנה של יכולתם ושליטתם המוחלטת והאבסולוטית בכלי הנגינה, שבידיהם עליהם הופקדו - פשוט מצמרר ומדהים!!

האלבום מומלץ במיוחד למוסיקאים ובמיוחד לאלה שלא נעולים רק בכיוון המטאלי. אפשר למצוא כאן הרבה ג'ז, פיוז'ן, וגם לא מעט השפעות קלאסיות. לאחר שחוויית ההאזנה מסתיימת, רובנו מן הסתם, יישארו עם לא מעט עצבים נוזליים, והבועה שעטפה אותנו במהלך השעה ומשהו, מתנפצת ומתחילה סדרת שאלות כמו: "למה לעזאזל התחלתי ללמוד לנגן, אם לעולם לא אגיע לשבריר מהיכולת הטמונה בכלי זה?!?!"

ללא-מנגנים שבינינו - הקשיבו היטב, לפני שתשלפו תשעים ש"ח, בנון-שלנטיות, מהארנק..

9 ניר שילוני



Nile
"Amongst The Catacombs Of Nephren-Ka"
(Relapse Records)

הנה - שלא תגידו שאני לא בא לקראתכם, ר-ו-צ-ו, ט ו ס ו, ל-ק-נ-ו-ת !!

הרבה מאוד זמן לא שמעתי אלבום death metal, ששווה כל-כך הרבה שבחים, ואני לא מדבר על העיתונות העולמית כל עיתון המכבד את עצמו, נתן לאלבום הזה 9 מתוך 10 לפחות!

Nile, מנגנים death מאוד ייחודי, המתעסק רובו ככולו במצריים העתיקה. החל בעטיפה עם נחצ'ה המומיה, ממשיך בשמות שירים כדוגמת "Ramses Bringer Of War" ו-"Beneath Eternal Oceans Of Sand", וכלה במתופף מצרי אותנטי (בחיי!). קצת קשה להסביר בדיוק מה מיוחד באלבום עד כדי כך שנשימתי נעצרה - ותאלצו להאמין לי שלפחות לגבי אלבומי death, אני סופר סלקטיבי!

Nile, משלבים מהירות תיפוף פוערת-פיות עם סולן ועם גיטריסט שכנראה מיודד עם lucifer, ובסיסט שמשום מה מתעקש לקרוא לעצמו Chief Spires. ריפים הלקוחים היישר מתוך סרטי מלחמה עתיקים, מצולמים תחת שמש קופחת, ממש מטר ליד הפירמידות. מכל זה מתקבל מיקס קטלני במיוחד, שיגרום לרובכם להעריך מחדש את אומנות שימור הגופות. בין לבין משתרבבות להן דרבוקות בשוק הומה אדם.

בסופו של דבר, גם למי שלא מזריק נון-סטופ death metal האלבום הנ"ל יכסח לכם ת'צורה. ולאלו שהמוות זורם בעורקיהם "Amongst The Catacombs Of Nephren-Ka" - הוא ח-ו-ב-ה!!

חניטה נעימה!

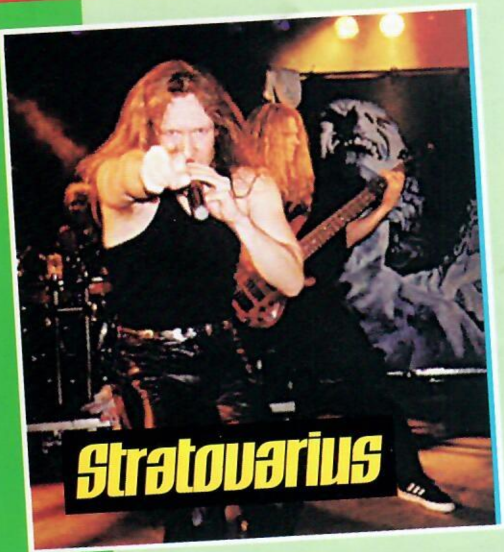
9½ ניר שילוני

METAL HAMMER
ISRAELI TRUE METAL FORCE

בגליון הבא



Running Wild



Stratovarius



Vision Divine



Vanden Plas

Limbonic Art

דיסק חינם כל חודש!


אלבומים כפולים במחיר מיוחד
helicon records
METALLICA S&M
אוסף הלהיטים בהופעה חיה
עם הסימפונית של סאן פרנסיסקו
GUNS N' ROSES
LIVE ERA '87-'93
WHISKY
SAT. AUG.
23
GUNS N'ROSES
FRI. JUNE 28
Troubadour
GUNS N' ROSES
LIVE ERA '87-'93
אוסף הלהיטים בהופעה חיה
עכשיו בחנויות המוסיקה המובחרות